

Edita:
Edicions Terra
Nostra, S.A.
C/. València, 244.
Tels. 215 27 39
215 27 84
Any VII N.º 340
Setmana del 30 de març
al 5 d'abril del 1986
Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Catalunya Cristiana

"Ha ressuscitat l'home perquè l'home és qui ha mort. L'home ha ressuscitat, però és Déu qui l'ha ressuscitat. Ell era home segons la carn, ell és ara Déu en tot."

Preu: 75 Ptes.

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Sant Ambrós

AFINANT

L'espiritualitat pasqual, un "test" revelador

JOAN E. JARQUE i JUTGLAR

La Vetlla Pasqual és un bon "test" per comprovar fins on ha arribat la renovació volguda pel Concili. És cert que fou Pius XII qui reformà la celebració del triduum pasqual (divendres, dissabte i diumenge —mort i resurrecció—, als quals fa pòrtic el dijous de la Cena del Senyor). Però aquesta reforma era ja un signe precursor de la primavera conciliar. Posar el misteri de Crist, que culmina en la Pàsqua, al centre de toda l'espiritualitat cristiana, fou el gran disseny del Concili.

Si, després de vint anys, aquest hagués estat veritablement lliurat i explicat als fidels, el poble cristià l'hauria sabut traduir en festa i celebració com ho féu, en altres temps, amb altres misteris menys centrals de la fe —la inevitable, i prou bíblica, purificació després de la mort o el caire cruentment expiatori del camí vers el Calvari, per exemple—.

Avaluar el grau de recepció del Concili en la seva totalitat per part de la majoria del poble cristià serà sempre una tasca delicada i subjecte a opinions diverses; ara, mentre la Vetlla Pasqual no esdevingui popular caldrà que ens preguntem què n'hem fet, almenys de l'espiritualitat, del Concili.

La flor eterna de Crist ressuscitat

CARLES CARDÓ

"Primavera gentil que tornes cada any l'alegria a la terra, no és la flor de l'ametller, ni les roses de perfum pagà, ni el verd dels arbres que borronen, el que et porta a la terra. És la flor eterna de Crist ressuscitat que ha produït l'Arbre de la Creu.

Ressorgint del sepulcre, Crist posa fi a l'hivern del llinatge. Ja han passat les glaçades i els vents engelebrits i el dia breu i la vida arraulida sota terra. Ja ha arribat la primavera. La flor divina s'esbaldella sobre el món i les ales de l'oreig n'escampen el perfum pertot, fent brotar els arbres, fent esclatar les flors, entebiant amorosívolament les aigües i les aures. És la primavera immortal de l'esperit."

Centenari del poema "Canigó", de Verdager

En escaure's els cent anys de la publicació de "Canigó", s'organitza a Vic i a Barcelona un "Col·loqui sobre Verdager" que se celebrarà els dies 2, 3, 4 i 5 d'abril. S'inaugura d'aquesta manera l'"Any Canigó" que s'espera que tingui una incidència important als Països Catalans.

Aquest any verdagerià ha de servir per aprofundir en l'obra de mossèn Cinto. Els estudiosos de sempre i les noves generacions que s'interessen pel tema verdagerià poden intercanviar experiències i fer un pas endavant en la renovació dels estudis de Verdager que fins ara han estat massa biografiastes.

L'acte inaugural del "Col·loqui sobre Verdager" se celebra el dia 2 d'abril a Vic, sota la presidència del president del Parlament de Catalunya, M.H. Sr. Miquel Coll i Alentorn. El poeta Marià Manent hi llegirà el manifest "Verdager: poeta nacional", signat per una sèrie de personalitats i entitats de les arts i les lletres catalanes.

Colòmbia: La guerrilla vol dir-hi la seva en la visita papal

BOGOTÀ.— En una carta oberta, el moviment de la guerrilla colombiana ha invitat l'Església catòlica del seu país a una conversa a fi que la visita del papa Joan Pau II a Colòmbia es desenvolupi de la millor forma possible. Joan Pau II visitarà Colòmbia de l'1 al 7 de juliol vinent.

"En l'interès del present i del futur de la nostra pàtria, desitgem que la visita del Papa es desenvolupi òptimament. Amb aquest objecte, us proposem una trobada comuna", ha declarat en un missatge a la Conferència Episcopal Colombiana el comitè coordinador dels moviments de guerrilla. La guerrilla creu que aquesta trobada permetria d'analitzar com un esdeveniment espiritual tan extraordinari podria ser un motiu de recerca de millors condicions de vida i de dignitat humana. L'Església catòlica encara no ha pres posició sobre aquesta oferta de la guerrilla.

Servei de visitadors parroquials: un ajut cristià als malalts i als vells.

Pàg. 11

El nombre de divorcis és menor del que es preveia.

Pàg. 13

Cent anys de la vinguda de Don Bosco a Barcelona.

Pàgs. 22-23

La gran festa de germanor del periodisme catòlic.

Pàgines centrals

ROCA

vers el futur.

CALEFACCIÓ

AIRE CONDICIONAT

SANITARI

Calefacció:

Calderes de ferro fos, calderes murals i calderes de xapa, de gas, gas-oil, llenya, carbó, electricitat, bombes de calor, captador d'energia solar, radiadors de ferro fos i de xapa d'acer, cremadors i complements per a instal·lacions.

Aire condicionat:

Aparells de finestra, consoles, aparells autònoms, bombes de calor i equips centralitzats.

Sanitari:

Banyeres de fosa i de xapa d'acer esmaltades, porcellana sanitària, aixetes, aixeres d'acer inoxidable i gres, complements per a la cambra de bany.

COMPANYIA ROCA-RADIADORS, S.A.

Avd. Diagonal, 513 • 08029 BARCELONA Tel. 322 40 51 télex 52832 CRRCE E - 52032 CRRCE E

Catalunya Cristiana

Editor: Edicions TNSA
C. València, 244
08007 Barcelona
Tel. 215 27 39
215 27 84
An. VII N.º 111
Setmana del 30 de març al 5 d'abril del 1986
Director: Joan E. Jarque i Juglar

"Ha ressuscitat l'home perquè l'home és qui ha mort. L'home ha ressuscitat, però és Déu qui l'ha ressuscitat. Ell era home segons la carn, ell és ara Déu en tot."

Preu: 75 Ptes.

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Sant Ambrós

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Juglar

Sots-director: Francesc Malgosa i Riera

Edita: Edicions Terra Nostra, S.A.

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició:
C./ València, 244, 2on. Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84
08007 Barcelona

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Consell de Cent, 224,
Barcelona. D.L.B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 3.900 ptes., resta de l'Estat espanyol,
Andorra, Gibraltar i Portugal: 4.400 ptes.

Europa: 7.400 ptes. Àfrica, Àsia i Filipines: 9.900 ptes.

Amèrica: 9.150 ptes. Oceania: 12.400 ptes.

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada
per O.J.D.

Professió i vocació: l'ideari de la UCIP

La Unió catòlica internacional de la premsa (UCIP) ha estat espanyola i catalana durant uns dies aquest mes de març. El seu Consell directiu que agrupa els dirigents de totes les seves federacions es va reunir a Madrid durant una setmana, i els membres de la Federació internacional de les associacions de la premsa d'Església va celebrar un simposi d'un dia a Barcelona. Els nostres lectors estan prou assabentats del programa i del desenvolupament d'aquests actes gràcies al que n'ha reportat el nostre setmanari i a les pàgines centrals d'aquest número hi trobareu un complement d'informació sobretot gràfic. Ara, allò que és menys conegut és la història i l'abast d'aquestes organitzacions internacionals de la premsa catòlica.

Diguem d'entrada que la UCIP no és pas una organització de tipus **pastoral** o **apostòlic** (com la JOC internacional, o Pax Romana, posem per cas) sinó que és en primer lloc una unió professional i tècnica. Això no obsta que pel seu caràcter **catòlic** els seus membres (periòdics, agències, escoles) cerquin, com és natural, unes finalitats apostòliques i el millorament cristià dels seus afiliats, tot i exigint-los en primer lloc la recerca de la qualificació professional indispensable.

La UCIP va ser fundada en els anys que precediren el Concili i en fou el seu primer secretari general i inspirador principal el P. Emile Gabel, assumpcionista francès vinculat al periòdic "La Croix" de París. Home d'una ploma fàcil i incisiva, infatigable treballador i enamorat del periodisme va donar a la Unió l'empenta i l'orientació que l'han caracteritzat des d'aleshores. Atrévint-nos a sintetitzar el seu pensament, que ha estat i és el de la UCIP, diríem, que el periodisme, com a servei a la informació a la qual té dret el ciutadà, i com a difusió de les opinions lliures sense les quals l'opinió pública resta parcial o deformada, constitueix una professió d'una gran responsabilitat, certament, però també d'una gran dignitat. El cristià pot trobar en ella l'exercici d'un apostolat, tant posant al seu servei els valors cristians com servint-se'n per a la difusió del missatge evangèlic i de la visió cristiana del món i dels esdeveniments. És natural que els periodistes de casa nostra, formats en l'escola d'Angel Herrera, es sentissin identificats amb aquests ideals.

El P. Gabel morí tràgicament en un accident d'avió a la Martinica. La tasca, ben difícil per cert, de donar continuïtat a la seva obra recaigué successivament sobre un basc, Mons. Jesús Iribarren, i un català, el director del nostre periòdic. A ells els pertocà també de donar una base més internacional i econòmicament independent a una obra que en els seus primers anys fou marcada —d'una manera inevitable i afortunada alhora— pels seus orígens francesos i que avui, gràcies a Déu va consolidant la seva base internacional, i fins intercontinental —el proper congrés mundial que es prepara per a la tardor vindrà a l'Índia n'és una prova—. I pel que fa a nosaltres només ens cal augurar que la UCIP no sols trobi secretaris generals en la nostra terra, sinó també periodistes i editors cristians que nodreixin els seus rengles i posin en pràctica el seu ideari.

Aqui no hi ha murrieria

YVES DE GENTIL-BAICHIS
(De "la Croix")

Aquesta és la constatació de l'arquebisbe de Lió, després d'haver escoltat els cristians de la parròquia lionesa més pobre.

"Si els periodistes vénen tots a veure'm, acabaré per prendre'm-ho seriosament". De bon principi el cardenal Decourtray mostrà un bon humor que va mantenir durant tot el dia que vaig passar prop seu.

La jornada va començar amb una sessió a l'arquebisbat amb els animadors dels sectors de Lió. Al voltant d'una taula, una trentena de participants, sacerdots la major part però també alguns laics, entre els quals tres dones. En el programa de la reunió, animada per un dels íntims col·laboradors del cardenal, les iniciatives de diverses parròquies.

Monsenyor Decourtray, escolta, i diverses vegades deixa anar una nota d'humor. Sempre sense ferir. Els debats es desenvolupen en una atmosfera d'intercanvis lliures plens de bonhomia.

En un moment donat, el cardenal planteja una qüestió que li sembla central. Així tornarà diverses vegades sobre un afer que el captiva: "Com pot fer-se evident a les parròquies l'originalitat de la missió del prevere? Es veu clar que no és una mena de superioritat en referència als laics. Aleshores, però, ¿on se situa?". Tothom consulta les seves notes... S'insistirà sobre el tema dintre d'uns dies, en una reunió especial.

La llibertat de to en els intercanvis d'opinió es fa present a propòsit d'un afer un xic delicat. "Jo trobo que no hauria d'anar a aquesta celebració a X... ja que és dels llocs on és preferible que vostè no hi sigui present", diu un jove sacerdot adreçant-se a l'arquebisbe de Lió. Uns segons després, amb veu una mica ennuegada diu que no tenia intenció, en començar, d'abordar públicament aquesta qüestió.

"Al contrari —respon monsenyor Decourtray—, cal dir allò que es pensa". I el cardenal precisa la seva posició. Anirà a trobar les gentes afectades per a no marginar-les. Manifesta que no es partidari de solucions brutals, i que vol mantenir el contacte. Prefereix els "passos petits".

Però el sacerdot torna a insistir: "Si jo estigués al seu lloc, no hi aniria pas". Un breu silenci. Hom té la sensació que el cardenal se sent temptat per una sortida d'humor fàcil. Però no, perquè la qüestió és prou seriosa per no bromejar-hi. Monsenyor Decourtray torna a explicar, calmament la seva posició, tot afegint que "caldrà parlar-ne més llargament". I també precisa que en el lloc del sacerdot, segurament pensaria com ell.

"Que ell hagi pogut dir el que pensa, és molt simpàtic. Però només és possible perquè ens coneixem bé". El cardenal afegeix que allò que el fa sofrir són "les coses falses, dites amb presumpció i ignorància. Però no és pas aquest el cas d'avui".

Després del cafè, monsenyor Decourtray accepta de parlar del seu itinerari personal. Per endavant, diu que ha estat marcat per la filosofia des que va treballar les relacions entre la raó i la fe, estudiant Malebranche.

Però un dels grans esdeveniments fou la seva trobada amb l'obra d'una carmelita: Elisabeth de la Trinitat. La llegí i la va tornar a llegir durant la seva malaltia, un càncer de cordes vocals que el forçà al silenci durant tres mesos. La doctrina espiritual d'Elisabeth va ajudar-lo molt durant "els moments de terrible angoixa".

Allò que més l'impressionà d'aquesta jove monja "alegre, espontània, viva, capaç d'humor, de cap manera frustrada, en una paraula, meravellosament humana", és que ella només totalment ella mateixa després de la seva entrada al carmel. "Com més es deixà envair per l'amor de Déu, més esdevingué ella mateixa. La gràcia no mutilà la naturalesa, és al contrari", m'explica amb vehemència monsenyor Decourtray.

Evoquem tot seguit la seva inclinació a l'humor. "Jo no sóc pas insensible a la cara alegre de la vida", diu. Sovint tinc motiu per riure dels altres i de mi mateix. També reconeix que, com Elisabeth, té un natural alegre. "També en els moments de més angoixa de la meua malaltia, l'alegria retornava"... En el fons em sento ple de pau". És al mateix temps una mena d'optimisme natural: "Jo he tingut una infantesa feliç" i una actitud espiritual: "Em lliuro a Déu".

Tanmateix, monsenyor Decourtray reconeix que algunes vegades se sent inquiet i desarmat: "En certs casos, em pregunto què haig de dir o fer... Jo no crec en les armes humanes però si en la pregària".

A la tarda, visita pastoral a Vaulx-en-Velin. Compartim un refrigeri de germanor amb els sacerdots de la parròquia: botifarra a la brasa, patates estofades (un plat molt liones) regades amb un vinet familiar. El cardenal escolta atentament la gent d'aquí. En aquesta parròquia, la més pobre de Lió, hi ha un 30 per cent d'immigrants.

L'atur és molt important i nombroses les situacions d'angoixa i de soledat. La inseguretat regna en certs barris.

Tanmateix, la comunitat cristiana és molt activa com ho demostren els qui després del sopar vénen per parlar d'evangelització. La major part són joves, i de la més diversa procedència: Portugal, la Reunió, les Antilles, el Congo i alguns de l'Ardèche i Lió.

El cardenal sembla fascinat quan aquesta parella jove de portuguesos, militants d'ACO, explica com han pogut descompartir enfrontaments racials entre magrebins i portuguesos que haurien acabat malament.

Aprova quan aquesta dona metgessa explica com acull per als parts estrangeres "apallissades i abandonades..."

Després del sobretaula monsenyor Decourtray està visiblement emocionat: "Hi ha molta modèstia en tot això que heu dit... Aquí no hi ha pas cap intenció de fer el murri, tot és molt evangèlic. Però la modèstia no us fa tristos, hi ha confiança, dinamisme. Em sento feliç veient-vos prop dels aïllats, els més menyspreats, els exclosos".

Incontestablement el seu aire ho ha envaït tot i els presents es senten plens de confiança. Així alguns volen explicar al cardenal el que pensen. Alguns retreuen a l'Església oficial l'estar lluny dels pobres. Monsenyor Decourtray confessa aleshores que certes angoixes el toquen profundament. Sobretot quan no pot posar-hi remei. Però fidel a la seva teoria dels "passos petits", explica "Si bé nosaltres no podem resoldre-ho tot, cal mirar de progressar i fer alguna cosa".

Són dos quarts d'onze de la nit i tots els presents demà han d'anar a treballar. Cal, doncs, aturar un intercanvi que molts haurien volgut perllongar enllà de la vetllada.

Cada vegada em trobo amb més persones que viuen espaiades per com va el món. Són tal vegada pares que m'aturen pel carrer per dir-me que la "joventut està perduda", que no saben com fer-ho per defensar els seus fills de l'ambient que els envolta. O són dones que m'escriuen lamentant-se del clima brut que es respira pels mitjans de comunicació i pels carrers. O joves que no saben el que volen i on van. O sacerdots angoixats perquè perceben aquest creixement de l'angoixa dels seus fidels enfront la crisi econòmica. I gairebé tots acaben les seves queixes amb la mateixa frase: "¿On anem a parar?"

Aleshores, jo els dono l'única resposta que em sembla possible: "Anem allí on voste i jo vulguem anar." I intento que recordin dues coses.

La primera, és que si bé és cert que l'ambient i les circumstàncies influeixen tremendament en la vida dels homes, és, en definitiva, la pròpia llibertat la que pren les grans decisions. Vivim en el món, és cert, però cadascú és fill de les seves pròpies obres i, sortosament, al final, sempre hi ha al fons de l'ànima un àmbit irreductible en el qual només hi mana la nostra pròpia voluntat. La Història és plena de genis sorgits en ambients adversos. Beethoven fou el que fou malgrat tenir un pare embriac; Francesc d'Assís va descobrir la pobresa allí on es retia culte al vedell d'or del diner; tots els intransigents no arrencaren ni un àtom d'alegria a Teresa de Jesús.

Avui, em fa por, que tots tenim massa tendència a escudar-nos en l'ambient per justificar la nostra pròpia mediocritat. I arriba el temps en el qual s'atreveixi a prendre el propi destí amb les dues mans i navegar, si cal, contra corrent. Diuen —i amb això no hi entenc res— que els salmons són tan gustosos perquè neden en aigües molt fredes i perquè neden riu amunt... Certament els homes

On anem a parar

J.L. MARTÍN DESCALZO

—d'aquests hi entenc una mica més— solen valdre en proporció inversa a les facilitats que han tingut en les seves vides.

La segona cosa que acostumo a respondre als meus amics espaiats que es pregunten com va aquest món és que "el món" som nosaltres, no un ens sobreposat amb el qual nosaltres res no hi tinguem, a veure. Si el món marxa malament és perquè no funcionem bé cadascun dels seus ciutadans, perquè no hauria de preguntar-se "on va a parar el món", sinó vers allí on jo estic anant.

Perquè, a més, a ningú de nosaltres no se'ns ha encomanat en exclusiva la redempció del món. Només se'ns demana que fem allò que puguem, allò que és al nostre abast.

Per això, ¿què cal fer quan les coses van malament? Jo crec que poden prendre's quatre posicions: tres d'idiotes (criidar, plorar, desanimar-se) i només una de seriosa i pràctica (fer).

Abunden pel món, d'antuvi, els que es dediquen a lamentar-se, aquesta infinita col·lecció d'anunciadors de

desgràcies, de col·leccionistes d'horrors, de xerraires de cafè, de comares de tertúlia. Si quelcom és clar, és que el món no anirà millor pel fet que tots ens posem a dir que tot va malament. Si que és bo denunciar l'error i la injustícia, però la denúncia que es queda en simple denúncia és aire s'endú.

Encara són menys útils els plorans, encara que aquests trobin una mena de descans en les seves llàgrimes. A mi em semblen molt bé les de Crist davant la tomba del seu amic, però precisament perquè tot seguit posà mans a l'obra i el ressuscità. I em semblen estupendes les de Maria, perquè no la varen privar de pujar fins al cim del Calvari. Però em semblen ximples les de les dones de Jerusalem, que ploraven molt, però que després es quedaren pel camí sense acompanyar Aquell per qui ploraven.

Pitjor encara és la posició d'aquells que, enfront el mal del món, es desanimen i s'asseuen per no fer res. El mal, que hauria de ser un esperó pels bons, es converteix d'aquesta manera en una morfina, amb la qual cosa s'aconsegueixen dues victòries: fer el mal i desanimar aquells que haurien de combatre'l.

Em sembla que l'única resposta digna de l'home és la del que fa tot que el pot, amb plena consciència que només podrà remeiar tres o quatre mil·lèsimes d'aquels mal, però sabent plenament que aquestes tres mil·lèsimes de bé són tan encomanadisses com les restants del mal.

El món no era pas millor quan Crist va venir a redimir-lo. I per això no va desanimar-se pas. A l'hora de la creu l'havien seguit tres o quatre persones i no per això va renunciar a pujar-hi. Cap gran home no s'ha aturat davant la idea semipodrit, semiadormit malgrat la seva obra. Però aquest esforç seu —tan fragmentari, tan aparentment inútil— és la sal que continua fent habitable aquest planeta.

"—¿Es podrà salvar el nostre fill?"

Quasi tots els pares d'un adicte a la heroïna, fan la mateixa pregunta que conté un ressò d'inquietud. Han arribat al centre de teràpia per a toxicòmans, després de recórrer un itinerari dolorós. Començà amb el descobriment de l'adicció. Ara continua amb la decisió del noi de voler-se tractar. Durant molt de temps ha estat la davallada als inferns.

Primer, la degradació física del noi, el seu caràcter inestable i agressiu. Després, els robatoris a casa, els robatoris al lloc de la feina, amb el comiat corresponent. La marxa de casa, la delinqüència i la presó. Seguiren les recaigudes, les diferents proves de recuperació sense teràpia, enganyats per costosos sistemes d'aficionats, que preserven de la droga als tòxicòmans mentre els tenen tancats, però que el mateix dia que en surten, es tornen a punxar. Fracàs sobre fracàs. Els pares, els germans, els amics han estat, tots, marcats per aquest drama. És el privilegi

de l'heroïna: fer víctimes de la seva influència, a més del drogaadicte, al seu context familiar i social.

Aquest relat no és inventat. Aneu a una reunió de famílies de toxicòmans, a un centre seriós de teràpia, (com per ex. S.P.O.T.T., de la Diputació de Barcelona), i ho veureu. L'edat de la víctima pot ser des dels 14 anys fins als 27. Tant d'un sexe com de l'altre. De tots els ambients socials. Però en tots ells hi ha la idèntica submissió al despotisme aclaparant de la "reina", que és com anomenen l'heroïna.

Es parla fàcilment i, sovint, amb finalitat partidista, de l'amenaça terrorífica que significa el perill nuclear. No obstant, és una amenaça més immediata per la humanitat, el problema de la droga en els adolescents, i no se'n fan campanyes ni manifestacions. La premsa anuncia, de temps en temps, que la policia ha confiscat importants carregaments d'estupefaents, però el públic se'n desentén com d'un fenomen davant

"La reina"

MN. LLUÍS SERRALLACH

el qual la societat es troba impotent. "Ve de molt amunt i de massa lluny", comenta la gent.

I, no obstant, avui es consumeix deu vegades més de droga que ara fa deu anys. No sembla que ningú se n'esgarrifi. Els xicotets inhalen en ple carrer, i a la vista de tothom, les coles en les bosses de plàstic. Als barris, els "camells" venen la droga als bars i a les cases. I existeix una toxicomania de classe alta, com existeix un etilisme de bon to.

Les causes de la toxicomania són múltiples i complexes. Fa poc temps que existeix aquesta plaga per fer-ne una etiologia precisa. Manquen estadístiques.

Molts diuen que l'ordre social establert té la culpa de la drogaadició i és en les classes oprimides on s'hi troben més víctimes.

En realitat és en totes les classes on es troben els drogaadictes. En les reunions de famílies d'afectats per la droga, en els centres terapèutics, els pares de diferents estaments socials parlen de nois i noies que estudiaven, treballaven, guanyaven diners... Per altra banda, la droga no aparegué en els ingressats anys 40, sinó en els pròspers 60. Anys des dels quals, els joves han estat més aviciats i curullats que mai, per uns pares que, per mandra, han claudicat a la moda del laxisme i han passat de l'autoritarisme a l'omissió de les normes necessàries que s'han de donar als fills immadurs per tal que esdevinguin adults.

Altres causes probables poden ser: l'angoixa, la inseguretat i desesperança de la vida moderna. La manca de comunicació en el si de les famílies. La ignorància dels perills de les drogues, la curiositat, la atracció del que és prohibit, el proselitisme. I sobretot l'absència de Déu. Manca una autèntica vida religiosa i se sent una buidor insaciable.

La droga enterboleix tota preocupació moral, transforma les nocions del bé i del mal, i porta a l'oblit de la pròpia veritat. Drogar-se és caure en la temptació diabòlica de canviar les pedres en pa. Per un temps la realitat esdevé deliri.

Un terç dels addictes mor de sobredosi; un altra terç malviu consumint la droga; i l'últim terç s'enfronta seriosament al seu problema, amb un tractament i amb les moltes dificultats reals per tal de no recaure.

A partir d'aquestes evidències, els pares, els mestres, les autoritats socials, haurien de prendre iniciatives, mobilitzar persones i entitats caritatives i humanitàries. En dos sentits. Primer, ajudant a sortir al toxicòman de la seva misèria, dirigint-lo a un control terapèutic, col·laborant amb un centre de finalitat no lucrativa. Després, vigilar els fills, llurs relacions, llur estat de salut de cos i d'ànima, per tal que no caiguin en la toxicomania. És urgent per redreçar una situació alarmant.

ARA MATEIX

Al capdavant del carrer llarg que enfila cada matí, en el punt on s'eixampla i esdevé plaça, veig avui, de lluny estant, un bellugueig alegre de palmes que es vincen al vent. Poc més ençà d'aquella paradeta de circumstàncies, l'aparador de la pastisseria és tot ple d'ous de xocolata. Les palmes i les mones posen la Pasqua que arriba al mig del carrer, entre els carrets de la compra, en les converses dels qui s'exclamen dels preus, en la il·lusió goluda dels petits...

Trobo molt suggestiva aquesta barreja de banalitat i de transcendència, tan pròpia de la condició humana, que sempre vol i dol. Hi ha símbols que resten junyits a la litúrgia que els dona sentit, el ciri pasqual, posem per cas. Són símbols treballats per la paraula, afuats per la devoció il·lustrada que, aquests dies, vibra en els temples. D'altres, en canvi, despresos del redós on van néixer, volten erràtics a mercè de tothom, s'han fet una mica ambigus i mereixen la displiació dels més entesos. Però, en la mesura que no tenen una cabal explicació sense una referència cristiana, resulten, encara, religiosament expressius. Són la mitja peça que fa pensar en l'altra mitja que hi

És Pasqua

J. CARRERA PLANAS

encaixaria. I l'altra mitja, d'una manera o altra, té relació amb Jesús ressuscitat.

Estimulat per la imatge de les palmes i de les mones, m'agrada de pensar en els petits vestigis de fe que han restat en les coses i susciten, des d'elles, un record, una emoció, una nostàlgia o un pressentiment cristians. Sobretot aquests dies: l'abstinència que aquella mare de família mantindrà a casa per una fidelitat que no gosarà dir... la llàntia encesa per tradició, les llargues cues, a la Catedral barcelonina, davant el Sant Crist de Lepant, o aquella bona gent que, acabats els oficis del divendres, arribaran, com cada any, a l'església, preguntant si "aquí" no es fa res per setmana santa...

Cardó ja parlava dels "fragments de cristià" que ens cal recollir amorosament perquè no es perdin, i advertia del perill que correm de fer com "una criatura que llançaria les llavors, ignorant l'esplet que en llur virtut enclouen". També en trobem, d'aquests fragments, bé que amb altres formes potser més difícils de percebre, en els ambients més secularitzats, a l'interior de la setmana santa esdevinguda vacances de primavera... Val a dir que ara té lloc una nova forma d'hipocresia que consisteix a mostrar-se més descregut que hom no és, per respecte a la cultura dominant. Si de la hipocresia clàssica s'havia dit que era l'homenatge que el vici retia a la virtut, d'aquesta altra hauríem de dir que és l'homenatge de la virtut al vici...

D'una manera o altra, l'home és ple d'esclètxes que avui deixen passar un alè d'aire d'aquella matinal, la més feliç de totes, que va veure buit el sepulcre de Jesús. Un alè d'aire que ens revifa la fe que tots els nostres sepulcres, totes les nostres misèries, totes nostres angúnies, només són, també, tres dies per esperar el trenc d'alba de la resurrecció.

CATALUNYA

L'Estat margina Barcelona segons Maragall

L'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, va denunciar la marginació que pateix Barcelona en inversió pública. Es gestiona a Madrid, segons explicà Maragall, el doble d'inversió que a Barcelona.

Les dades que oferí Maragall són contundents: les inversions anuals a l'àrea urbana de Barcelona en infraestructures i equipaments se situen en 90.000 milions de pessetes, mentre que a Madrid, pels mateixos conceptes, s'hi inverteixen 190.000 milions de pessetes anuals. "Si continua aquesta tendència —digué— en pocs anys l'àrea de Barcelona quedarà greument subequipada".

Segons Coll i Alentorn la política exterior espanyola ha de tenir en compte les nacionalitats

El president del Parlament, Miquel Coll i Alentorn, manifestà recentment, en una entrevista al programa «La Nit» de Ràdio Espanya de Barcelona, que «Espanya no podrà fer mai una polí-

tica exterior important si no satisfà prèviament els drets legítims dels pobles que la componen».

El president Coll va fer aquesta afirmació en ésser preguntat sobre la possibilitat que «el centralisme del PSOE sigui en realitat una actitud ancestral» de la classe dirigent castellana. Coll es remuntà a l'Edat Moderna, a la dinastia dels Àustries, i afirmà que «teòricament, va ser el moment més gloriós de la monarquia espanyola i, precisament, es reconeixien plenament les realitats interiors diferenciades. Quan es van començar a ignorar aquestes realitats, Espanya va entrar en decadència».

Els consumidors associats contraris a les pujades "pactades" del Metro i telèfon

L'Associació de Consumidors de la província de Barcelona com a l'Organització de Consumidors i Usuaris de Catalunya (OCUC), expressen «la seva profunda sorpresa i indignació per la notícia apareguda en diversos mitjans de comunicació, sobre el pacte o 'acord' que van firmar Telefónica i la Unió Federal de Consumidors (UFC) sobre la proposta de reestructuració de tarifes, que en el cas de les de ca-

ràcter urbà experimenten un augment del 60 per cent».

Segons aquestes organitzacions de consumidors, «la UFC és una associació que no pot de cap manera pactar en nom i representació dels consumidors en general», menys encara, al·leguen, que tenint en compte la base 19 del contracte entre la CTNE i l'Estat, que diu: «les tarifes seran revisades a petició de la Companyia quan amb elles no s'assoleixin en dos anys consecutius rendiments suficients per cobrir totes les despeses...», quan és el cas que «els beneficis nets que va obtenir la Companyia en el passat exercici van arribar a 32.620 milions de pessetes».

El Principat rep tretze milions de turistes l'any

Els hotelers catalans han expressat, en el transcurs d'una reunió a Tarragona, el seu suport a la iniciativa de la Generalitat de crear un consorci de promoció turística, del qual s'espera molt. Catalunya rep tretze milions de turistes anualment, però, en contrapartida, ha obtingut fins ara unes subvencions molt reduïdes per impulsar la promoció turística.

«És inadmissible que a Catalunya se li concedeixi 90 milions de pessetes i a Palma de Mallorca, en canvi, se li concedeixin 200 milions, que tothom sap que només Lloret de Mar, per exemple, té més turistes que Palma de

Mallorca».

Els hotelers catalans creuen que la situació al respecte és molt clara, perquè Catalunya representa la tercera part de la força turística de l'Estat espanyol, i «nosaltres demanem aquesta tercera part. Ens és igual que ens vingui per la via de transferència directa o indirecta, ja que l'únic que volem, i estem disposats a lluitar per això, és acreditar la nostra vàlua com a empresaris i com a potència turística».

ESPANYA

La Xunta reivindica les Cambres agràries

La Xunta de Galícia acorda en la seva segona reunió de l'actual legislatura, reclamar al president del govern central el traspass immediat a la comunitat autònoma de les competències sobre Cambres Agràries.

Es querellen contra el MOPU a Alacant

El jutge titular número cinc d'Alacant ha admès a tràmit una querella presentada per 192 veïns de la urbanització d'habitatges socials Parque Ansaldo, de la població alacantina de Sant Joan, contra ex-funcionaris del MOPU i l'ex-president

del Banc Hipotecari d'Espanya. A la querella es considera que els denunciats són protagonistes d'una estafa agreujada i falsejament d'un document públic.

MÓN

El PSOE refusa una comissió de pau per al Sahara

El Senat va refusar proposar al Govern la creació d'una comissió, amb participació de totes les parts interessades, per assolir la pau al Sahara. Miguel Cabrera, senador d'Assemblea Majorera, va defensar una moció per comprometre el Govern a prendre una iniciativa diplomàtica en aquest sentit, però el grup Socialista la va considerar «inoportuna».

El romanx serà legal a l'exèrcit suís

El cantó dels Grisons, zona de reclutament de la divisió de muntanya 12, tindrà com a mínim sis companyies d'élite i 3 de landwehr, formades per soldats que parlin romanx. Així ho explicà a Chur el director dels afers militars d'aquest cantó, Reto Mengiardi, que afegí que d'aquesta manera es contribuirà a preservar aquesta llengua.

CARTES

Al pare Lluís Romagosa

Si llegeix Catalunya Cristiana d'aquesta setmana trobarà una carta meua que diu quatre veritats relacionades amb les realitzacions de la comunitat carmelitana que vostè dirigeix.

Aprofito l'avinentesa per demanar-li també un xic d'interès sobre aquest setmanari.

És el més important de Catalunya.

La seva qualitat, contingut i presentació es immillorable. El seu contingut interessantíssim. Fa un bé immens a la nostra causa, que havíem arribat a pensar que estava en declivi i que per aquest mitjà comprovem una eufòria, activitat i entusiasme creixent.

Som nosaltres que l'hem d'ajudar.

Tindrà els seus defectes, alguns dels quals m'afecten considerablement, sota el meu punt de vista.

No obstant i a part que no tinc res a veure amb aquesta publicació, crec que tenim l'obligació moral d'ajudar-la i fins i tot procurar millorar-la.

F. GENÍS DE TERA TEIXIDOR

"Futbolista que no xuta"

Felicitats a mossèn Jarque pel "Futbolista que no xuta" del número 332. M'anirà molt bé per la catequesi. Noto una millora substancial en la revista però crec que

la secció "bústia" no es pot treure. Té molt ganxo periodístic.

IGNASI FERRERES

La saviesa de la creu

Quan hem visitat algun malalt i en lloc de sentir que ens explica els seus mals, o que es queixa, o que es plany (perquè realment sofreix), sentim que ens pregunta per la nostra salut i per la dels altres éssers estimats i veiem que es dibuixa un somriure en els seus llavis, tot alabant Déu pels bons metges i infermeres i es mostra agraït pels serveis i atencions que se li té, i per sobre de tot dona gràcies a Déu per la creu que li ha enviat, ¿oi que ens sentim colpits, impressionats, i interpel·lats?

Em direu: és que estar content enmig de la tribulació com els màrtirs que cantaven tot anant al sacrifici cruent, és ja ser sant i per això tenien la força i la llum de l'Esperit Sant! Bé, així és, però... i nosaltres que no el tenim l'Esperit Sant?... Doncs, per què no acceptem les adversitats diàries amb aire serè i rostre somrient, tot agraït al bon Déu que ens estima que així ens associa a la seva creu? És que no recordem que cal sofrir, per completar en la nostra carn, allò que manca a les sofrències del Crist pel bé de l'Església? Col. 1,24. O és que només volem viure al Tabor i ens fa por estar al Calvari?

Cal fer molta oració per demanar aquesta saviesa divina per saber copsar la gradesa de la creu i portar-la, no amb resignació, sinó amb valentia i alegria.

Aquesta Quaresma ens pot ajudar a aprofundir en aquest

misteri redemptor i santificador del sofriment o de la creu.

M^c DEL CARME MASSANA I MOLA

Les epidèmies dels anys 85

A molts pobles de les nostres contrades, han recordat els estralls del còlera de 1885, acudint als Sants Patrons agraït-los la seva intercessió en aquelles calamitats.

És curiós constatar que, concretament al Vilosell (Garrigues), el farmacèutic de cal Lladó, anà a Barcelona a buscar la vacuna del còlera inventada de feia poc i fou víctima de la malaltia. Heroi anònim que bé mereix un record. Els llibres d'òbits de les nostres parròquies assenyalen l'any 1885 com un any de molta mortalitat.

Aquest centenari del còlera que segons el tarannà de cada poble ha sabut rememorar, és llastimos que enlloc no s'hagi fet esment d'una rara malaltia que assolà el nostre país l'any 1785 i que es conegué per "tarinya". Una gran secada patien els nostres pobles i es creu que fou per culpa de les males condicions de l'aigua.

Festes votives i ermites, naixrien als volts del 1785.

Hi ha constància que el Rei d'Espanya envià un estol de metges de Madrid, per investigar i combatre la malaltia.

Qui pagaria els emoluments d'aquets doctors? L'assumpte es presentà complicat, fins que fou l'abat de Poblet qui acudí a fer efectives les despeses dels facultatius. Sortosament l'any 1985 no ha tingut aquests fets tràgics dels anteriors, a no ser que la secada és la més acusada durant molts anys.

LLUÍS NOGUÉ I PASTÓ

CENTRE DE PREPARACIÓ AL MATRIMONI

Rosselló, 223 - Telèfon 237 97 00 - 08008 BARCELONA

Grups de diàlegs per a promesos

Barcelona-Centre
Abril, del 3 al 24: -Parròquia dels Àngels. Tel.: 215 27 30. Dilluns i dijous a les 21,30 h.

Acolliment: Abril, 3 - **Diàleg:** del 7 al 24
- Parròquia del Pilar. Tel.: 230 95 88. Dimarts i dijous a les 21,30 hores.
Abril, del 3 al 24: -Institució Xaveriana. Tel.: 319 17 00. Dijous a les 21,30 hores.

Acolliment: 12 Març i 1 abril - **Diàleg:** Març, del 7 al 24
- Residència Reparadores - Tel.: 212 69 00. Dilluns i dijous a les 22 h.

Arxiprestat Rambles-P. Sec
- Parròquia del Carme - Informació: dijous de 19,30 a 20,30 hores.

Horta
Abril, del 18 al 26: -Parròquia Sta. Teresa de Jesús-Tel.:229 45 92. Divendres i dissabtes a les 21,30 h.

Collblanc-l'Hospitalet
Abril, del 4 al 9 de maig: -Parròquia St. Ramon Nonat - Tel.: 240 02 84. Divendres a les 21,15 h.

Abril, del 3 al 14: -Parròquia Sta. Eulàlia de Provençana-Tel.: 422 42 19. Dilluns i dijous a les 21 hores.
Abril, del 2 al 10: -Parròquia Mare de Déu de la Llum - Tel.: 240 07 45. Dimarts i dijous a les 21 h.

Cornellà
Abril, del 6 al 13: -Parròquia de Sant Miquel - Tel.: 376 43 56. Diumenges 12 matí - Dimecres 10 vespre.

Abril, del 14 al 18: -Parròquia Sta. Maria - Tel.: 377 03 80. Dilluns, dimecres i divendres a les 21 h.

Abril, del 21 al 25: -Parròquia Verge del Pilar - Tel.: 376 02 48. Dilluns, dimecres i divendres a les 21 h.
Abril (comença el dia 22): -Casal Parroquial de la Parròquia de Santa Maria - Tel.: 377 02 84. A les 21 hores.

Terrassa
Abril, del 7 al 9: -Parròquia del Sant Esperit - Tel.: 783 05 29. Dilluns, dimarts i dimecres a les 21 h.

Abril, del 21 al 23: -Parròquia de la Sagrada Família - Tel.: 788 04 67. Dilluns, dimarts i dimecres a les 21 h.

Es programen varis cursos: -Parròquia de Sant Llorenç (Egara) - Tel.: 785 45 40.

Badalona-Centre
Abril: -Comunitat Cristiana P.P. Claretians - Tel. 389 50 19. (Telefonar dilluns, dimarts i dimecres de 6 a 8 tarda.)

Gavà
Abril, del 14 al 16: -Parròquia de Sant Pere - Tel.: 662 02 79. Dilluns, dimarts i dimecres a les 22 h.

Cardedeu
Abril, del 10 al 19: -Parròquia Sta. Maria - Tel.: 846 11 91. Dijous i dissabtes a les 21 h.

Montgat
Del 12 d'abril al 3 de maig: -Parròquia St. Joan (local Claretians). Tel.: 395 33 52. Dissabtes a les 22 h.

NOTA: per a qualsevol informació trucar a la secretaria del CPM carrer Rosselló, 223; tel.: 237 97 00 de dilluns a divendres de 5 a 8 de la tarda.

En una carta amb motiu del Dijous Sant

El Papa a tots els sacerdots del món

El papa Joan Pau II amb motiu del Dijous Sant, ha adreçat una carta a tots els sacerdots del món, exalçant sant Joan Baptista Maria Vianney. "El seu exemple —diu— està molt present en la memòria de l'Església". El Sant Pare dona gràcies a Crist per aquest model extraordinari de vida i de servei sacerdotal que el sant sacerdot d'Ars ofereix a tota l'Església i, prioritàriament, a tots els sacerdots del món.

L'Església commemora aquest any el II Centenari del naixement de Joan Baptista Maria Vianney, mort a Ars el 4 d'agost del 1859, després de 40 anys "d'entrega abnegada".

Vianney, un gran repte evangèlic

Joan Pau II escriu als sacerdots "per ajudar-vos —diu— a viure el do notable que us ha estat conferit per la imposició de les mans". "Aquest sacerdoti ministerial —continua— que és la nostra heretat, és també la nostra vocació i la nostra gràcia; marca tota la nostra vida amb el segell d'un servei summament necessari i exigent, com és la salvació de les ànimes".

Tenint a la vista la figura del sant sacerdot d'Ars, a qui Pius XII declarà patró dels sacerdots, el Papa reconeix que "avui més que mai tenim necessitat del seu testimoni i de la seva intercessió per afrontar les situacions del nostre temps que, malgrat alguns signes esperançadors, l'evangelització és dificultada per una creixent secularització.

"Per la seva vida i per les seves activitats —afegeix el Papa— Joan Maria Baptista Vianney, representarà per a la societat del seu temps, com un repte evangèlic que ha donat fruits de conversió sorprenents. No ho dubtem que ens ofereixi encara avui aquest gran repte evangèlic".

La confessió, una trobada personal amb Crist

El Papa demana als sacerdots per exercir el ministeri del perdó,

el temps i l'atenció necessària, i donar-li la prioritat sobre d'altres activitats. És conscient que l'esmentat ministeri "és sens dubte el més difícil i el més delicat, el més esgotador i el més exigent, sobretot quan els sacerdots són pocs".

Al mateix temps exigeix al confessor "grans qualitats humanes, principalment una vida espiritual intensa i sincera". I recorda també que "és necessari que el mateix sacerdot s'apropi regularment al sacrament de la reconciliació".

La identitat sacerdotal

"Sant Joan Vianney —es llegeix en la carta papal— dona una resposta a alguns interrogants sobre la identitat del sacerdoti que han aparegut durant els últims 20 anys". Reconeix el Papa que s'han arribat a posicions més equilibrades. "El sacerdot —diu— troba sempre i inevitablement la font de la seva pròpia identitat en Crist sacerdot. No és el món qui ha de proposar el seu estatut o identitat.

El sacerdot està marcat amb el segell del sacerdoti de Crist per participar en la seva funció d'únic mitjançer i redemptor".

Joan Pau II defineix el sacerdot com una vida al servei dels seglars. "Els anima i sosté en l'exercit del sacerdoti comú els batejats —lloc molt de relleu pel Concili Vaticà II—, el qual consisteix a fer de la seva vida una ofrena espiritual, donar testimoni de l'esperit cristià en el si de la família, prendre la responsabilitat en les coses temporals i participar en l'evangelització dels seus germans,

Però el ministeri del sacerdoti és d'un ordre divers, per ajudar els homes a entrar en la vida oberta per Crist, per oferir el ministeri de la paraula, el perdó i el pa de vida, per ajudar els fidels a viure i actuar segons el disseny salvífic de Déu".

"Estimar Déu pels qui no l'estimen"

El Papa finalitza la seva carta fent insistència que l'amor a Déu i la conversió dels pecadors que duia el sacerdot d'Ars a fortes penitències, procedien del seu desig "d'estimar Déu per tots aquells que no l'estimaven i a la vegada,

suplir moltes de les penitències que no feien". Joan Pau II, conclou dient que Vianney se santificava per ser més apte als altres. "Per totes aquestes raons —conclou— Sant Joan Maria Baptista Vianney no cessa de ser un testimoni viu i actual de la veritat sobre la vocació i sobre el servei sacerdotal".

F.G.

EL CONCILI A L'ABAST

0.15

Dona

Aquests darrers anys s'ha discutit sovint sobre la vocació i la missió de les dones a l'Església. Cal que l'Església tingui cura que les dones siguin presents a l'Església de manera que puguin exercir adequadament els propis dons al servei de l'Església i que prenguin una part més gran en els diversos camps de l'apostolat de l'Església. Que els pastors acullin i fomentin amb agraïment la col·laboració de les dones en l'activitat de l'Església.

Raport final del Sinode extraordinari 1985. II C.6

0.16

Bisbes-teòlegs

Reconeixem amb joia tot el que els teòlegs han fet per elaborar els documents del Concili Vaticà II i per a la seva interpretació fidel i per a l'aplicació fructuosa després del Concili, però, d'altra banda, ens sap greu que les discussions teològiques hagin estat, de vegades, origen de confusió entre els fidels cristians. Per aquesta raó cal una més estreta comunicació mútua i el diàleg entre els bisbes i el teòlegs per a l'edificació i per a una comprensió més profunda de la fe.

Raport final del Sinode extraordinari. II. B. a)3.

VATICÀ DIA A DIA

El diaconat permanent a França i a tot el món

A França: des de l'any 1967, data en la qual la Conferència Episcopal francesa va establir les condicions per al diaconat permanent fins el 1978, hi hagué 50 ordenacions. En el període 1978-1981, 50 ordenacions; 1981-1985: 150 ordenacions amb un total de 250 a les 70 diòcesis de França. Per al 1987, es preveuen 500 ordenacions. El 83 per cent dels diaques són casats amb una mitjana de 4 fills, el 68 per cent viuen en el medi urbà, el 70 per cent estan en plena activitat professional i el 25 per cent en jubilació.

A Suïssa, 25 diaques permanents estan al servei de les diòcesis. L'any 1985, 12.000 diaques permanents treballen a 89 països, les dues tercers parts a Amèrica del Nord, una cinquena part a Europa, el 94 per cent exerceix la professió i el 90 per cent són casats.

Hi ha prop de 25.000 religiosos espanyols fora del país, la majoria a Llatino-amèrica

Segons la més recent estadística publicada per la revista espanyola "Vida religiosa", l'any 1984 hi havia 24.934 religiosos fora d'Espanya, dels quals, 9.366 pertanyents a instituts masculins i 15.568 femenins. El total de religiosos a Espanya en el mateix any era de 80.663 (19.218 religiosos i 61.445 religioses).

Encara que l'estadística no ho indica, se sap que la major part d'aquests religiosos es troben en missions i la gran majoria a Amèrica llatina.

Zaire: progressiu augment de vocacions

Les vocacions al sacerdoci i a la vida religiosa han experimentat en l'Església del Zaire un progressiu augment en els últims anys, com subratlla l'opuscle: "Les vocacions en l'Església del Zaire" que acaba de publicar el reverend Bernard Plisson, director de la

"Llar-Seminari" Pius XII de la diòcesi de Kalemi-Kirungu, al Shaba.

L'estudi, basat en les estadístiques del secretariat de l'Episcopat zairenc del 1983, completades amb les del 1985, indica que el nombre dels sacerdots ha excedit del doble en setze anys: de 594 l'any 1969 han passat a ser 1.014. Les províncies eclesiàstiques de Kinshasa i de Kananga totalitzen més de la meitat d'aquest nombre: 368 i 252 respectivament. La província de Lubumbashi, de la qual forma part la diòcesi de Kalamei-Kirungu, ocupa l'últim lloc amb 64 sacerdots. Entre les diòcesis que han vist augmentar el nombre dels seus sacerdots diocesans es destaquen: Boma (71), Kananga (63), Kinshasa (32), Luiza (31) i Kabinda (23).

Des de fa sis anys augmenta també sensiblement el nombre dels seminaristes majors; aquests són actualment 1.780. I el mateix augment es nota entre els religiosos i les religioses. En els últims sis anys els Germans han passat de 519 a 756 i les Religioses de 2.062 a 2.600.

Pel que fa als missioners estrangers, el reverend Plisson constata que el seu nombre va disminuint. Els sacerdots han passat de 2.338 l'any 1977 a 1.548, els Germans de 672 a 437 i les Religioses de 3.375 a 2.036 en el mateix període.

Pena canònica per a l'americana que va intentar celebrar missa al Vaticà

Baby Burke, l'infermera americana que dugué a terme en l'altar de la catedral de la Basílica de Sant Pere, un greu acte de sacrilegi en pretendre consagrar una hostia i autocombregar-se, va incorrer automàticament —sense necessitat de la intervenció de l'autoritat eclesiàstica— en la pena canònica d'entredit, que li impedeix rebre qualsevol sagrament.

El seu gest, com afirmà el teòleg franciscà Gino Concetti, en unes declaracions a un grup de periodistes, "no solament ho condemna la consciència humana i religiosa cristiana, sinó que està penat i condemnat per la llei canònica". Segons l'actual Codi de Dret Canònic, el cànon 1.378 estableix que "incorre a la pena 'latae sententiae' de l'entredit" aquell que "no elevat a l'orde sacerdotal intenta l'acció litúrgica del sacrifici eucarístic en el context de la celebració de la missa".

Ràdio Vaticà: nomenament del pare Joseph Ballong

El pare Joseph Ballong, de 37 anys, originari de Sokodé, al Togo i vicari a la Madeleine (París) des de la seva ordenació l'any 1974, ha estat cridat a Roma per ocupar-se en la Ràdio Vaticana dels programes per Àfrica. Haurà d'explicar la vida de l'Església a Àfrica i estimular un zel missioner entre els seus oients.

Burundi: també els franciscans han d'abandonar el país

També la major part dels Missioners Franciscans que operaven a Burundi han hagut d'abandonar aquest país africà. Segons informació publicada per la Casa Central de l'Orde dels sis franciscans que treballaven a Burundi, a quatre se'ls va negar la renovació del permís de residència i hagueren de tornar a la seva pàtria.

A Burundi han quedat ara només dos franciscans: el pare Simone Arnaldi, a Kayongozi i el pare Nicodemo Kibuzehose, que acompanya un grup de postulants a Gitega. El pare Kibuzehose és el primer franciscà nascut a Burundi i va entrar a l'Orde quan era ja sacerdot.

Els franciscans arribaren a Burundi l'any 1973, responent a la insistència del bisbe de Ruyigi; la primera casa religiosa fou fundada canònicament a Kayongozi.

Pròximes beatificacions del cardenal Spínola i de Domingo Sol

Una etapa decisiva ha estat superada en el camí que durà als altars Manuel Domingo i Sol, fundador dels sacerdots operaris i el cardenal Spínola. La consulta mèdica per estudiar el miracle exigible per a la beatificació s'ha tancat amb resultats molt positius. Els cinc metges, presidits per l'eminent doctor Cortesini, han estudiat els miracles atribuïts als dos servents de Déu i no han fet cap objecció per considerar-lo fenòmens sobrenaturals, sense cap explicació científica possible. La discussió se celebrà en presència del cardenal Pietro Palazzini, prefecte de la Congregació per a les causes dels Sants.

Una vegada franquejada aquesta fase, el procés de beatificació entra ja en els últims detalls, que els especialistes consideren de menor dificultat. Sobre la data de la beatificació de moment no hi ha cap indicació, ja que cal tenir present les possibilitats dins de l'agenda del Papa i d'altres circumstàncies que hi pugin influir.

El cardenal Marcelo Spínola va néixer a San Fernando (Cadis) el 14 de gener del 1906. Fou arquebisbe de Sevilla, on va fundar el diari "El Correo de Andalucía". També és el fundador de la Congregació d'Esclaves del Diví Cor.

Manuel Domingo i Sol (1836-1909) va néixer i va morir a Tortosa. Fundà "El Congregante de San Luis", que fou la primera revista espanyola de les Congregacions Marianes, així com el Pontifici col·legi Espanyol de Roma i la Germanat de Sacerdots Operaris del Cor de Jesús.

Una mediació de Pau al Líban

Amb una visita inesperada es presentava a les portes del Vaticà el president del Líban, Gemayel. La situació és tan difícil al Líban i entre els mateixos cristians, que les agències parlaven davant el sobtat viatge de Gemayel "d'una escapada i abandonament del president libanès". El Papa trencant la tradició, obria les seves portes i rebia durant una hora el president. El mateix portaveu de la sala de premsa havia dit que "el Papa durant els exercicis no rep a ningú". La situació dramàtica ho exigia. Cap comunicat, el president libanès pujà a l'avió i tornà al seu lloc. En els ambients dels libanesos a Roma circulava la notícia que el president havia demanat formalment al Papa "una mesura de pau entre els cristians en guerra".

En la fotografia, Joan Pau II amb el president del Líban, Amin Gemayel, catòlic maronita.

Nou subsecretari per al Pontifici Consell de Cultura

El papa Joan Pau II ha nomenat Rafael Farina, salesià, subsecretari del Pontifici Consell per a la Cultura. El pare Rafael Farina és professor d'Història de l'Església a la universitat pontificia salesiana de Roma. En la fotografia, Farina juntament amb el Rector Major dels salesians, Egidio Viganó que ha dirigit els Exercicis espirituals del Papa i de diferent membres de la Cúria Romana durant aquesta última Quaresma.

Missioners Combonians. Encontre d'Orientació Vocacional Missionera.— Per orientar-te en el teu camí, et proposem el nostreencontre d'orientació vocacional. **Lloc:** Barcelona, c/ Feliu i Codina, 59 (Horta). **Dies:** 12 i 13 d'abril. És necessari posar-se en contacte amb nosaltres abans del dia 8 d'abril per poder assistir a l'encontre. Tel. 427 85 77.

CE.V.R.E. - Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat.— Organitza una TROBADA, els dies 5 i 6 d'abril (dissabte i diumenge), al c/ Roselló, 223, 3er., sobre: "El Concili Vaticà II i la Vida Religiosa". Factors d'identitat, incidència històrica, reptes de futur. Intervendran: Cassià Just, abat de Montserrat; Joan Botam, caputxí i Carles Mascaró, escolapi. **Horari:** Dissabte, 5, de 10 a 1 i de 4'30 a 7. Diumenge, 6, de 10 a 1. **Mètode:** Intensiu, ponències i diàleg. Hi haurà Eucaristia el dissabte i diumenge. **Matrícula:** 500 ptes. cal fer la inscripció abans del dia 3 d'abril a: Rosselló, 223, 3er., de 4 a 8 de la tarda.

Institut Secular "Aliança en Jesús per Maria".— L'Institut Secular "Aliança en Jesús per Maria", amb motiu del centenari del naixement del seu Fundador Antoni Amundarain, celebrarà a la Basílica de la Mercè, el proper dissabte, dia 5 d'abril, a les 6'30 de la tarda, una Concelebració Eucarística d'acció de gràcies, presidida pel Bisbe Auxiliar, Excm. i Rvdm. Ramon Daumal i Serra.

Orfeó Gracienc. Concerts.— Dia 13 d'abril, Concert a Cornellà, al local Cine Club, c/ Mn. Jacint Verdaguer. **Dia 17,** Concert al Palau de la Música Catalana. **Dia 19,** Concert a l'església de St. Joan, Plaça de la Virreina, amb motiu del centenari de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat. **Dia 27,** Concert a l'església de St. Pere de Prada de Conflent. Actes del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana. Tots els concerts seran dirigits pel Mestre director Antoni Pérez i Simó.

Unió Antics Alumnes Salesians de Sarrià.— Dia 8 d'abril. Commemoració de l'ar-

ribada de St. Joan Bosco a Barcelona. Lliçó a cura del senyor Josep Maria Ainaud de Lasarte, al Saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat de Catalunya. Presidirà l'acte el Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya Sr. Jordi Pujol, amb l'assistència de l'Eminentíssim Sr. Cardenal Narcís Jubany, Arquebisbe de Barcelona.

Fraternitats de Betània del Germanet Carles de Jesús (Foucauld).— FRATERNITATS DE BETÀNIA us ofereix la posada en marxa dels "TALLERS D'ORACIÓ del pare Ignacio Larrañaga. A c/ Trafalgar 70 - 1er., telf. 302 71 77, els dijous de 6 a 8 de la tarda. Començarem el vinent 3 d'abril. Places limitades.

Concert a Marata.— El proper diumenge dia 6 d'abril, a les 10 del matí, a la Parròquia de Santa Coloma de Marata, Les Franqueses del Vallès, **Concert de flautes traveseres.** Claudi Alemany, Josep Francesc Palou, Xavier Relats, David Riba i Anton Serra, interpretaran obres de Boismoitier, Molter, Gianella, etc.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

"Rebeu la meua felicitació, junt amb el meu agraïment pel setmanari "CATALUNYA CRISTIANA" que periòdicament rebo. Ell porta fins a aquest llunyà Brasil un trosset de Catalunya. Cada un dels bellíssims articles ens ajuda a viure la vida de la nostra Església i de la nostra terra".

Sao Paulo (Brasil)

400 missioneres i missioners, gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció, reben ja el nostre setmanari.

La nostra fita és, que tots els més de 1.500 missioners i missioneres de les diòcesis catalanes puguin rebre'l. La comunicació amoroixa la solitud i dóna el conhort de la comunió fraternal.

Cada setmana en publicarem una relació, esperant que altres persones es decideixin a ser "padrins" d'aquests germans i germanes nostres.

ANTONI QUETLLAS
PARROQUIA DE S. PEDRO APOSTOL
Apartado, 2
SAN PEDRO DE SULA
HONDURAS C.A. 9.150.— Ptes.

MERCE MASCORT
Casilla 481
ORURO
BOLIVIA 9.150.— Ptes.

ISIDRE SANS I BALCELLS
MISSIONERS "COMBONIANOS" Casilla 49
CERRO DE PASCO
PERU 9.150.— Ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Domicili Tel.

Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner

(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

- taló que adjunto
 gir postal
 domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació:

Banc/Caixa

Sucursal n.º

N.º compte corrent

Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on.
08007 Barcelona - Tel. 215 27 39

DIA DEL LLIBRE SANT JORDI - 1986

NOVETAT!!!

XESC SOLIU

EL SENY D'UN POBLE

(100 dites i adagis catalans comentats)

(Recull dels adagis comentats a C.C.)

Col·lecció "MISCEL·LANIA, N.º 1
Edicions Terra Nostra S.A.

Preu: 1.000 ptes.

En/Na.....
Domicili.....
Població..... D.P.....
Província.....

(Tatxeu amb una x allò que escolliu):

- envieu-me el llibre "El seny d'un poble"
 desitjaria una dedicatòria personal de l'autor
 adjunto taló bancari
 envio gir postal

Edicions Terra Nostra S.A.
C./ València, 244, 2on. - 08007 Barcelona.
Tel. 215 28 05 - 215 27 84.

GIRONA

La Pasqua Jove d'enguany, a la ciutat de l'Onyar

"Sou la sal de la terra"

GIRONA.— Aquest any la Pasqua Jove se celebra a la ciutat de Girona, a la tarda del dissabte sant, dia 29 de març.

A dos quarts de 4 de la tarda hi haurà l'acolliment dels participants a la parròquia del Mercadal i a les 4, la presentació.

Després a les diverses parròquies de Girona es realitzaran uns fòrums sobre diversos temes.

El participants es reuniran de nou tots junts amb una cercavila per dirigir-se a la Catedral on a les 11 de la nit hi haurà la celebració de la Vetlla Pasqual presidida pel Bisbe Jaume.

L'horari de les celebracions de la Setmana Santa serà el següent: Dijous Sant: a les 5 de la tarda; Divendres Sant: a les 9 del matí, Ofici de lectures; a les 3 de la tarda celebració de la Passió del Senyor; Dissabte Sant: a les 9 del matí, Ofici de lectures i a les 9 del vespre, Vetlla Pasqual.

130 persones assisteixen a l'Escola de Catequistes de Girona

Les parròquies de la ciutat de Girona estan portant endavant els cursos de la seva recent estrenada Escola de Catequistes. Hi participen habitualment 130 persones amb un

ritme quinzenal. Poden optar per anar el dimarts a les 16 h. al Mercadal o el dissabte a les 8'30 del vespre a Sant Narcís.

Cada sessió dura una hora i mitja. El programa ofereix el següent ventall: "Què vol dir creure", "Moments crucials de l'Antic Testament" (dues sessions), "Característiques dels infants i dels adolescents d'avui", "Com explicar el Nadal als nens", "Introducció a la Missa i als Sagraments" (4 sessions), "Pecat i educació de la consciència" (dues sessions), "Pedagogia religiosa aplicada a les edats dels nois", "Com explicar la Missa als nens" i "Qüestions suscitades pels mateixos assistents".

FETS I CRITERIS

La victòria de l'amor

+ RAMON TORRELLA I CASCANTE,
Arquebisbe de Tarragona i Primat.

¿Podem ser optimistes davant el món en què vivim, davant tantes discòrdies, tantes lluites, tantes divisions tantes guerres i esforços tant poc seriosos per la pau?

Abans de respondre a aquesta pregunta és molt adient fer un breu examen d'aquestes situacions. Hem de reconèixer que com a culpables de les calamitats més greus i més generalitzades de la humanitat d'avui hi trobem l'egoisme i l'orgull.

Per l'egoisme i l'orgull l'home es converteix en el centre de la seva vida i té com a únic objectiu sotmetre els altres a ell mateix. Pitjor és encara quan l'egoisme individual es converteix en egoisme col·lectiu i quan l'orgull es transforma en orgull comunitari o nacional.

Si l'egoisme i l'orgull creixen i adquireixen força, aleshores l'amor perd la seva característica cristiana que és la universalitat, el seu desinterès sincer, la seva capacitat de descobrir, conèixer i donar resposta als sofriments dels altres amb cor generós.

En la problemàtica actual de la pau, del progrés i de la felicitat humana no solament hem de reconèixer la importància de l'amor sinó que l'hem de considerar com l'autèntic motor de la història.

Ens referim certament a l'amor cristià, a l'amor predicat per Jesús a l'Evangelí. És necessària la fe per descobrir la força de l'amor cristià en les vicissituds humanes i creure de debò que l'acció humana pot obtenir resultats superiors, impossibles a les soles capacitats humanes.

Els creients podem tenir un optimisme realista, perquè creiem en l'amor de l'home, amor que es recolza en la bondat i en la misericòrdia de Déu que se'ns ha manifestat en Jesucrist.

El nostre optimisme no és un idil·li ni un joc de paraules. Nosaltres estem convençuts que són problemes intrínsecs a la naturalesa de l'home i a la vida social humana, que troben e l'Evangelí la seva humil i positiva resposta.

En aquesta perspectiva Pau VI parlava de la "civilització de l'amor". Aquesta "civilització" és possible quan hi ha persones que fan de l'amor i de la justícia el seu principal compromís personal.

Nosaltres creiem en la victòria de l'amor perquè Jesucrist resuscitat ha vençut el nostre egoisme i l'orgull del propi jo.

Nosaltres sentim, el dia de Pasqua, l'alegria d'una vida nova perquè Jesús ha vençut la mort.

Nosaltres vivim la joia que neix d'un cor lliure, d'un cor alliberat de l'esclavatge del pecat. Amb la resurrecció de Jesucrist celebrem la victòria de l'amor sobre l'egoisme.

Siguem testimonis de la força de l'amor amb paraules i amb obres, amb serveis concrets als nostres germans. L'únic camí per ser feliços i per fer feliços els altres és participar de la victòria de l'amor.

PENSANT-HO BÉ

L'escombra

XESC SOLIU

No sé si l'escombra, amb bruixa inclosa, arribà al nostre planeta procedent d'una altra galàxia, o bé si les nostres escombres han estat el vehicle d'exportació de les nostres bruixes a altres indrets còsmics. De fet, tots podem recordar-nos com d'infants, per mimetisme de les il·lustracions dels llibres de contes, quan ens reuníem tota la trepa dels companys de joc, fèiem anar endoina totes les escombres de casa, i muntant a cavall d'elles saltàvem i corriem, tot cridant: "Arri, cavall, arri!". No crec que el joquei més pintat s'ho passi millor. És clar, aquest ús subliminal i lúdic de l'escombra era fruit de la poderosa imaginació infantil, capaç de crear amb ben poqueta cosa, autèntics espais de festa. Malauradament, les diversions adultes inclouen sempre certa dosi d'egoisme i manipulació, de sornegueria i de cinisme.

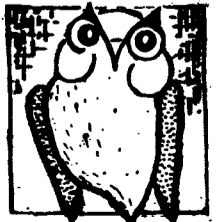
Deixem-nos, però, d'imaginacions i toquem de peus a terra, que és on precisament l'escombra i l'escombrar despleguen la seva activitat. L'escombra, en això tots hi estem d'acord, és un estri de neteja; un dels primers que l'home es devia enginyar, consistent en un feix de branquillons flexibles, palmes, brins de material plàstic, etc., lligat al cap d'un bastó o canya, i que, naturalment, serveix per escombrar, això és, per netejar el sòl, empenyent pacientment a un costat allò que l'embruta. Fillets meus, i com és veritat que allà on hi ha una persona hi ha... (diguem-ho suaument), sutzesa! D'aquí que, alguna mena d'escombra, hagi estat un invent de primera hora. El mot "escombraries" designa les deixalles que s'arreglen escombrant, i "escombraire" el que arreplega les escombraries. Allò interessant de debò fóra poder escombrar, arreplegar i colgar tres metres sota terra la mala educació de tots plegats, afegint a la necessària brutícia, aquella sempre evitable, fruit de la nostra barroeria i de la nostra deixadesa.

No sé per quins set sous, la malvolença i el malhumor de la persona tot ho capgira. Aleshores la paraula i l'eina més innocents, servicials i útils, es converteixen en espases

feridores. Allò de la "rateta que escombrava l'escaleta", res de res. És l'escombra que en totes les èpoques ha empaïtat les rates. I en l'àmbit domèstic, els cops d'escombra han fet la competència, de bon tros i sortosament, als cops de puny i als cops de bastó. Hi ha també, qui intenta escombrar tota la palla a la casa del veí, i la grana a la pròpia; en aquest cas, l'escombra és ben innocent; les mans que la manegen, no tant. Mai no he entès el perquè l'escombra posada cap per avall allunya els visitants romancers i importuns. No sé si és perquè suggereix el repartiment de cops a tort i a dret, o perquè temen l'oferiment, per part de la mestressa de casa, d'escombrar les deixalles de la festa. Sigui com sigui, no està bé manipular l'escombra. Ni res.

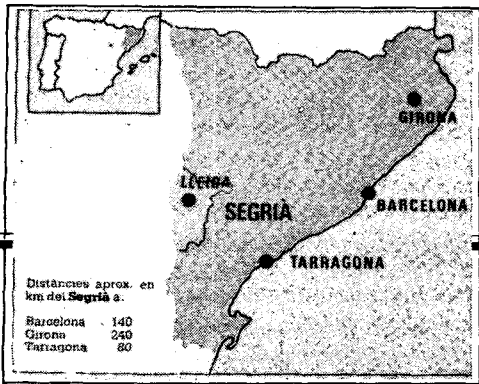
Una cosa, entre moltes d'altres, que haig d'agrair a la mare, és haver-me ensinistrat en les tasques domèstiques. Érem colla, i tot i les ajudes extres, un cop de mà de cada u permetia una millor atenció a les tasques més immediates i quotidianes. Esbaldir els plats, era "tocar el piano"; "escombrar", escriure. El dia en què l'escombrar es feia més empipador, era quan venia la modista: retalls i fils s'enganxaven a l'escombra i a les potes de les cadires i apareixien i desapareixien com per art d'encantament. Finalment, veure-ho tot net i polit, donava goig. Hi ha un sentit estètic tan important com l'ètic; bellesa i bondat no es donen mai bufetades.

Avui les màquines escombradores han començat a escombrar les escombres. Si és per alleugerir la feina de mestresses i assistents, d'acord. "Escombra nova, escombra bé", però tinc la certesa que passaran anys i panys abans que la humanitat no arraconi l'escombra. I és que, escombres i escombreres posades en bones manetes deixen les coses molt netes. Les màquines són més senyores; volen ser molt ben servides i no són gaire polides.

20 ABRIL 1986

V

C

U

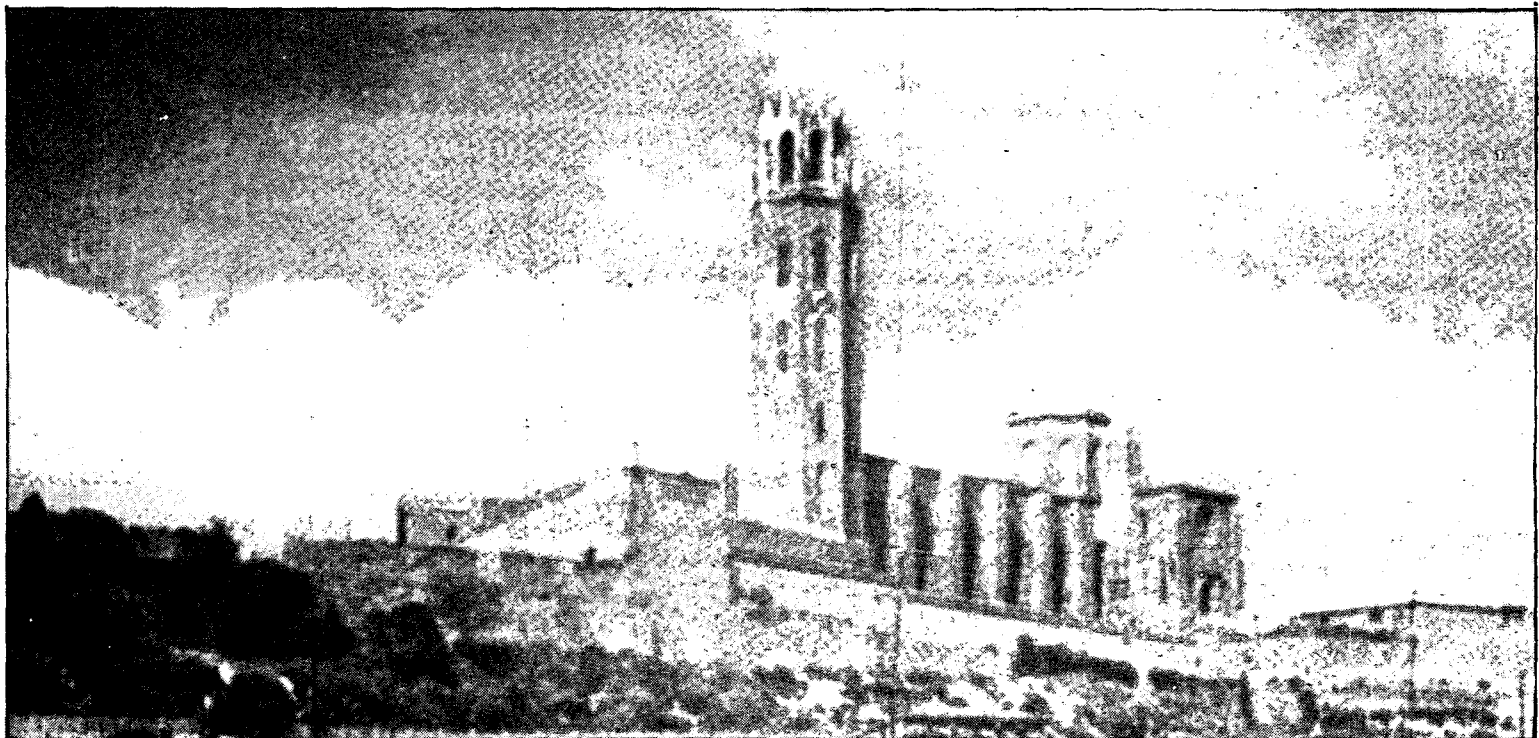
VISITAREM

I

LA CIUTAT DE LLEIDA, CAPITAL DE LA COMARCA DEL SEGRIÀ I LA SEU VELLA, EL MUSEU CAPITULAR I EL MUSEU DE LA PAERIA.

L

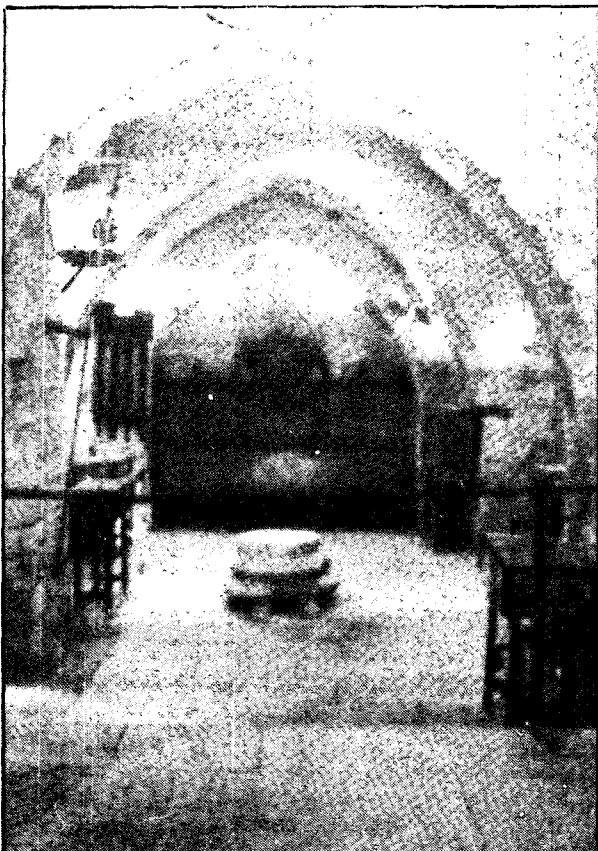
A

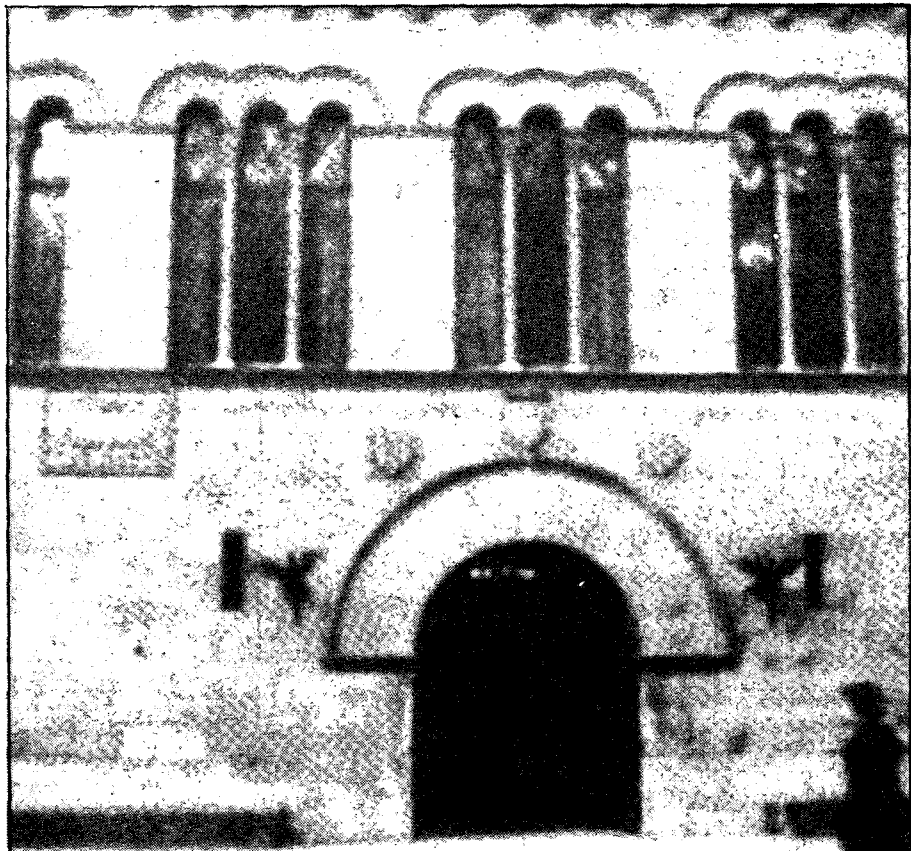
La Seu Vella.

T

T

La Paeria de Lleida.

La Paeria de Lleida.

U

G

R

E

Preu, 1.950 ptes., comprenent viatge, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant.
 Per reserves de places truqueu al Tel. 215 28 05.
 Sra. Montserrat.
 La sortida serà a les vuit en punt del matí, del carrer de València xamfrà Balmes.

Preguem els participants en el viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada en hora hàbil per complir el precepte dominical.

A

L

VIC

Ajudem la fe dels petits

Cal ajudar-los perquè troben nombrosos entrebancs que els dificulta poder arribar a una personalitat equilibrada i a una maduresa cristiana. Esmentem-ne alguns. a) Massa sovint poden fer el que volen, i això no els ajuda gens a distingir allò que està bé d'allò que no ho està, ni a emmotllar-se a la llei i a la disciplina, ni a aprendre a encaixar bé les privacions i molèsties futures. b) Veuen molts mals exemples i, a vegades, a casa mateix. c) Hi ha educadors que no ensenyen a respectar; per això hi ha tants petits i adolescents que són irrespectuosos i descarats. d) Tenen un gran enemic a casa: la televisió, sobretot la d'ara, que, de malignitat i manipulació, en sap un tros llarg. e) Senten a parlar de tot; però, de Jesucrist, ben poc o gens. f) A la catequesi i a la classe de religió, potser els parlen de l'eucaristia i del sagrament de la penitència; però potser els pares no van a missa ni a confessar. g) Necessiten educació sexual de bona mena, de signe científic i cristià alhora, i no se'ls dona: els "educa" el carrer, la televisió, i els companys més mal educats o algun mestre indiscret d'inspiració pseudo-científica i anticristiana. h) Haurien d'aprendre, d'acord amb la seva edat, d'entendre, valorar i assumir l'obediència, les contrarietats i el sofriment, perquè d'això en trobaran força en la seva vida, i ordinàriament tot ho troben fàcil i se'ls donen platxeris a dojo, i així tampoc no comprenen el sofriment dels altres, sobretot dels vells. Quan seran grans sofriran molt perquè no hauran estat entrenats a assumir la cosa adversa, la malaltia o la vellesa. i) És molt probable que hi hagi nois i noies fills de pares cristians, que viuen totalment com si no fossin cristians: tot ho veuen laic, profà i secularista en els mitjans de comunicació, a l'escola, l'esport, la política, etc. Déu, Crist, Evangeli, Església, virtut, etc. i tots els valors cristians no compten gaire en lloc i són suplantats pels valors que es cotitzen ara: diner, plaer i modes estrambòtiques. Viuen en l'ambient, i aquest és pagà. j) La fe no els ha entrat de debò a dins perquè no han estat prou evangelitzats i catequitzats amb doctrina, exemples i vivències: viuen del que veuen i del que senten.

DR. RAMON MASNOU
Bisbe emèrit de Vic

El proporciona el Servei de Visitadors Parroquials

Un ajut humà i cristià als malalts i persones grans

L'atenció cristiana als germans malalts i grans ha de ser una de les primeres preocupacions dels seguidors de Jesús. Els malalts i les persones febles foren, en efecte, el centre de la vida i predicació de Jesucrist. Amb ells s'identifica plenament, i ens diu que tot el que fem per aquestes persones, a Ell mateix ho fem (Mt. 25,40).

Què és el Servei de Visitadors parroquials?

És un servei parroquial que es fa present prop dels malalts i de les persones grans, sigui en la pròpia llar, sigui en els centres sanitaris o en les residències d'ancians.

Què ofereix aquest Servei?

- Un contacte proper i humà.
- Una relació senzilla, atenta i eficaç prop de les persones.
- Una actitud d'acolliment, d'escolta i de serenar.

- Una companyonia amical.
- Una ajuda humana i cristiana que faci més fàcil la comprensió de la ciència del dolor.

Qui pot treballar en aquest Servei?

Totes aquelles persones o grups (Legió de Maria, Fraternitat de malalts, Hospitalitat de Lurdes, Conferències de St. Vicenç de Paül...) de la parròquia que, atentes a aquesta realitat i amb un gran amor i discreció, estan disposats a col·laborar-hi.

Actualment hi ha al nostre bisbat tota una colla de parròquies (unes vint-i-cinc) que tenen organitzat aquest Servei.

Aquesta realitat és la que ha fet pensar en la convivència d'una 1ª Trobada diocesana de Visitadors parroquials de malalts i gent gran.

Tindrà lloc a Manresa, Cova de Sant Ignasi, el diumenge dia 13 d'abril, de les 10 del matí a les 5 de la tarda.

Els objectius de la trobada són:

- 1.- Conèixer-se els que treballen en aquest servei parroquial o pensen treballar-hi.
- 2.- Compartir experiències.
- 3.- Oferir noves pistes per aquest treball.

Per inscripcions, fins al dia 8 d'abril:

Zona d'Anoia, teléf.: 803 63 73
Zona del Bages, teléf.: 874 67 45
Zona d'Osona-ripollès, teléf.: 885 36 57 (De dilluns a divendres i de 6 a 8 de la tarda).

IMPROMPTU

TVE i TV3

ORIOL CAMPS

Les dues televisions, l'espanyola i la catalana, sembla que s'hagin donat la mà, sembla que visquin un secret maridatge per fer que la Setmana Santa respirés el menys possible a través de les seves pantalles. No importa que la immensa majoria d'espanyols i catalans siguin catòlics. Sembla posar-se de manifest la voluntat de lesionar l'intim sentiment del poble.

Poden objectar que no tots els catòlics van a missa. Però no per això deixen de ser-ho. Em retireuran que hi ha molts descontents de l'Església i que això justifica el seu arraconament.

Em sembla que caldria saber el per què de molts descontents, i veuríem que les causes radiquen precisament en ells mateixos i que aflora en vulgar protesta, injustificada en molts casos. També podríem dir que aquests descontents tenen un origen molt clar: el desconeixement de la mateixa Església i... el propi orgull.

L'orgull que és entre tots els pecats el més subtil, però que quan es desferma és capaç de qualsevol absurditat.

Els poderosos de la televisió sembla que són molt orgullosos i creuen poder dominar-ho tot. Saben que la imatge és una arma convincent. Potser creuen que ignorant Déu des de les seves pantalles n'esborraran el nom. Amb la seva orgullosa saviesa, ignoren que Déu es posa damunt la més humil de les flors, i que impensadament penetra, contra tota suggestió exterior, en el cor voluntariosament ignorant de la seva presència.

BARCELONA

Absolt el rector de Cubelles per presumpte frau de falsificació

CUBELLES.— Ara fa cinc anys que distints mitjans informatius divulgaren una nota sobre una querrela judicial de l'Ajuntament de Cubelles contra el senyor rector del mateix poble, Mn. Josep Campillo, acusant-lo de presumpta falsificació de firma en uns documents oficials referents al Patronat de la "Fundació Estapé", del qual l'esmentat sacerdot és president, com a rector de Cubelles.

La notícia aixecà una gran polseguera i l'escàndol subsegüent, tant més per algun reportatge de finalitat sensacionalista i gairebé morbosa.

Es feren les diligències judicials oportunes, i, recentment, el 10 de febrer, el Jutge de Primera Instància de Vilanova i La Geltrú, Sr. Pasqual Martín Villa, ha dictat sentència absoluta pel demandat —en aquest cas el senyor

Rector—, incoant les diligències prèvies contra els acusadors per si els fets fossin constitutius d'un delictu d'acusació o denúncia falsa.

Cal dir que fins ara cap òrgan informatiu ha donat notícia de la sentència judicial. "Catalunya Cristiana" se'n fa

ressò, en justa defensa d'un ciutadà, i en aquest cas d'un capellà, calumniat i injustament acusat, que ha hagut de lluitar sol, sense l'ajut que tenia dret a esperar, ja que al capdavant és com a rector, i per tant en l'exercici del seu ministeri, que ocupa la presidència del Patronat "Fundació Estapé"

Diccionari Regina d'ús del català

- Un diccionari molt pràctic, que vol superar les limitacions dels vocabularis de barbarismes que són llistes de paraules.
- És alhora un vocabulari d'incorreccions, un diccionari català-castellà/castellà-català, un diccionari de sinònims.
- Molta informació sobre els mots: definicions, règim gramatical, sinònims, abundants exemples, normes d'ús, relacions de significats, etc.
- Una completa llista de gentilicis amb el nom de molts llocs dels Països Catalans i dels Estats i Nacions de tot el món.
- Un completíssim vocabulari català-castellà de vegetals i d'animals.

Cartoné. 12 x 17 cms. 608 pàgines.
PVP.: 1.200 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES
Editorial Regina - Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

BARCELONA

En complir-se els 25 anys dels seus serveis

El sagristà de Sant Pacià rebé un homenatge de la Comunitat

El sagristà Joan Borràs amb la seva esposa i fill.

BARCELONA.— Aquesta Comunitat de creients va manifestar al sagristà del seu temple Sr. JOAN BORRÀS i MAS el seu agraïment pels serveis que hi ve prestant des de fa 25 anys. El passat dia 9 de març, festivitat del sant bisbe de Barcelona PACIÀ, durant l'Eucaristia de Festa Major, se li féu ofrena, entre d'altres regals, d'una ceràmica al·lusiva a l'efemèrides i al temple des d'on serveix al culte. L'homenatge es féu extensiu a la seva família, esposa i dos fills, que col·laboren amb ell a aquesta tasca tan ben apreciada per tots els feligresos.

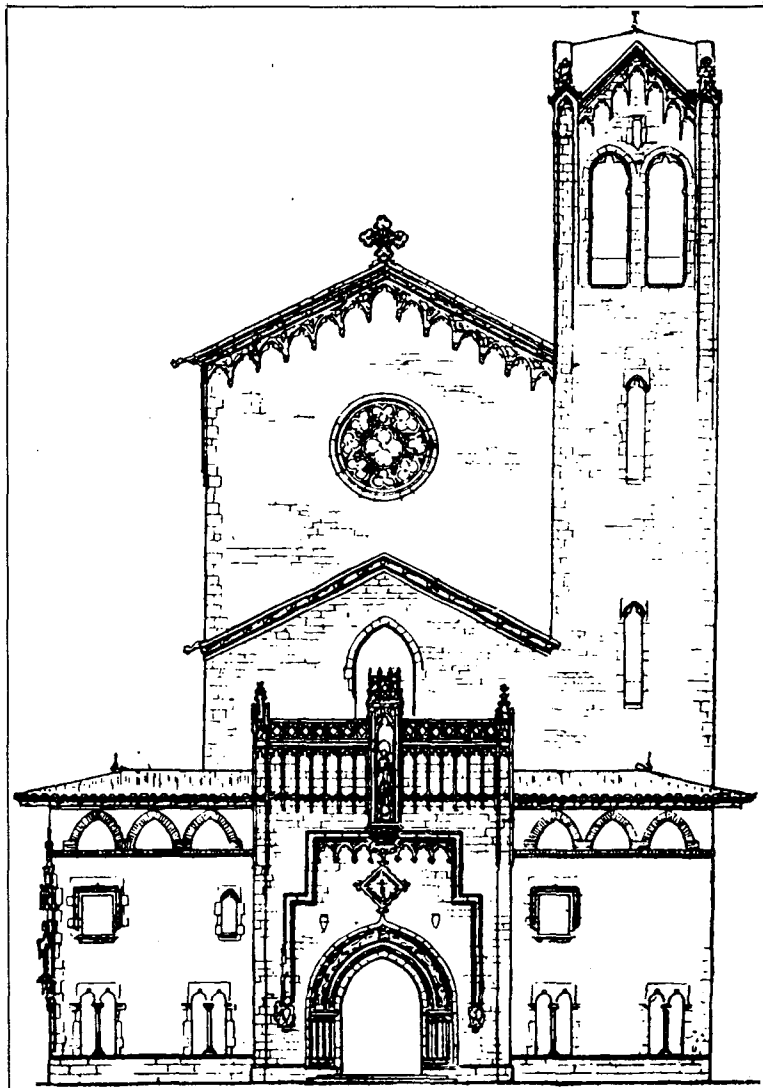
Gaudí dissenyà el mosaic

El temple de la parròquia de Sant Pacià, al carrer de les

Monges del barri de Sant Andreu, fou inaugurat l'any 1881 com a capella del convent-col·legi de les Religioses de Jesús Maria que havien arribat a Espanya l'any 1850 i establiren el seu primer col·legi per a noies al carrer Major de Sant Andreu n.º 358. Aquest temple el projectà l'arquitecte andreuenc Joan Torras Guardiola, que havia estat professor de matemàtiques a l'Escola Provincial d'Arquitectura de Barcelona. Un dels seus alumnes fou Antoni Gaudí que acabà la carrera d'arquitecte l'any 1878. Sembla que fou a instàncies de Joan Torras que Gaudí dissenyà el mosaic que encara avui cobreix tot el sòl d'aquesta església.

La petja dels Germans Maristes

Les monges de Jesús Maria, quan decidiren passar a l'actual convent de Sant Gervasi, vengueren el Convent-Col·legi el 2 de juliol de 1890, als Germans Maristes que ja estaven establerts a Girona des del 1887. Els Maristes, amb l'escola per a nois i el noviciat de l'Orde, l'ocuparen fins a la Setmana Tràgica de l'any 1909. L'incendi, el saqueig i la destrucció que sofriren totes les dependències, obligà els Maristes a renunciar a la seva reconstrucció i obtingueren de Roma l'autorització per a la parcel·lació dels terrenys i posterior venda de patis i Capella, (que sortosament no fou des-

Projecte de façana de l'arquitecte Sagnier (1924).

truida per l'incendi), al bisbat de Barcelona per a establir-hi, el 1924, l'actual parròquia de Sant Pacià.

Es deu a aquestes circumstàncies el fet que els Germanis

Maristes adquirissin, el mateix any 1909, el monestir de Bellpuig de les Avellanades de Balaguer, com a seu del noviciat que encara ocupen actualment.

1936 des del 1986

LLUÍS BADIA I TORRES

Durant tot aquest any, seran innombrables les pàgines que es dedicaran a recordar el començament de la "gran lluita" com l'anomenava mossèn Camil Geis, el capellà-poeta suara traspasat. Jo només hi voldria fer una reflexió per a cristians ja que no dispenso de massa temps ni de massa espai.

Mossèn Ballarín deia, no fa molt, que tots els que vàrem quedar vius d'aquella contesa, "som botxins" dels que hi moriren. Estic plenament d'acord amb aquesta afirmació: jo mateix vaig escriure, fa temps, que "la guerra civil de l'any 1936 fou una bogeria col·lectiva i que de culpes i de raons n'hi havia a cada cantó". I, encara, en una altra ocasió, que cal que "provem tots de perdonar... O ens demanem perdó mútuament tots, o els odis rebrotaran salvatgement".

Si he volgut començar amb frases que he dit abans d'avui (i amb les d'altres persones amb les quals estic d'acord) és perquè voldria demanar al lector que tracti d'interpretar en aquest sentit les que ara escriuré.

Aquests dies se senten veus que sol·liciten de l'Església catalana que demani perdó de la seva actuació amb motiu d'aquella desgraciada guerra. També fa la impressió que hi ha per part d'alguns, (religiosos i jerarquies eclesiàstiques, inclosos) una certa per que pel desig "d'exaltar persones que moriren tràgicament en una banda o altra, i per motius diferents, durant aquells llargs anys i fins més enllà del 39, és malmetés la convivència social". D'altres, més obertament, es declaren contraris a la possible canonització de màrtirs de Crist d'aquell temps, per tal —diuen ells— de "no remoure la tragèdia de la guerra civil".

En tots aquests postulats hi deu haver engrunes de raó i més i tot. Considero, però, que també hi pot haver molta demagogia a la qual el cristià no s'hi hauria de deixar portar. L'Església, com cada cristià en particular, ha de demanar perdó i ha de perdonar; però no pot amagar ni la seva doctrina, ni els exemples de "virtut heroica" dels seus màrtirs, ni la veritat històrica comprovada i demostrable. Tampoc no es pot silenciar el fet que una gran part dels errors (moltes vegades foren això més que no pas culpes) dels cristians i de la jerarquia, foren una reacció —puc admetre que poc cristiana, però m'haureu de concedir que molt explicable— davant d'una sagnant persecució, que res no justificava, sobre persones que ni s'havien rebelat ni pensaven fer-ho mai.

Repasseu, si us plau, la trajectòria de molts bisbes, sacerdots, religiosos i laics assassinats a casa nostra i penseu-hi. Mossèn Camil Geis, com un exemple entre molts, condemnat a morir en una cuneta si l'haguessin arreplegat durant aquells dies fatídics, edità el primer llibre en català de la postguerra, l'any 1942, tornant de l'exili, i es negà a doblegar-se a les imposicions militars, a Manresa, quan el volgueren obligar a parlar de mossèn Cinto en castellà, als catalans. No era, també ell, d'aquesta Església catalana? Els seus escrits traspuen molt d'amor, i comprensió, però, hauria d'haver demanat perdó de quedar viu?

D'acord que convé que tots perdonem, però cal que siguem tots, i això no significa un oblit que esborri cruets i doloroses realitats històriques. Els cristians ens hem d'averonyir cada vegada que la història ens recordi —i ens convé que ho faci!— l'assassinat de García Lorca, els "cementeris sota la lluna" de Mallorca i els morts sense causa ni procés a les valls de Navarra i de Galícia, a vegades comesos en "nom de déu". Horrible blasfèmia!

Però no podem deixar de recordar-nos (i de recordar-ho als culpables per acció o per omissió) que molta gent innocent va morir ací, sense cap tribunal demostrés que era culpable. L'Evangeli diu que cal que siguem "candorosos com els coloms" però ha dit igualment que hem de ser "astuts com les serpents". Tot, és clar, en el més ampli i bon sentit de les paraules.

Per altra part, cada vegada hi ha més gent, en tots els camps, que ho veu clar. "El fracaso (de la segunda República Española), 1931-1936, entre el egoísmo de unos y la impaciencia de otros, precipitó el estallido de la contienda y la destrucción de una frágil democracia", diu Manuel Tuñón de Lara (La guerra de todos. El Periódico, fas. 1er. pàgina 10).

No fa falta —ni convé— perdre la memòria col·lectiva per venerar els morts, fossin d'on fossin, ni per prometre tots, en una abraçada fraternal, de no tornar més a pecar "del crim de la guerra entre germans". Els de dretes i els d'esquerres, els cristians i els ateus.

Només així, aquest cinquantenari ens pot portar la pau. No ens la merexeriem, ni si ens oblidàvem dels morts ni si no érem capaços de demanar perdó i de perdonar. Aquesta és la meua visió que, ben sincerament, voldria que fos cristiana.

ESPANYA

Es pròxima la clausura del seu procés de beatificació

Cent anys del naixement del pare Antonio Amundarain fundador de l'Institut "Aliança de Jesús per Maria"

L'Institut Secular "Aliança en Jesús per Maria" celebra festes jubilaris commemoratives del naixement del seu fundador Antonio Amundarain.

En un poblet de Guipúscoa prop de Tolosa —Elduaien— naixia fa cent anys en el si d'una família profundament cristiana el nen Antonio Amundarain. Un "Caserío" —el de "Sales"— apartat del nucli de la població fou el lloc on va néixer.

La parròquia de Santa Catalina el va rebre l'endemà del seu naixement, el 27 d'abril del 1855, per fer-lo fill de Déu pel Baptisme.

Des de molt petit manifestà una marcada inclinació envers el sacerdocí. Superant moltes dificultats, especialment econòmiques, va fer els seus estudis al Seminari de Vitòria.

Fou ordenat el 18 de desembre del 1909, celebrà la seva primera missa als peus de la seva Senyora i Mare la Verge d'Arantzazu.

És difícil resumir en breu espai la rica i ferma personalitat d'aquest home, humil sacerdot a qui els fidels de les parròquies per les quals va passar com a coadjutor o rector, i les religioses que atenia com a sacerdot li deien "Don Antonio".

Home de fe forta i compromesa

Un home de fe forta, compromesa, que va rebre de la seva bona mare durant la seva infantesa i que després va fer créixer en aquesta fidelitat total a Crist.

Antonio fou un sacerdot humil, un basc d'esperit ferm i fe profunda, que fou fidel al seu carisma i va gastar generosament la seva vida al servei dels homes.

Per ser fidel a aquesta acció de l'Esperit en ell, fou un pioner de la vida consagrada seglar vivint en mig del món per transformar-lo des de dins, a manera de ferment com anys més tard digué Pau VI en un discurs als membres dels Instituts Seculars.

Ja l'any 1925, diversos anys després abans que fos sancionat aquesta manera de viure en l'Església amb la promulgació de la Constitució "Provida Mater Ecclesia", que donava carta de naturalesa als Instituts Seculars, Antonio Amundarain fundava a San Sebastián el 2 de febrer a l'ombra de "la meva estimadíssima Verge del Cor" com l'anomenava, l'avui

Institut Secular femení "Aliança de Jesús per Maria".

Un Institut Secular de Dret Pontifici, que rebia la seva primera aprovació com a Institut als tres anys justos de promulgar-se la Constitució abans esmentada; el 2 de febrer del 1950, a les noces de plata del seu naixement com a Associació.

Un miler de membres a tot Espanya

Més d'un miler de membres estesos per gairebé totes les diòcesis d'Espanya donen testimoni d'una vida consagrada, viscuda en

total secularitat i dispersió, en la família, en la professió, en la vida social.

Fora d'Espanya està estesa per Europa a: França, Portugal, Itàlia. A Amèrica: Equador, Argentina, Mèxic, Santo Domingo i Puerto Rico.

Tenen com a missió estimar Jesús en mig del món pel camí de la puresa, amb una vida d'abnegació i sacrifici tota ella embolcallada d'una gran senzillesa.

Sacerdot i fundador són dues facetes que s'enriqueixen mútuament. Aquest home sacerdot, tot ell, només i sempre sacerdot, va saber conjugar la seva vida pastoral amb les seves tasques de Fun-

dador, en una fidelitat i submissió exquisida a l'Església.

Antonio fou un sacerdot humil, un basc d'esperit ferm i fe profunda, que fou fidel al seu carisma i va gastar generosament la seva vida al sevei dels homes.

Vida i apostolat de puresa

Sembrador del cast consell, "Seminator Casti Consilii" així s'anomenava la Revista que escribia per als sacerdots. "Vida i apostolat de puresa". Puresa en la ment i en el cor, puresa en la carn i en l'esperit, en les obres i en els costums. Aquesta era la consigna... ¡Sembrar el cast consell arreu!

Aquest servent de Déu va morir el 19 d'abril del 1954, en la Mutual del Clergat a Madrid, amb fama de santat un Dilluns de Pasqua de Resurrecció, embolcat amb el mantell de la Verge del Cor dut expressament de San Sebastián per cobrir a aquest fill fidel de la qual tantes vegades s'anomenà "esclavito".

Les seves despulles reposen en la cripta construïda a aquest fi prop de la capella de la Casa de Formació de l'Aliança a Griñón (Madrid).

És pròxim la clausura del procés de la seva beatificació i canonització que començà el dia 27 de novembre del 1982 a l'església de San Jerónimo el Real de Madrid.

Per la seva fe i fidelitat a l'Esperit, esperem i demanem que l'Església, un dia no llunyà, el dugui als altars.

Els majors de quaranta anys són els que més donen aquest pas

El nombre de divorcis és menor del que es preveia

MADRID.— La majoria dels divorcis registrats a Espanya durant els anys de vigència de la llei del 1981 que els regula, passa entre parelles amb quinze anys de matrimoni, de més de quaranta anys, amb diversos fills i que tenen estudis primaris, segons afirma en l'estudi "Divorci i Societat en l'Espanya actual", d'Inés Alberdi, publicat fa poc per la revista "Sistema".

Entre 1981 i 1984 es produïren a Espanya 69.023 divorcis i 66.634 separacions, segons dades de Consell del Poder Judicial. L'any amb major índex de divorcis fou 1982, amb 22.578 contra els 17.656 de 1984. Aquests índexs donen una taxa de divorcis per cada 10.000 habitants del 6,1 per al 1982, 5,2 per al 1983 i 4,7 per al 1984.

Segons Inés Alberdi, el nombre de divorcis ha estat reduït si el comparem "amb les xifres alarmants que es barrejaven de forma demagògica abans de la posada en funcionament de la llei. Si tenim en compte que es tracta d'una institució nova en el nostre ordenament matrimonial —assenyala Alberdi— i si la comparem amb d'altres països en els quals la institució té més llarga tradició, podem dir que Espanya se situa entre els països amb una divorcialitat mitjana, com a Grècia".

Refús social dels divorciats

D'acord amb les dades presentades, l'índex de divorcis a Espanya és molt més elevat que a Itàlia o que Portugal, on les taxes no sobrepassen el 2 per 10.000 habitants. Alberdi considera que les xifres

de divorci espanyoles no poden considerar-se habituals o definitives. En les xifres d'aquests anys té molta importància la quantitat de matrimonis trencats anteriorment a l'any 1981, però que no tenien cap reconeixement legal. "A més a més —afirma— cal valorar la càrrega de novetat, i per tant de dificultats addicionals que comporta el divorci actualment en la societat espanyola, que explica la resistència de molts matrimonis a donar aquest pas".

Per a l'autora, l'adaptació de la societat espanyola al divorci ha estat pausada i moderada, "però no reduïda. La família espanyola és estable, almenys estadísticament i s'adapta a les noves institucions de forma lenta; l'acceptació social de divorci també es lenta i els individus que trenquen el seu matrimoni s'enfronten a la reprobació social, començant per la de la seva pròpia família".

Més a les grans ciutats

Segons les estadístiques, la majoria dels matrimonis que se separaren l'any 1982 tenien més de 40 anys (40,4 per cent els homes i 34,6 les dones). El 40,9 per cent dels divorciats digué que guanyaven menys d'un milió de pessetes —fet que per a l'autora no és fiable— i 39,9 per cent digué tenir només estudis primaris. Dels 22.578 divorcis ocorreguts l'any 1982, el 37,1 per cent foren per mutu acord i el 62,9 per causa legal. L'estudi d'Alberdi revela que és a les grans ciutats espanyoles on més s'utilitza la fórmula de l'acord mutu.

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents

Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

Oferiments

CAMBREER, o neteja general. INEM 38.082.106.

COMPTABLE TITULAT a hores. Contracte mercantil.

DELINEANT industrial, amb coneixements d'anglès. INEM 38.072.273.

CAP ADMINISTRATIU, balanços, cta. resultats, mecanització. Contracte Mercantil.

AJUDANT arts aplicades. Contracte Mercantil.

SECRETÀRIA import-export - Full-time, o classes d'anglès particulars a partir de 2/4 de 7 tarda, traduccions. Contracte Mercantil.

SENYORA tenir cura de nens o vells i feina. Contracte Mercantil.

ADMINISTRATIU lliure servei militar, carnet de conduir, coneixement mecànica moto-cotxe, per a oficina, magatzem, etc. Tel. 303 21 60.

PER ACOMPANYAR malalts tardes 4 a 9. Contracte mercantil

ADMINISTRATIU auxiliar comptable i caixa. INEM 19.475.446.

DIRECTOR exportació amb idiomes. Contracte mercantil.

DIBUIXANT art finalista, selecció colors, muntador i maquetista expert. Contracte mercantil.

LOGÍSTICA expedicions cap magatzem. Control stocks. Contracte mercantil.

QUALSEVOL treball. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU i oficial electricitat. Contracte mercantil.

COSIDORA neteja i planxa. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA auxiliar, recepcionista. INEM 46.316.396

COMPTABLE, matins o tardes hores a convenir, per treballs de comptabilitat, oficina i registres IVA tel. 387 36 93

Vendes

VENDA DE XALETs I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Varis

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics A partir dels setze anys

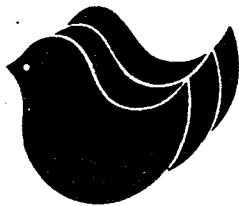
Taller especialitzat Esmalt sobred metall-ceràmica Tapis i estora Cultura General

Recuperació Física-Logopedia "CLUB-ESPLAI" Assessorament psiquiàtric i psicològic

Informació: 215 69 77 de 12 a 14 hores

ADMINISTRATIU vendes-comptabilitat, esports, monitor - bàsquet - prep. físic, secretari - esportiu.

LOCAL en venda 170 m² al c/ Dtor Martí Julià (l'Hospitalet) P. 6.000.000. T. 421 27 40.

Si som molts els que lluitem per la Justícia seran molts els que tindran Pau.

COMPTABLE per hore major de 50 anys preferible conèixer ram tèxtil escriure Apt. 8086.

ES NECESSITA venedor de xalets fora de Barcelona a comissió. Màxima seriositat. Interessats escribiu a mà a MERKSA. Travessera de Dalt, 18 entl. 08024 Barcelona.

MASSATGES mèdics fets a domicili per matrimoni especialitzat i de reconeguda solvència moral. Avisos: 255 87 46 - 372 71 58.

COMPRO: revista "Sacerdos", missals, devocionaris, goigs, estampes, novenes, escapularis, etc. Antoni. Tel.: 726 44 14 nits.

SERVEI VOCACIONAL a l'Àfrica. Pares Blancs. T. 203 59 93 - Convivències d'estiu, caps de setmana.

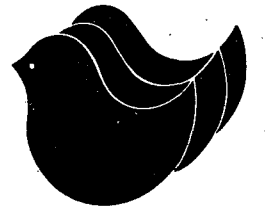
PARTICULAR ven cadells yorkshire. Tel. 214 54 79 de 4 a 8.

SENYORA per tenir cura de nens o ancians tarda 5 a 9. T.: 325 74 82.

S'OFEREIX: a Institució o particular col·lecció diari "Avui" del n.º 1000 al dia d'avui. Tel. 213 21 95 de 8 a 10 vespre.

EMPRESA necessita persones actives per feina senzilla a Barcelona i prov. alta bisuteria, xapat d'or. Bons ingressos. Tel. 301 40 95. Matins de 9 a 1.

SENYOR o estudiant per mitja pensió casa particular zona Tibidabo. Màxim confort.

Si som molts els que lluitem per la Justícia seran molts els que tindran Pau.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFIRMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel. 245 37 58.

Col·lecció Cultura i Pensament, 3

Joan E. Jarque i Jutglar

AFINANT

DE PRÒXIMA APARICIÓ

AFINANT

Per Mn. Joan E. Jarque i Jutglar

N.º 3 de la col·lecció "Cultura i Pensament"

PROP DE 300 "AFINANTS" APLEGATS EN UN SOL VOLUM

1r. "L'Home" - 2n. "El País" - 3r. "La fe" - 4r. "Jesucrist" - 5è "Mària" - 6è "L'Església" - 7è "El successor de Pere" - 8è "Evangelització" - 9è "L'Any cristià" - 10è "l'Ésser cristià" - 11è "Vida cristiana".

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007-Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LINIA SETMANES

.....	100 ptes.
.....	200 ptes.
.....	300 ptes.
.....	400 ptes.
.....	500 ptes.
.....	600 ptes.
.....	700 ptes.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007-BARCELONA

SUD-ÀFRICA

Amnistia Internacional denuncia els crims de l'apartheid

LONDRES.— L'organització internacional d'ajuda als presoners "amnesty internacional" (AI) ha fet pública a Londres una carta adreçada al primer ministre sud-africà Pieter Botha, en la qual fa un balanç sever de la política d'"apartheid". Milers de persones foren empresonades després de participar en "demostracions pacífiques", sense tenir un judici previ. Centenars foren torturats.

Els oponents a l'apartheid foren detinguts i molts morts. Les forces de seguretat no temen cap sanció per les seves accions arbitràries.

EE.UU.

El Premi Templeton, pel professor James Mc Cord

NEW YORK.— El lloreat per al progrés de la religió, aquest any és el professor James Mc Cord, un teòleg de la Universitat de Princeton.

El professor Mc Cord, ha desenvolupat les relacions amb les esglésies reformades i ortodoxes dels països de l'Europa de l'Est, i ha estat president de l'Aliança Mundial de les Esglésies reformades de 1977 a 1982. Mc Cord és el catorzè lloreat d'aquest premi fundat per John Templeton amb objecte de recompensar el treball de pioners dels que cerquen noves maneres de comprendre Déu. El primer lloreat fou el 1973, la mare Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat.

L'any següent, el premi fou atorgat al germà Roger de Taizé. El 1977, el premi fou per Chiara Lubich, fundadora del moviment "focolari".

BRASIL

Pelegrinatge dels "sense terra" a Porto Alegre

PORTO ALEGRE.— Més de 100.000 treballadors de la terra participaren, fa poc temps, en el novè pelegrinatge de la terra que s'ha desenvolupat a Fazenda Annoni, Sarandi a l'estat de Rio Grando do Sul. Aquest any no hi ha hagut la tradicional processó, però els treballadors agrícoles han assistit a representacions teatrals en denúncia de la situació dels agricultors sense terra. Les representacions les realitzaren grups de pagesos que viuen sobre les terres de Fazenda Annoni. Aquesta propietat ha estat ocupada per més de 8.000 treballadors sense terra a finals de l'any passat.

El pelegrinatge de la terra va iniciar-se amb una missa presidida pel bisbe de Federico Westphalen, don Bruno Maldaner.

SUÏSSA

"Dones per a la Pau" escriuen a Gorbatchev

"Anuncien la retirada de les armes soviètiques d'Afganistan"

LAUSANA.— Amb objectiu de fer "un acte concret per consolidar les bases de la Pau", la senyora Aline Boccardo, fundadora del moviment "Dones per la Pau" ha escrit a Mikhail Gorbatchev, Secretari General del Comitè Central del PCUS. La senyora Boccardo demana, per donar més credibilitat a les proposicions de pau de Moscou, que M. Gorbatchev anunciï la retirada de l'exèrcit soviètic d'Afganistan també demana per facilitar l'expansió de "l'esperit de Ginebra" que a més de la retirada de les tropes soviètiques d'Afganistan i un eventual control del país dels cascos blaus de l'ONU, la Unió Soviètica es compromet per escrit a renunciar a la conquesta del món per al comunisme.

Així, per la fundadora de les "Dones per la Pau", per aquesta condició "pot esdevenir evident que la Unió Soviètica vol des d'ara comprometre el seu exèrcit únicament en la protecció de fronteres i no solament per la conquesta de nous territoris".

La senyora Boccardo també afirma que Mikhail Gor-

batchev podria sorprendre el món començant el primer a desmuntar els missils nuclears dirigits vers l'Europa Occidental. En el cas d'adopció d'aquestes mesures, creu, "que la creença en una nova civilització més justa donaria als joves, que a casa nostra com a casa vostra, viuen sense esperança, el donaria noves forces per bastir aquest món únic per a tots".

La pau és fruit de la justícia

El cardenal Agostino Casaroli, Secretari d'Estat del Vaticà, va pronunciar a Viena un important discurs sobre la pau, la justícia i el desarmament, amb motiu de la diada per la pau, una manifestació tradicionalment organitzada per la missió permanent de la Santa Seu prop de les agències de les Nacions Unides a Viena.

"La pau és el fruit de la justícia", declarà el cardenal, indicant que, "aquesta pau no és mai un estat de perfecció guanyat una vegada per totes, sinó sobretot un equilibri dinàmic entre interessos divergents, obeint a valors i regles comuni-

tàriament acceptats".

És precisament el que genera, segons el cardenal, la noció de justícia, ja que "igual com l'equilibri en la justícia es verifica en el pla social, a l'interior d'una nació", també

"l'adopció de normes fonamentals, con la Declaració universal dels Drets de l'home, són l'expressió i la garantia d'una voluntat de pau, en el respecte del dret i de les persones".

FILIPINES

Mons. Sin, en una visita a Londres

"Hem resolt el problema comunista a les Filipines"

LONDRES.— El perill de la influència comunista a les Filipines ha estat apartat per la presa de possessió com a presidenta per Cori Aquino. "Nosaltres hem resolt el problema comunista d'una manera pacífica" Això és el que va declarar oficialment el cardenal Sin, amb motiu d'una conferència de premsa concedida fa poc a Londres. Monsenyor Sin ha indicat que, nombrosos membres de la "npa" (Nou Exèrcit del Poble) havien ja lliurat les armes i que altres es preparaven per seguir-los.

Monsenyor Sin també ha cridat als filipins a col·laborar en la construcció del seu país actualment corromput i sotmès a la injustícia sota el règim del president Marcos. La vida nacional molt a prop de ser destruïda totalment ha de ser reconstruïda sobre la base dels principis morals, ha recordat en la conclusió d'un servei religiós a la catedral de Westminster, davant de 2.000 fidels. Una crida a la reconciliació nacional i a la pau estable fou feta durant el curs de la missa.

Monsenyor Sin ha conviscut tres dies amb la comunitat filipina de Londres. Va reunir-se amb el president de la Conferència Episcopal d'Anglaterra i del País de Gal·les, el cardenal Hume, abans d'emprendre viatge a Roma.

ITÀLIA

El cardenal Mayer ordenà 31 diaques de l'Opus Dei

El cardenal Agustín Mayer, Prefecte de la Congregació per als Sacraments i Culte Diví, va ordenar fa poc a Roma 31 diaques procedents d'onze països de la Prelatura Opus Dei, que el pròxim 25 de maig reberan a Sant Pere el Sagrament de l'Orde de mans del Papa.

"Com es llegeix en els seus estatuts —va dir el cardenal Mayer en la seva homilia— l'Opus Dei és una Institució de l'Església amb fins exclusivament espirituals, que procura difondre a tots els ambients de la societat una viva presa de consciència de la 'crida universal a la santedat'. És cerca aquest fi mitjançant un apostolat obert a tots, en les ocupacions quotidianes, per l'amor de Déu i en el servei de tots els homes".

La solemne litúrgia —cantada i en llatí— començà a les 5 de la tarda a la Basílica de sant Eugeni que fa 10 dies va rebre la visita de Joan Pau II. Hi va ser present el Prelat de l'Opus Dei, monsenyor Alvaro del Portillo, a qui el cardenal alemany adreçà paraules d'agraïment i d'afecte, recordant el treball fratern i comú en l'època del Concili Vaticà II".

Fidels al Magisteri

Els nous diaques, entre els que es troben els espanyols Josep Riera Munné, economista i Francisco Javier Revuelta García, biòleg han desenvolupat durant anys un treball civil: hi ha metges, advocats, enginyers, geòlegs, físics, arquitectes... Adreçant-s'hi, el cardenal Mayer assenyala: "durant molts anys us heu engatjat en viure aquesta crida a la santedat, realitzant una professió civil en els més diversos camps de l'activitat humana. Heu actuat amb la llibertat i la responsabilitat pròpia d'una consciència rectament cristiana, fidels al Magisteri de l'Església. En efecte, pel que fa a l'elecció en matèria professional, social o política, l'Opus Dei, segons l'esperit del seu Fundador, no dóna als seus fidels cap indicació o consell".

El sopar-col·loqui va iniciar-se amb la intervenció del redactor en cap del diari alemany "Leben un Erziehen", Ferdinand Oertel.

El director de "Catalunya Cristiana".

La gran festa de germanor del periodisme catòlic

El Simposi de la Federació Internacional d'Associacions de la Premsa d'Església, organitzat per "Catalunya Cristiana", va cloure's amb un sopar a l'hotel Presidente que va aplegar el president del Parlament de Catalunya, dos bisbes i una cinquantena de professionals de la premsa. Aquest sopar-col·loqui es va organitzar en el marc del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana.

La FIAPE és una de les branques de l'UCIP (Unió Internacional de Premsa Catòlica). Uneix i relaciona els mitjans de comunicació eclesials escrits en forma de diari. D'altres branques de l'UCIP són la

dels periodistes, la dels diaris, la dels setmanaris, la de les agències de premsa i la de les escoles de periodisme. Catalunya Cristiana és l'única publicació estatal que pertany a la FIAPE.

El Simposi ha servit per analitzar en profunditat la situació de la premsa catòlica als Estats Units, França, Itàlia, Alemanya, Canadà, Suïssa, Àustria, Irlanda i Espanya. La situació és molt diferent segons el país. L'escàs ressò d'aquest tipus de premsa a l'Estat espanyol contrasta amb els cinc milions de lectors italians que segueixen aquestes publicacions.

El president del Parlament va fer, en l'acte de cloenda, una documentada exposició sobre el periodisme catòlic i la llengua catalana. Posà de manifest l'interès de l'Església catalana per la difusió periodística i subratllà la difusió dels diversos fulls diocesans dels bisbats.

També van intervenir, ultra el nostre director, el redactor en cap del diari "Leben un Erziehen" (Viure i educar), Hans Sassman, president de la Unió Catòlica de Premsa

També van intervenir, ultra el nostre director, el redactor en cap del diari "Leben un Erziehen" (Viure i educar), Hans Sassman, president de la Unió Catòlica de Premsa

També van intervenir, ultra el nostre director, el redactor en cap del diari "Leben un Erziehen" (Viure i educar), Hans Sassman, president de la Unió Catòlica de Premsa

Una nodrida representació de la premsa catòlica internacional. Hi ha, entre d'altres, Campion, president de la "Catholic Press Assotiation USA"; Cacciari, president de l'Associació Italiana de Premsa Catòlica; Pere, president de la l'Associació Canadenca de Premsa Catòlica, Finck, president de la FIAPE, Petit, president de PPC de Madrid, i Donlon president de l'Associació Irlandesa de Premsa Catòlica.

A les sessions de treball del Simposi hi hagué un diàleg viu i profund al món.

Coll saluda al president Coll i Alentorn.

Els assistents al Simposi varen observar detingudament l'exposició de premsa eclesial catalana i estrangera.

nor ic

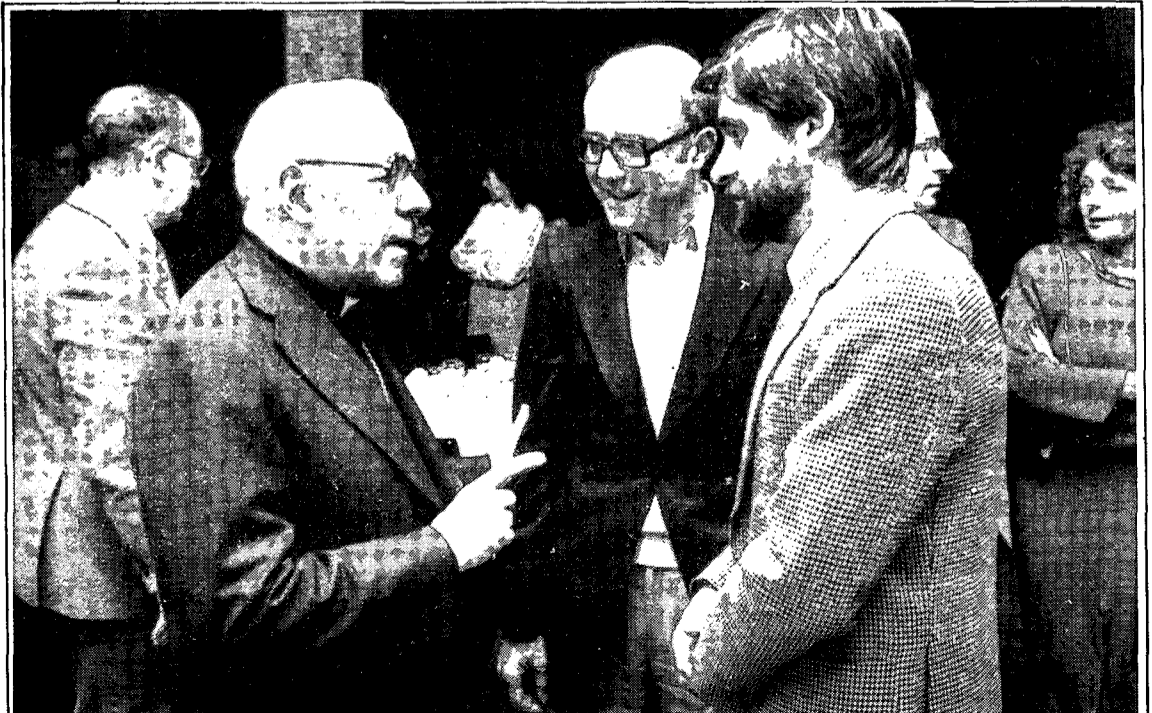
Internacional, i el president i vice-president de la FIAPE, John Finck i Ferdinand Oertel; el president de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social i bisbe de Badajoz, Antonio Montero; el president de l'Associació Italiana de Premsa Catòlica, pare Cacciarni i el secretari del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana, Josep Espar Ticó.

Aspectes de la taula presidencial. Hi veiem monsenyor Montero, el nostre director, el president de la UCIP i la seva filla, el president Coll, monsenyor Daumal i el doctor Martínez Sistac.

que serví per analitzar en profunditat la situació de la premsa catòlica

El bisbe Daumal, conversant amb dos dels redactors de "Catalunya Cristiana".

VETLLA PASQUAL

A cura del Dr. Pere Tena

Oh nit, realment benaurada!...

LITÚRGIA DE LA PARAULA LA LLEI

El primer bloc de lectures de la Vetlla Pasqual el formen tres textos presos dels llibres que els jueus anomenaven "La Llei", és a dir, els textos fonamentals de Moisès. Es tracta del relat de la creació (Gènesi 1, 1-31; 2, 1-2), del relat del sacrifici d'Abraham (Gènesi 22, 1-18), i del relat del pas dels hebreus pel Mar roig (Èxode 14 i 15, 1-6.17-18). Aquest últim text cal llegir-lo àdhuc quan es redueix el nombre de les lectures.

Aquests relats no són anècdotes, sinó moments culminants de la història de salvació, i anuncis del misteri de Crist: Crist és el primogènit de la nova creació, l'home nou i renovador de la humanitat; Crist és el Fill estimat ofert en expiació del pecat dels germans, font de benedicció i d'aliança per a tothom; Crist és el nou Moisès que condueix els homes a través del mar roig de la seva sang, per fer-ne el nou poble de Déu, l'Església del Senyor.

ELS PROFETES

Després dels llibres de la Llei, l'Església llegeix a la Nit pasqual els textos profètics, que interpretaven ja la Llei, alhora que anunciaven els temps del Messies.

Llegim en primer lloc dos textos del profeta Isaïes (54, 5-14 i 55, 1-11). Són dos textos plens de poesia i de lirisme, textos emoniconants. El primer, és una promesa de fidelitat amorosa per part de Déu el seu poble. És ben bé la veu del Crist Ressuscitat, Espòs de l'Església. El segon és una crida més ampla a la conversió, a l'aliança. Gairebé podríem considerar-lo com un text sintètic de les exhortacions quaresmals, immediatament preparatori per a la renovació de les promeses del baptisme.

El text profètic següent és del profeta Baruc (3, 9-15. 32-37; 4, 1-4). És semblant als textos sapiencials. Fa pensar en el pròleg de sant Joan, amb les seves referències al Déu creador que habita enmig del seu poble: aquest és Jesús, que ha vingut a donar-nos quelcom més que "el llibre dels manaments de Déu": l'Evangeli. Cal escoltar aquesta lectura amb una gran obertura d'esperit a l'acció de gràcies perquè Déu ens ha cridat a ésser cristians.

L'últim text profètic és la magnífica pàgina d'Ezequiel (36, 16-28). El misteri del pecat i de l'exili queda superat pel misteri del do inefable de Déu: una aigua pura, un cor nou, un esperit nou, un nou poble en una nova terra... Aquesta és la descripció dels sacraments de la Pasqua que ens transforma.

ELS SALMS

Els salms juguen un paper important en la litúrgia de la Paraula de la Vetlla. Després de cada lectura, un salm comenta i medita el text anterior.

Després de la 1ª lectura, el salm 103 canta l'acció de l'Esperit en la creació i en la resurrecció de Crist. Després de la 2ª lectura, el salm 15 significa la pregària d'Isaac salvat de la mort i del Crist ressuscitat després de la mort. Després de la tercera lectura no hi ha salm, sinó que el càntic forma part de la lectura mateixa.

Després de les lectures profètiques tenim el salm 29, que descriu el goig de l'home alliberat —el Crist, el cristià—; el càntic d'Isaïes 12, tot ell anunci del baptisme i de la misericòrdia de Déu; el salm 18, lloança de la Paraula de Déu; el salm 41 o el salm 50, tots dos expressius del desig de purificació, i de la disposició a acollir el cor nou i l'esperit nou que Déu vol donar.

L'APÒSTOL

La lectura apostòlica de la Vetlla Pasqual és el text clàssic de Pau sobre el baptisme com a mort i sepultura amb Crist, en vistes a la participació de la vida nova de Crist (Romans 6, 3-11). És un dels textos més directament al·lusius als sacraments pasquals, i l'anunci perfecte del que Déu vol fer amb aquests que es disposen a rebre el baptisme. És, alhora, un record del que Déu ha fet amb nosaltres.

L'EVANGELI

Cada any, l'evangeli de la Vetlla Pasqual és la continuació de la narració començada el Diumenge de la Passió. Aleshores, la lectura s'acabava davant del sepulcre tancat. A la Nit santa, la lectura ens posa davant del misteri del sepulcre buit, i del missatge angèlic: "No hi és aquí, ha ressuscitat!" Aquest any, és l'evangeli de Lluc el que escoltem (24, 1-12). Tota la litúrgia de la Paraula culmina en aquesta proclamació. Ara sabem què significa la nova creació, la nova aliança, l'Evangeli, el cor nou i l'Esperit nou!... És Jesucrist el primer Ressuscitat d'entre els morts, que ha obert de bat a bat les portes del paradís, i ens acompanya en el camí vers el Pare, en l'Esperit Sant.

¿A què podríem comparar la Vetlla pasqual? Hi ha cristians que confessen una certa dificultat a comprendre el seu desenvolupament. Els sembla que és una celebració molt diferent de la missa dominical, molt llarga..., i s'hi senten una mica perduts. ¿És així?

Em sembla que no. D'entrada, podem referir-nos a experiències de vetlla ben concretes. Un equip guanya un campionat, un partit guanya unes eleccions, un cantant ofereix un recital, un programa de televisió s'anuncia per a altes hores de la nit, i heus aquí les persones que se senten afectades per aquest fet sortint als carrers, o aclamant el cantor, o instal·lats davant del televisor... en vetlla! Comptem poc per a ells els horaris, dominats com estan per l'entusiasme... Es tracta, doncs, d'entrada, de saber on són els entusiasmes de la Pasqua de Crist.

Una altra comparació. Uns esposos que viuen feliçment el seu matrimoni repassen, en l'aniversari de les noces, l'itinerari del seu amor: el lloc on es van conèixer, les primeres converses, l'aliança matrimonial, les experiències viscudes junts, al llarg dels anys; cada vegada es troben diferents, l'aniversari és celebrat en circumstàncies variants, però els records són els mateixos i il·luminen aquestes diferències i variacions, refermant allò que és fonamental: el seu compromís d'amor fidel. L'Església, l'Esposa de Crist, retoma cada any a l'itinerari de l'aliança: repassa, meditant-les, les gestes del Senyor. Segons els llocs i segons els temps, les comunitats eclesials viuen la Pasqua en circumstàncies diverses; però la Pasqua és sempre el moment de proclamar i celebrar la comunió amb el Crist Senyor, fonament de la vida mateixa de l'Església.

I encara una altra comparació. El desenvolupament de la Vetlla pasqual no és pas tan distint del d'una missa dominical. L'única diferència està en l'amplitud de cadascun dels elements de la iniciació cristiana: el baptisme i la confirmació. Des d'aquest punt de vista, intentarem ara descriure la Vetlla pasqual.

COMENÇAMENT DE LA VETLLA

A la missa dominical, abans de començar, hom encén els ciris de l'altar. Tothom espera, dins l'església, l'arribada del celebrant. Quan ell arriba, després de saludar, diu uns mots per destacar el sentit específic d'aquell diumenge.

A la Vetlla Pasqual, l'encesa dels ciris és general, començant pel foc mateix amb el qual s'encenen. N'hi ha un de més gran —el Ciri pasqual— que és la llum que presideix, en certa manera. És una imatge de Crist ressuscitat, llum veritable que destrueix tota tenebra. Els altres ciris més petits que té cadascú s'encenen en la llum del Ciri pasqual: signifiquen la nostra fe, que és un do de Crist.

A la Vetlla Pasqual tothom entra a l'església alhora, formant una processó solemne i misteriosa, seguint el Ciri pasqual. És una experiència única: poble im-

mens que avança, acompanyat per la Llum de Crist. També Israel avançava precedit per la columna lluminosa...

A la Vetlla Pasqual, l'explicació del sentit de la festa és ampla, cantada, joiosa. És el pregó pasqual. Un cant poètic a la Nit que deixa enrera el dissabte i s'endinsa vers el diumenge de la resurrecció; la Nit en la qual, pels sacraments de la iniciació, arreu del món, entren en comunió amb Crist els nous fills de l'Església, i aquesta —nosaltres— "és convidada a la taula que el Senyor mateix ens ha preparat amb la seva mort i amb la seva resurrecció" (missal romà). El text del Pregó pasqual és una de les més belles composicions de la litúrgia. Cal rellegir-la i meditar-la.

LITÚRGIA DE LA PARAULA DE DÉU

A la missa dominical es proclamen tres lectures i un salm, de les quals una —excepte durant el temps pasqual— és de l'Antic Testament. Aquestes lectures es referèncien a algun dels aspectes del misteri de Crist, i alimenten la nostra fe, per tal de descobrir, en l'Eucaristia, la força del misteri de Crist que s'hi celebra, i rebre'n l'eficàcia salvífica.

A la Vetlla, "la lectura de la Paraula divina és l'element fonamental" (missal romà). Per això, les lectures representen una mena de síntesi de tota l'Escriptura de l'Antic i del Nou Testament. La Llei, els Profetes, els Salm, l'Apòstol i l'Evangeli, són les etapes de la litúrgia de la Paraula, com són igualment els grans grups de la literatura bíblica.

A la Vetlla, les lectures expliquen el misteri de Crist tal com Ell mateix va fer-ho amb els deixebles d'Emaús: "Començant per Moisès i tots els profetes, els va interpretar el que es referia a ell en totes les Escriptures" (Lluc 24, 27).

A la Vetlla pasqual, aquestes lectures alimenten la fe dels que es disposen a rebre el baptisme, i la fe de l'assemblea dels batejats, que es disposa a renovar també el seu propòsit de vida cristiana. Alhora, fan veure la riquesa de l'obra de salvació, celebrada de l'Eucaristia.

Una característica important de la litúrgia de la Paraula, a la Vetlla Pasqual, és la pregària després de cada lectura, amb el seu salm, o un silenci. Aquesta pregària es fa en dos moments: un moment de pregària silenciosa, i un moment de pregària presidencial, en la qual el celebrant recull el sentit de la lectura bíblica escoltada i prega Déu d'acord amb el que Déu ha dit al seu poble. És el que, ja en el seu temps, deia sant Agustí: "Déu parla al poble en les lectures, nosaltres li parlem amb les nostres oracions". Així es prolonga i s'experimenta el diàleg entre Déu i el seu poble, durant la Vetlla Pasqual.

CELEBRACIÓ DELS SAGRAMENTS PASQUALS

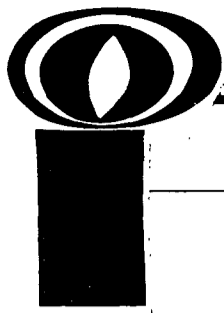
A la missa dominical dels diumenges ordinaris, després de la litúrgia de la Paraula celebrem l'Eucaristia. Repetint els gestos i les paraules de Jesús en el sopar, tal com Ell ens ho va manar, celebrem el Memorial de la seva mort i de la seva resurrecció. Celebrem el seu misteri pasqual. Oferim al Pare, amb Ell, per Ell i en Ell, el seu sacrifici de reconciliació, Combregant amb el seu Cos i la seva Sang, per la força de l'Esperit, som units en un sol cos.

• BAPTISME

A la Vetlla Pasqual, després de les lectures i abans de l'Eucaristia, és el moment de la maternitat de l'Església: per l'acció de Crist i la força de l'Esperit Sant, en les aigües del baptisme neixen en el si de l'Església els nous membres del cos de Crist, els incorporats a la família del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant.

L'assemblea reunida demana primer de tot la intercessió dels cristians exemplars de la història de l'Església: els sants, i, en primer lloc, la Verge Maria Mare de Déu. Aquest record, en aquests moments de la Vetlla Pasqual, ens ajuda a comprendre i a viure el significat de la fe cristiana: els sants són els que han seguit a fons el pas de Jesús d'aquest món al Pare, i

Continua a la pàgina següent

VETLLA PASQUAL

Ve de la pàgina anterior

MISSA DEL DIA DE PASQUA

“DESPRÉS D’HAVER RESSUSCITAT D’ENTRE ELS MORTS, NOSALTRES HEM MENJAT I BEGUT AMB ELL”

Amb el diumenge de Pasqua comencen els diumenges en els quals no escoltem cap lectura de l'Antic Testament, excepte el salm. Cada diumenge, un fragment dels Fets dels Apòstols va donant-nos, pas a pas, imatges de la realitat i del dinamisme de l'Església de Crist, durant els seus primers anys.

Avui és un fragment del discurs de Pere a la casa de Corneli. Pere és un testimoni privilegiat de la resurrecció (vegeu l'evangeli). Per a ell, el que és decisiu és haver experimentat l'acompliment de l'anunci del sopar: menjar amb el Ressuscitat. ¿No ho podem dir, també nosaltres, quan celebrem l'Eucaristia?

Lectura del llibre dels Fets dels Apòstols (10:34a,37-43)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: “Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà unguint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país del jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patibul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom”.

“AVUI ÉS EL DIA QUE HA OBRAT EL SENYOR. ALEGREM-NOS I CELEBREM-LO!”

El salm del sopar pasqual jueu s'ha convertit en el salm per excel·lència de la litúrgia pasqual cristiana. És que l'obra del Senyor per excel·lència és, certament, el misteri pasqual de Crist. Ell és la pedra angular de la casa espiritual que som els batejats.

Salm 117:1-2,16ab-17,12-23 (R.:24)

Enaltiu el Senyor. Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor. Que respongui la casa d'Israel: perdura eternament el seu amor.

R. Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, Alegrem-nos i celebrem-lo.

La dreta del Senyor fa proeses, la dreta del Senyor em glorifica. No moriré, viuré encara, per contar les proeses del Senyor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen. R.

ara estan en la Pasqua perfecta. És un moment de comunió entre la terra i el cel.

Abans de celebrar el baptisme, el celebrant prega Déu sobre l'aigua que ha de servir per a la immersió o la infusió. En la pregària recorda les meravelles que Déu ha obrat, en la història, a través de l'aigua. Algunes d'elles han estat ja narrades en la litúrgia de la Paraula. També recorda el baptisme de Jesús en l'aigua del Jordà, i l'aigua misteriosa sortida del costat de Crist, mort a la creu. Després, invoca la força de l'Esperit perquè, en servir-se d'aquesta aigua, el Crist incorpori a la seva Pasqua els que seran batejats. “És Crist el qui bateja!” (Sant Agustí).

• CONFIRMACIÓ

Si els batejats són adults, o infants en edat catequètica, després del baptisme són confirmats. Amb el crisma consagrat en la missa crismal d'uns dies abans, són unguits al front i se'ls imposa la mà, tot dient: “Rep el signe del Do de l'Esperit Sant”. En realitat, la paraula “signe” tradueix aquí una paraula més expressiva en grec i en llatí: “signaculum”, és a dir: segell. Per això algunes llengües tradueixen: Sigues senyalat amb el Do de l'Esperit Sant. Confirmat és “segellat” per l'Esperit Sant; la imatge de Crist, al qual s'ha configurat amb el baptisme, queda arrodonida, perfecta, acabada des de Déu.

• RENOVACIÓ DE LA FE BAPTISMAL

Després d'aquesta entrada de ple dret nous membres de l'assemblea litúrgica, tots els reunits es disposen a fer d'una manera pròpia d'aquesta Vetlla, la professió de fe. És el que s'anomena la “renovació de les promeses del baptisme”, i consisteix a actualitzar el diàleg baptismal de la renúncia i de la professió de fe. És un acte personal i comunitari alhora, que significa una vegada més la nostra condició de cristians. No vol dir pas que nosaltres “encara” volem ser cristians, com si això fos quelcom a decidir cada any. És més aviat l'expressió que la conversió quaresmal ha estat sincerament viscuda, i que la nostra vida cristiana està arrelada en la fe de l'Església, que és la nostra. Després d'això, tothom rep l'aspersió de l'aigua, mentre sosté a les mans el ciri encès. És un record ben suggestiu del nostre baptisme.

• ORACIÓ DELS FIDELS

L'oració universal, o dels fidels, és un moment de relleu de la missa dominical. Hi ha dues ocasions en

les quals aquest relleu és més gran: el divendres sant, com a pregària de l'Església per tots els homes, i la Vetlla Pasqual. En aquest cas, la pregària dels fidels és ben bé el primer acte de participació que fan els nous “fidels” en l'assemblea (em refereixo, evidentment, als adults o assimilats). Com a membres de l'Església que són, exerceixen amb ella i en ella la seva funció sacerdotal, és a dir, la funció mitjancera en favor de la humanitat.

• EUCARISTIA, BANQUET PASQUAL

I, tot seguit, comença l'Eucaristia. Si sempre que celebrem la missa “anunciem la mort del Senyor i proclamem la seva resurrecció, esperant el seu retorn”, a la Vetlla Pasqual, que és la missa dominical per excel·lència, l'Eucaristia és el moment culminant. De vegades potser hom tindria la temptació de dir: “Això és el de sempre...” Però seria no entendre res de la Pasqua. És precisament l'Eucaristia de la Vetlla Pasqual la que d'una manera més intensa expressa el que és la Pasqua de l'Església: comunió real, vital, compromesa, amb el Crist que, després de morir i ser glorificat a la dreta del Pare, està sempre amb nosaltres oferint-nos, mitjançant el pa i el calze eucarístics, la participació en el seu misteri. “El seu Cos, immolat per nosaltres, és menjar que ens enforteix. La seva Sang, vessada a favor nostre, és beguda que ens purifica” (Prefaci de l'Eucaristia, I).

És ara, en aquesta Eucaristia, quan l'Església amb el realisme més intens, viscut en la fe, mitjançant els sagraments, s'uneix a l'ofrena de Jesucrist al Pare i acull aquesta presència sacramental de Ressuscitat, sota les aparences del banquet, anunci ell mateix del banquet del Regne on el Senyor ha de presidir definitivament la taula dels redimits.

D'aquesta Eucaristia pasqual, preparada per tota la Quaresma, pel Triduum viscut intensament, per la Paraula de Déu escoltada durant la Vetlla, l'Església en rep més que mai el do de la unitat i de la caritat, que és l'obra de l'Esperit Sant. En rep també la força per al testimoni i les bones obres. I comprèn cada any, amb una nova llum, perquè ja els primers cristians tot seguit després de Pasqua “partien el pa per les cases, i prenien l'aliment, amb alegria i simplicitat de cor” (Fets 2,46).

Al·leluia!

“CERQUEU ALLÒ QUE ÉS DE DALT, ON HI HA EL CRIST”

Als que han celebrat la Vetlla Pasqual, aquesta exhortació de l'Apòstol se'ls converteix en una continuació de tota l'experiència sacramental. En qualsevol cas, és una crida a la autèntica identitat cristiana: el misteri de la vida en Crist, per la fe, per la caritat, per l'esperança.

“Havia de ressuscitar d'entre els morts”.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (3: 1-4)

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra.

Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixeran amb ell plens de glòria.

“HAVIA DE RESSUSCITAR D'ENTRE ELS MORTS”

El sepulcre buit de Jesús és un signe ambigu que cal completar amb les aparicions del Ressuscitat. Aleshores adquireix una força escatològica extraordinària: és el testimoni que el sepulcre no és la última paraula sobre Jesús, com no ho ha de ser tampoc per als homes. D'altra banda, la comparació entre el sepulcre de Llätzer i el de Jesús, la presència del cos del primer i l'absència del cos del segon, volen expressar la gran novetat de la resurrecció de Jesús: és la vida “nova”, no pas el retorn a la vida d'abans!

Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (20:1-9)

El diumenge Maria Magdalena se'n anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tretta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: “S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat”. Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrera d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc.

Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

CALENDARI

Diumenge, 30 de març. PASQUA DE RESURRECCIÓ. Sant Joan Clímac, abat; sant Quirini, màrtir i Règul, bisbe. El sol surt a les 5,38 i es pon a les 18,14 (hora solar). Festa major a Castellbisbal.

Dilluns, 31 de març, de Pasqua. Ntra. Sra. de l'Alegria. Sant Amadeu, duc; sant Amós, profeta i santa Balbina, verge. Fira a Bossost, Castellvi de la Marca i Mieres.

Dimarts, 1 d'abril. Sant Venanci, bisbe màrtir; sant Huc, bisbe i santa Teodora, matrona màrtir.

Dimecres, 2 d'abril. Sant Francesc de Paula, fundador i santa Maria Egipcíaca, penitent.

Dijous, 3 d'abril. Sant Sixt I, papa màrtir. Santa Fara, verge i santa Agape, verge i màrtir. Beata Guiomar. Fira a Serós.

Divendres, 4 d'abril. Sant Plató, abat; sant Benet el Negre, franciscà i la beata Liduvina, verge. Mercat a la Seu d'Urgell.

Dissabte, 5 d'abril. Sant Vicenç Ferrer, prevere. Santa Emília, verge i santa Irene, verge màrtir.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

30 de març. DIUMENGE DE LA RESURRECCIÓ DEL SENYOR. Vetlla Pasqual. Lectures: Gn, 1,1-2,2, S 103; Gn 22,1-8, S 15; Ex 14,15-15,1, Ex 15,1-6,17-18; Is 54,5-14, S 29; Is 55,1-11, Is 12,2-6; Ba 3,9-15,32-4,4 S 18; Ez 36,16-28, S 41; Rm 6,3-11, S 117, Lc 24,1-12.

Missa del dia de Pasqua: Lectures: Primera, Fets 10,34a.37-43, S 117, segona Col 3,1-4, o bé: 1C 5,6b-8, tercera Jo 20,1-9, o bé Lc 24,1-12.

31 de març. Dilluns de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 2,14.22-32, S 15, segona Mt 28,8-15.

1 d'abril. Dimarts de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 2,36-41, S 32, segona Jo 20,11-18.

2 d'abril. Dimecres de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 3,1-10, S 104, segona Jo 24,13-35.

3 d'abril. Dijous de Pasqua. Lectures: Primera Fets 3,11-26, S 8, segona Lc 24,35-48.

4 d'abril. Divendres de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 4,1-12, S 117, segona Jo 21,1-14.

Dissabte, 5 d'abril. Dissabte de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 4,13-21, S 117, segona Mc 16,9-15.

HOMES I INSTITUCIONS

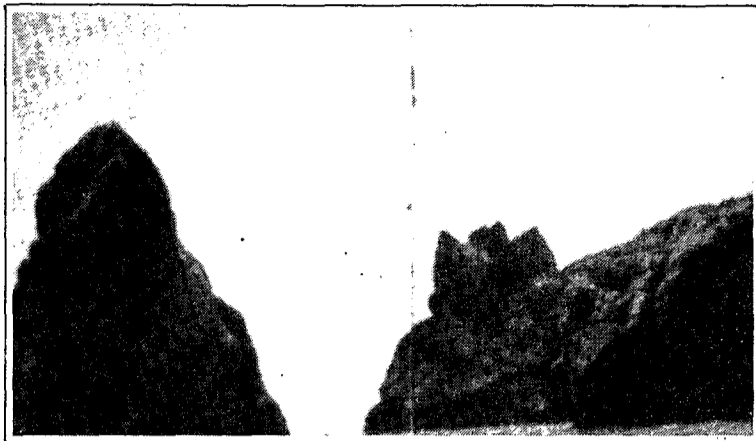
L'Estartit i les Illes Medes

Aquests dos topònims són inseparables per tal com formen part d'un conjunt geogràfic i paisatgístic de gran bellesa situat al Baix Empordà.

L'Estartit es pot dir que és el barri marítim de Torroella de Montgrí, abans poble senzill de pescadors amb una meravellosa visió de les illes Medes, quatre illots solitaris anomenats la Meda Gran, la Meda Xica, el Cavall Bernat i el Magallot.

D'aquestes quatre illes la que té un passat més turbulent és la Meda Gran, on hi visqueren pirates i fins i tot una guarnició de soldats; és l'única accessible que disposa d'un petit embarcador amb ruïnes d'antigues construccions que daten de la guerra de la Independència. Al punt més alt hi ha un far automàtic que dona més encant al misteri que semblen inspirar les illes que formen part d'un paisatge, potser el més accidentat de la Costa Brava, degut a la quantitat de rocam, penya-segats i coves que fan difícil la navegació; no és en va que aquest indret és conegut com la Costa de la Mort.

Ara bé aquestes illes i els seus voltants són en canvi un paradís per les gavines o gavions, així com altres espècies ornitològiques poc corrents, com l'anomenat xoriguer petit.

Segons darreres observacions, hi nidifiquen unes 8.000 parelles que a la primavera de 1985 es veieren augmentades en deu mil niades.

Ara però Les Medes són, des de desembre de 1983, un hàbitat de veda marina, segons decret de la Generalitat; per aquest motiu hi ha interdicció de tota mena de pesca tant recreativa com professional.

Tot i això els "apassionats de l'aventura" s'atreveixen a submergir-se en les clares aigües de Les Medes i malmeten el fons, motiu pel qual els submarinistes, sense potser adonar-se'n massa, alteren la fauna i flora d'un ecosistema, ultratjant de mica en mica l'espionerós habitatge del corall roig, que abans era abundós en la seva fondària, arrapat a la roca on hi creixia aquest tipus

de madrepòra tan apreciat en joieria.

Una altra nota deplorable que s'afegeix al que acabem de dir, és la contaminació que hi aporten els rius Fluvià i el Ter (aquest darrer un dels més septics d'Europa), abocant llurs detritus a pocs kilòmetres al nord i al sud de la pintoresca demarcació.

Aquestes raons i altres de tipus urbanístic, fan pensar als científics i ecologistes, que el paratge de Les Medes convé protegir-lo d'agresions de tota mena com més aviat millor, declarant la zona com a reserva integral o parc natural, defensant així un dels punts més encisadors de la Costa Brava, tan bella i amb tanta anomenada, no sols a casa nostra, sinó fins i tot a l'estranger.

PIETAT CAMPMAJÓ

ADULTS EN LA FE

Fe i personalitat

JOAN GUTERAS I VILANOVA

Determinats corrents del pensament modern, amb propòsits d'humanisme, han vist la fe com un ingredient sospitós per a la plenitud de la personalitat humana. D'acord amb aquesta concepció, han preconitzat que l'home, atesa la seva majoria d'edat, s'alliberi de Déu. No han demanat pas una teologia de l'alliberament, sinó l'alliberament de tota teologia. Aquesta, a fi de comptes, és suspecte d'impedir que la intel·ligència humana pugui volar sempre més enlaire.

És possible que la conducta de determinats creients, entre temorencia, torturada i pussil·lànim, hagi pogut bastir la peanya d'aquesta opinió. També pot haver succeït que alguns pensadors només hagin besllumat la caricatura de certs fenòmens religiosos o que hagin desconegut, amb ignorància volgudament invencible, esdeveniments i postures de valentia i lucidesa, avaladores de la ferma personalitat de molts homes i dones de fe.

Un "plus" d'humanitat

Sigui el que sigui, hom constata agradablement que la fe en Crist, ben entesa, aporta un veritable "plus" d'humanisme a la persona. Contribueix a augmentar la finesa d'esperit, el goig per la creació i l'amabilitat per les creatures.

M'explico. La meua tasca pastoral, molt polièdrica, em procura el contacte sovintejat amb persones de vida contemplativa. Per a mi el món dels contemplatius és enormement fascinant. Quan he procurat mostrar-lo a altres també ha sorgit l'admiració i han estat revelats nous horitzons. Hom arriba al convenciment que molts contemplatius, afanyats en la pregària, la vida fraterna i el treball manual, traspuen humanitat. Des d'una sorprenent i admirable connaturalitat amb el sobrenatural, s'endeuina en ells una nova mirada sobre les persones i tota la creació. Un esguard tendre, net, fraternal i amorós, esdevingut espontà-

niament pregària per als altres i, per tant, sincera simpatia.

Un art de viure

La fe és ben bé un art de viure, una saviesa. En les arrels del cristianisme, el judaisme, la sapiència fou un element de revelació divina. Els llibres dels Proverbis, Saviesa o Eclesiastès són la mostra d'un teisme que forja el sentit comú i que, entre la poesia i el realisme popular, s'ubica en una dinàmica vitalista i històrica. És que la creença inclou un plantejament radical, nou, de l'existència. Comporta el retrobament amb el sentit primigeni, valor que no és un retrocés cap a uns orígens pretesament immaculats, sinó un pas gegantí vers una nova creació. En definitiva, es tracta d'una re-creació de l'home, de la llibertat rescatada per Crist.

La fe només és captada per una fina sensibilitat. Cal "sentir" que el do divinal és la perla preciosa llargament buscada. I que, al seu torn, nodreix la vareta del sauri per detectar l'indret que amaga el tresor. Així, al llarg de la bimil·lenària història de l'Església, s'ha anat forjant un estil de vida, un humanisme cristià. Que sempre ha situat l'home en les dimensions del personalisme i de la sociabilitat, com a conseqüència d'una fe històrica i responsable.

Una visió antropològica

Hom podria adduir com a testimoni els escrits del Nou Testament, la carta a Diognet, les aportacions de la Patrologia o la literatura dels místics. Una contribució ben actual pot bastar: l'antropologia subjacent a la constitució pastoral "Gaudium et Spes", del Vaticà II, sobre l'Església i el món actual.

En efecte, després de la descripció de la paradoxa humana —progrés i fallides, anhels i realitats—, el document conciliar tracta la dignitat de la persona, basada en el fet de la imatge de Déu. És un himne a la intel·ligència, a la veritat, al respecte de la consciència i a la grandesa de la llibertat, suprem bé inalienable. Fa, després, la descripció de la comunitat humana. Aquí és ben clar que els homes no són illes i que els cristians han de sentir com a propis la promoció del bé comú, el respecte d'altri, l'amor a l'adversari, la defensa de la justícia social i la superació de l'individualisme. L'activitat humana és valorada, semblantment, en la seva relació amb el Crist que, lliurant-se, vingué a transformar-ho tot.

Amb amor

El cristianisme és ben bé, des de la seva transcendència, una contribució humanitzadora. Perquè funciona empès per la guspira que tot ho pot: l'amor. L'amor del mateix Déu. El cristià actua des de l'abnegació del propi jo i amb les mans obertes per al bé. Amb el desig de no remetre pas la primera solució al moment de la definitivitat. Com si fos un mer espiritualisme desencarnat.

Des de la fe, entesa com a missatge salvador, els cristians estimen les coses creades i l'home. En aquest hi troben la imatge de Déu i la persona de Crist. En les altres, les petjades del Creador de la primera genesi i l'amor inefable de la segona en la vinguda de Crist. Saben, per tant, que la crida divina els fa ser més. I que "res del que és humà és aliè". No en va són seguidors del Verb fet home.

La dreta del Senyor

Celebrant la resurrecció del Senyor, la comunitat cristiana esclata amb un himne triomfal d'acció de gràcies. Posa als seus llavis una selecció de versets del salm 117 i, fent-ne una lectura totalment cristiana, proclama la gran gesta de Déu: **És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen** (v. 23). Déu s'ha recordat del seu servent i ha acudit a auxiliar-lo (vv. 5-14). S'ha posat al seu costat, l'ha pres amb les seves mans, l'ha sostingut, l'ha fet estar dret. És el que ens diu el v. 16b: **La dreta del Senyor em glorifica**. En llegir aquest verset, la comunitat cristiana l'ha aplicat des del principi a Jesucrist, i, lligant-lo amb el següent, hi ha vist una clara afirmació del triomf del Crucificat: **No moriré, viuré encara, per contar les proeses del Senyor** (v. 17). Precisament en la teologia del quart evangeli, l'acció divina de glorificar —més exactament exaltar, redreçar— el Messies, s'aplica a la creu i a la resurrecció-ascensió contemplades des de la perspectiva d'un únic misteri de salvació. Això és el que ha fet la força —la dreta— del Senyor, és la seva gran proesa, que ens ha deixat a tots meravellats i arrenca himnes d'acció de gràcies del cor dels redimits. "La dreta del Senyor" és una expressió que manifesta la seva força, tal com correspon a un guerrer ardit que, mentre es cobreix amb l'escut que sosté amb l'esquerra i el fa invulnerable, es defensa i ataca amb coratge amb la poderosa dreta armada. La dreta del

Crit joiós de deslliurança

Salm 117 -H. 118-:1-2.16ab-17.22-23 R.: 24

JOSEP M. ARAGONÈS

Senyor ha plantat cara a la mort i ha arrencat del sepulcre el seu Crist, ressuscitant-lo gloriós. Aquell que havia estat humiliat fins a la mort de creu, ara és exultat i presentat a tot-hom participant plenament de la glòria de Déu, aquella glòria que des del principi li esqueia i que el pecat del món li havia negat. La comunitat cristiana aplegada avui per celebrar els misteris pasquals queda sorpresa d'aquesta meravella. Els nostres ulls meravellats s'omplen de la llum de la fe pasqual.

La pedra rebutjada

Decididament els camins del Senyor no són pas els nostres. Pasqua és el desmentiment radical per part de Déu de les nostres pretensions selectives. **La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici** (v. 22). En el primer rengle apareixen els constructors de l'Israel del temps de Jesús. No sols no havien volgut reconèixer en ell el Messies, sinó que li negaren fins i tot el dret a manifestar les seves conviccions i el dret a ser. El consideraren un material gens apte

per la construcció del poble de Déu. Així el bandejaren i, menat fora de la ciutat, el crucificaren. **Més val que un sol home mori pel poble**, havia pontificat el gran constructor de la religió oficial (Jo 18:14). I així s'havia fet. Llencaren Jesús al munt de la ruina inservible, al pilot dels qui no poden viure. Però en segon terme —gairé davant de tots— hi som nosaltres. També ens tenim per constructors. També estem convençuts del nostre enginy, de saber què cal fer i de conèixer el material humà que creiem tenir a les mans. I diem aquest sí i aquell no. Tota la nostra actuació —dins i fora de l'Església— és marcada pel rebuig que fem de les persones. I Déu ha d'esmenar constantment la plana que perillosament pretenem escriure. Ens manca la humilitat del qui recerca, del qui està convençut que l'arquitecte és Déu i busca adaptar del tot la seva existència als plans del Senyor. Jesús ressuscitat s'alça també sobre la mort del nostre orgull i ens marca la ruta del Servent per esdevenir de debò fills de Déu. És el camí de Jesús i no el nostre el que ens cal se-

guir i ajudar els germans a seguir-lo. Tot això té una aplicació necessària al terreny de la nostra vida eclesial. Ens convé a tots fer una revisió a fons de les nostres suficiències, dels nostres judicis definitius i excloents, no fos que en comptes de construir l'Església de Crist estiguem edificant qualsevol altra cosa. No ens aniria gens malament una relectura atenta, a la llum d'aquest verset del salm, del capítol 2 de la carta als efesis, insistint sobretot en els vv. 19-22.

Enaltiu el Senyor

El nostre salm, compost i executat en forma sponsorial, comença invitant la comunitat a lloar Déu per la seva bondat, perquè el seu amor és de sempre i dura per sempre (vv. 1-2). És la invitació que avui l'Església fa a tots els aplegats en el Senyor. Tota la història de la humanitat convergeix cap a aquest punt de la resurrecció de Jesús. Tota la dinàmica del mal del món —allò que el desamor, el pecat en definitiva— ha destruït en l'obra de Déu, ell ho ressuscita per la força del seu amor que no es marceix, ni passa mai. Tota la comunitat —ara que està reunida en la celebració de l'eucaristia, i quan després es trobi enmig del món— té el compromís de ser lloança de Déu: **Enaltiu el Senyor**. i la vivència d'aquest compromís eucarístic ha de constituir precisament la nostra resposta existencial davant de Déu i enmig dels germans. És el nostre cant de Pasqua, que ha de durar fins a la vida eterna.

59.

CULTURA CIENTIFICA

"Dels quatre elements als quarks"

Quarks i leptons són partícules compostes?

A l'estat actual de la ciència tenim que les partícules fonamentals del cosmos —carreus que componen l'edifici de la matèria— són de tres classes: **1.ª classe: Bosons portadors** de les quatre interaccions observades en la naturalesa: **gravitons** causants de la gravetat (inobservats), **fotons** portadors de l'electromagnetisme, **partícules W⁺, W⁻ i Z⁰** intermediàries de la força nuclear dèbil i els **8 gluons** transmissors de la de color, la qual origina la nuclear forta. Aquests quatre grups són de spin enter: 2 per als gravitons i 1 per a tots els altres. - **2.ª classe: Leptons** distribuïts en tres famílies: 1.ª: electró e⁻ i neutrí v_e (amb les antipartícules: positró e⁺ i v_e); 2.ª: muó μ⁻ i neutrí muònic v_μ (amb μ⁺ i v_μ d'antipartícules) i 3.ª: tau τ⁻ i neutrí tauònic v_τ (amb els corresponents τ⁺ i v_τ). La diferència entre cada família i l'anterior consisteix en un augment de massa del primer component de cada parella; dels segons o sigui dels neutrins, encara no sabem si arriben a tenir massa, potser la tenen nul·la. Les tres famílies o generacions són de spin 1/2 i tenen "càrrega dèbil", és a dir són sensibles a la força dèbil. - **3.ª classe: Quarks** components de totes els altres partícules anomenades **hadrons** (mesons i barions) i distribuïts també en tres generacions que són: 1.ª: d i u (down i up), amb d i u. 2.ª: s i c

(strange i charme), i s i c. 3.ª: b i t (bottom i top, o bé beauty i truth) i b i t. Les tres generacions són també de spin 1/2 i tenen càrrega dèbil, és a dir són sensibles a la força dèbil a més de ser-ho a la de color. Com en el cas dels leptons també els quarks augmenten de massa a cada generació. Tenen una càrrega que no tenen els leptons que és la "càrrega de color" que és de tres tipus diferents cosa que fa que en total siguin 18 els quarks, i altres tants els antiquarks.

Per formar la matèria ordinària, la que forma tot el que ens rodeja i també el nostre propi cos, n'hi ha prou amb la primera generació de leptons i de quarks. Les altres dues corresponen a formacions rares de la matèria a grans energies i són inestables. Davant d'aquest panorama hom pot preguntar-se: Essent tan complicades i ocupant un lloc en l'espai, no podria ser que aquestes partícules fonamentals encara fossin divisibles, és a dir compostes d'altres menys complicades?

El punt de vista de Herwig Shopper

L'actual director general del CERN de Ginebra, el gran laboratori europeu dedicat tot ell a l'estudi de les partícules ele-

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat de Teologia de Barcelona

mentals, és Herwig Shopper. A una pregunta que sonava més o menys com la que acabem de fer responia el 3 de desembre de 1983 amb un article que, entre altres coses, deia: "Si els constituents de la matèria són cossos durs, lliços, indestructibles i d'extensió finita, com els descriu Newton, és difícil d'entendre com no puguin ser dividits ulteriorment en elements de dimensions inferiors, ja que el concepte d'extensió és caracteritzat pel d'indivisibilitat il·limitada. Per una altra banda, la idea de divisibilitat impossible aplicada a les peces fonamentals de la matèria implica les propietats de punt matemàtic, i per consegüent la manca d'extensió i d'estructura interna. Però com podrien uns tals objectes tenir aleshores massa, càrrega elèctrica, spin? Òbviament el concepte d'extensió i el d'indivisibilitat no poden ser atribuïts simultàniament a objectes reals. L'antinòmia entre extensió i indivisibilitat és, segons Kant, una inevitable propietat de la raó humana". I després de dir-nos que a nivell de

quarks i leptons l'energia del lligam és comparable a la massa de les partícules o potser superior afegeix: "Aquestes, a aquest punt, perden la seva identitat... Però encara podria haver-hi una altra evidència experimental que suggerís que ja hem arribat al límit en la subdivisió de la matèria: la del **confinament** dels quarks... Si de debò fos impossible aïllar-los seria sensat considerar-los encara com els blocs fonamentals de la matèria?" I acaba dient que si és cert aquest confinament, la paraula "quark" no serà més que una abreviació per indicar uns fenòmens descoberts en el cor dels hadrons, però sense que es pugui proseguir més la subdivisió de la matèria.

Primers models de prequarks

Però al marge d'aquesta opinió de Shopper, hia ha hagut molts intents d'explicar la constitució de leptons i de quarks mitjançant subpartícules que podrem anomenar "prequarks". Ja es compten per desenes. El primer, que sapiguem, va ser el model de "preons" proposat per Jogesh C. Pati, de la universitat de Maryland, i Abdus Salam, del centre de física internacional de Trieste. Com que cada quark i

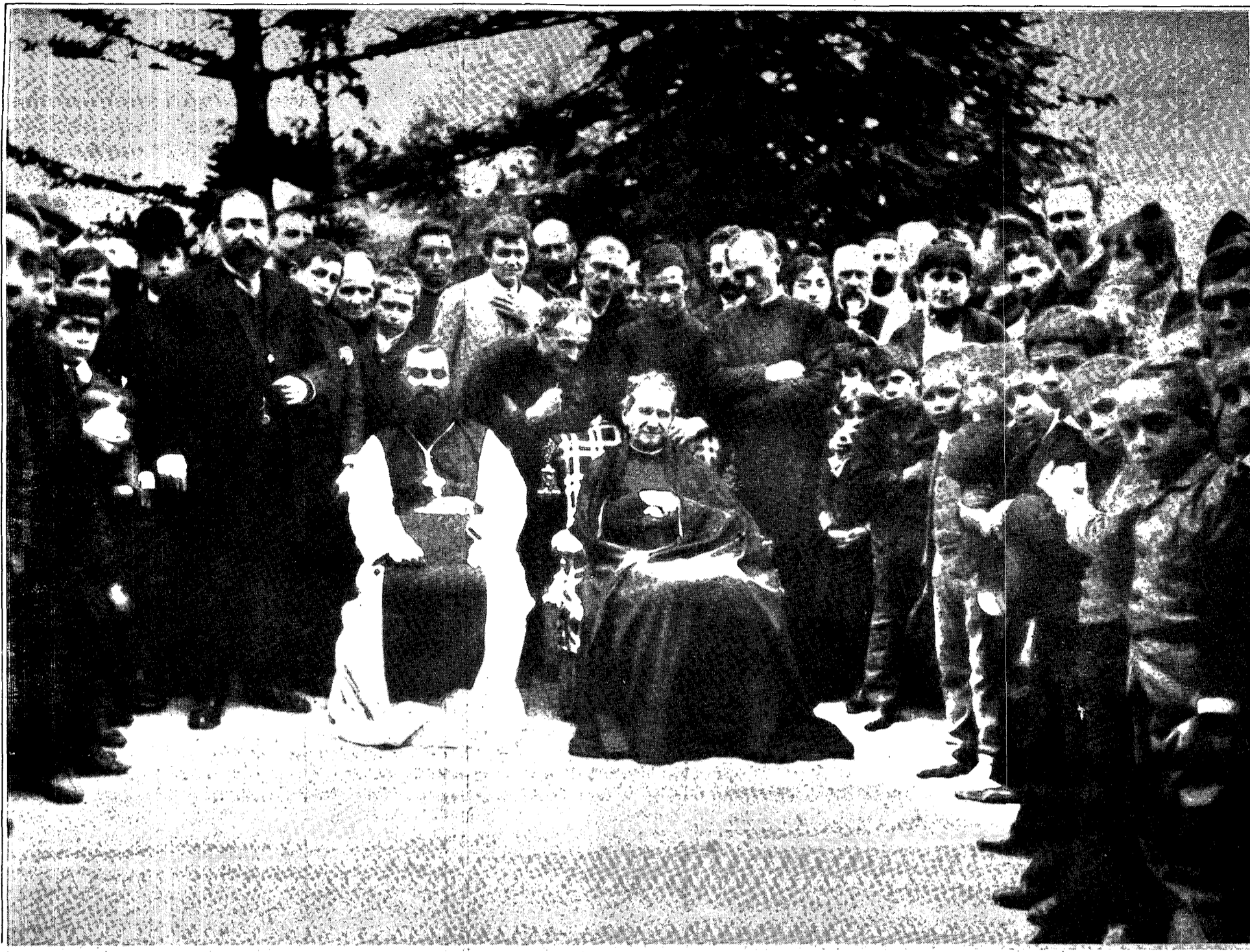
"... a fi que els tesoros fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

leptó pot identificar-se amb només tres propietats: càrrega elèctrica, color i número de generació, n'hi haurà prou amb tres famílies de prequarks, que anomenem "preons", per formar leptons i quarks. Són els tres "somens" (de soma = cos, en grec) que tenen masses diverses, els quatre "cromons" (de croma = color, en grec) i els dos "geusticons" (de geusticós = saborós). Els cromons són quatre: blau, groc, vermell i incolore, i els geusticons són els portadors de càrrega elèctrica i determinen que el quark sigui "el de baix" (d, s ó b) o "el de dalt" (u, c ó t) que difereixen justament en una unitat de càrrega elèctrica, o que un leptó sigui sense càrrega (neutrí) o amb càrrega unitat. Combinant, doncs, aquests nou preons (3+4+2), surten les 24 (=3x4x2) partícules materials fonamentals: 18 quarks i 6 leptons.

Com que la cosa presentava dificultats, han sorgit variacions d'aquest model. Citem només la dels japonesos de la universitat de Tokyo, Hidezumi Terazawa, Yoichi Chikashige i Keiichi Akama, i la dels de la universitat de Maryland, Oscar Wallace Greenberg i Joseph Sucher.

Però un model més senzill i fins i tot més estètic és el proposat el 1979 per l'israelià Haim Harari del Weizmann Institute de Rehovot. N'haurem de parlar més extensament.

Sant Joan Bosco, a la finca Martí-Codolar de Barcelona, Vall d'Hebron (3 de maig del 1886). Avui és un centre Salesià d'Estudis Eclesiàstics.

En el centenari de la seva visita

Don Bosco, a Barcelona

Els Sants deixen rera seu un solc de llum. En el seu recorregut eficaç pels camins de món han deixat les seves obres admirables que continuen il·luminant ments i cors.

Ens trobem en l'any centenari de la visita de sant Joan Bosco a Barcelona, abril-maig del 1886: una fita important de la seva ruta apostòlica. I queden entre nosaltres formant el seu rastre lluminós a més a més de les Escoles Professionals Salesianes de Sarrià, que ell va visitar i va impulsar en els seus inicis, als dos anys de la seva obertura —d'altres 15 obres, fundades i dirigides pels seus fills els Salesians i les Filles de Maria Auxiliadora. I podríem afegir unes altres obres salesianes més, establertes en la perifèria de la Ciutat Comtal, i les de tot Catalunya i les de tot Espanya que sumen un total de 270 col·legis d'E.G.B. i B.U.P., escoles de FP, parròquies, centres juvenils...

Ara fa cent anys

Els salesians vingueren a Sarrià el 15 de febrer del 1884. Don Bosco arribà a Barcelona el 8 d'abril del 1886 —el mateix any que va néixer Alfons XIII— aviat farà 100 anys. Precedit de la fama de sant i taumaturg, viatjà amb tren —el mitjà més ràpid i còmode d'aquells temps— i a l'estació de França va rebre el primer homenatge enfervorit de tota una ciutat.

Diu el cronista Viglietti: "L'estació presentava un magnífic espectacle: diferents societats i molts nobles i il·lustres senyors esperaven formats ordenadament. Allí hi havia el Director de l'Associació anomenada dels Catòlics, el Rector de la Universitat, el President de les Conferències de Sant Vicenç de Pàul, el Governador Civil i d'altres autoritats i representacions, i les més il·lustres Cooperadores Salesianes. El Senyor Bisbe, ab-

sent aquells dies de la ciutat, havia enviat a representar-lo al Vicari General"...

Per arribar des-del tren als cotxes, donada la gran multitud que s'amuntegava al pas de Don Bosco, es va esmerçar una hora. I continua el cronista: "Fora de l'estació, unes cinquanta carrosses es disputaven l'honor de dur Don Bosco; l'escollida fou la de Dorotea Chopitea, viuda de Serra"...

I en la qual Don Bosco recorregué Barcelona en plena arrencada industrial que preparava el seu futur, instal·lant la gran Exposició Universal de Rius i Tauler a la Ciutatella —inaugurada l'any 1888 per la Reina Regent Maria Cristina—, amb la Plaça de Catalunya i la Gran Via en construcció, amb la Rambla adquirint el seu tipisme inconfusible i més enllà, després del Pla de Barcelona, la placidesa de les viles de Sarrià i de Gràcia esteses als peus de la serra de

Collserola.

La commemoració

El passat 31 de gener, festivitat de Sant Joan Bosco, se celebrà l'obertura de l'any centenari amb els primers actes commemoratius de la visita del Sant a la nostra ciutat.

Per ser festiu aquest dia de Sant Joan Bosco, patró de tots els Centres de Formació Professional d'Espanya, a les Escoles Salesianes de Sarrià se celebraren diferents actes religiosos i recreatius destinats als 1600 alumnes que sumen el conjunt de l'Institut Politécnic que, malgrat la nevada que va envair la part alta de la ciutat, animaren amb gran bullici els patis.

L'acte principal es va verificar a les vuit del vespre amb el pregó del Centenari, mitjançant la projecció de l'audiovisual **Arriba Don Bosco**, i la

solemíssima Eucaristia en el Santuari de Maria Auxiliadora, presidida pel senyor cardenal-arquebisbe Narcís Jubany i concelebrant 60 sacerdots.

El senyor cardenal, en la seva eloqüent homília, va traçar un breu resum de la tasca desenvolupada a Barcelona pel Sant i pels seus fills, sobretot a través de les Escoles de Formació Professional, sector de l'ensenyança encara descuartat i de vital importància a Catalunya.

A través de tot l'any 1986 se celebraran diversos actes commemoratius, alguns de caràcter nacional, hi intervindran representacions d'arreu d'Europa i encara de Portugal.

Els principals actes programats són: el 8 d'abril, al Saló de Sant Jordi del Palau de la Generalitat, lliçó a càrrec del senyor Josep Maria Ainaud de Lasarte, presidint el Molt Ho-

La ciutat que va conèixer el Sant

Per tenir una referència significativa sobre el moment històric que Don Bosco visità Barcelona, el més senzill es fixar-se en la personalitat de Francesc Rius i Tauler (1833-1889). Pertanyia al partit liberal de Sagasta i fou el líder d'aquesta formació política a Barcelona. Aquí exercí el càrrec de batlle en els períodes 1874-1884 i 1885-1889. És la figura més representativa dels primers anys de la Restauració (1875-1902).

La seva tasca preferent va consistir a canalitzar l'energia vital que estava impulsant el creixement de la ciutat.

Per això es va proposar seguir aquests passos. Primer, acabar d'abatre aquells elements que encara semblaven oprimir la capital. Així, va enderrocar la muralla del mar i procedí a obrir el Passeig de Colom. La primera pedra del Monument al Descobridor —tot un emblema de la futura gran ciutat— es va posar l'any 1883. Segon, urbanitzar les artèries principals de l'Eixample, com la Gran Via, la Rambla de Catalunya i el carrer Aragó, amb la qual cosa les poblacions circumveïnes començaren a propiar-se a Barcelona. Tercer, preparar-la perquè fos seu de l'Exposició Universal del 1888.

La conjuntura econòmica no era del tot favorable, però l'alcalde fou capaç d'unir les forces, cridant l'alta burgesia a participar activament en l'empresa. Aquesta va arrencar de veritat l'any 1887. L'exposició resultà bé. A partir d'aquella data, tot va començar a canviar: la demografia, la indústria, el comerç, l'urbanisme, la cultura, els costums... De tal manera, que si, abans del 1888, Barcelona gairebé superava el nivell d'una capital de províncies, amb més o menys pretensions, immediatament després es va convertir en una ciutat mediterrània i cosmopolita.

L'esmentada exposició es va organitzar al Parc de la Ciutadella que havia estat projectat l'any 1872 sobre els terrenys d'un antic fortí militar (La Ciutadella de Barcelona). Allí s'aixecà l'any 1884 el monument conegut amb el nom de la **Dama del paraguai** que amb el transcurs del temps, hauria de convertir-se en un dels símbols de la ciutat. A aquestes altures, ja havia fet acte de presència el **Modernisme**. La seva data d'aparició es col·loca en 1881 (edifici del cafè-restaurant del Parc, obra de Lluís Domènech i Montaner, que encara és conserva).

D'altres signes del dinamisme social de la Barcelona del moment són la creació (1886) de la Cambra Oficial del Comerç i Navegació, amb seu en el magnífic palau de

la Llotja i la fundació de **La Vanguardia**, el prestigiós diari barcelonès, llavors recent nascut (1881).

Des del punt de vista religiós, cal dir que la Restauració va propiciar un cert moviment de recatolització, gràcies sobretot a la presència de les congregacions religioses que sorgeixen o es restableixen actualment. La recuperació catòlica assolí principalment les classes altes i mitjanes i els camperols. La primera pedra del **Temple de la Sagrada Família** —obra del genial Gaudí i símbol ineludible de la Ciutat Comtal— es va col·locar l'any 1882. El món del proletariat, en canvi, evolucionava al marge de l'Església.

Així, eren alguns dels seus trets, la Barcelona que arribà a conèixer Don Bosco la primavera del 1886. Tenia encara un tarannà provincià, vivia centrada majoritàriament al casc antic i no aconseguia els quatre-cents mil habitants, però duia en el seu si, els signes de la seva immediata expansió i grandesa.

L'herència de tots

La presència de Don Bosco a Sarrià, Barcelona i Girona, resultà totalment positiva per al desplegament de la vida salesiana a Espanya, tant des del punt de vista material —ampliació de les obres, noves fundacions— com des de la florida vocacional. El senyor Felipe Rinaldi, segon director de la casa de Sarrià (1889-1891) i primer superior de l'antiga Inspectoria Ibèrica (1892-1901/02), la causa de Beatificació i Canonització es va introduir l'any 1947, va rebre l'herència que havia deixat sant Joan Bosco, impulsant el seu desenvolupament amb zel i intel·ligència.

Aquesta valuosa herència ha cristal·litzat en múltiples obres, totes vives; obres populars d'educació (Ensenyança General Bàsica, Batxillerat i particularment de Formació Professional), assistencials, esports, d'associacionisme, centres juvenils, parròquies, atenció de marginats, prevenció de la delinqüència i la drogaaddicció, missions, mitjans de comunicació.

Aquesta **herència estimulant**, per voluntat expressa de Don Bosco, és patrimoni de tots: "... les obres que amb la vostra ajuda he començat ja no em necessiten, però continuen necessitant-vos, i a tots els que, com vosaltres, desitgen fer el bé en aquest món. A tots, per tant, **les confio i recomano**". (Don Bosco).

norable senyor Jordi Pujol, president de la Generalitat, amb assistència de l'Emm. senyor Cardenal Narcís Jubany.

Del 25 al 27 d'abril se celebrarà un Campobosco: campament juvenil, a nivell de Catalunya, però preparant el Campobosco de tot Espanya que es muntarà del 19 al 28 de juliol en els llocs d'origen del carisma salesià: Torí i Mornese (Itàlia).

El dia 30 d'abril, Sessió Acadèmica en el Centre d'Estudis Eclesiàstics Martí Codolar, a la Vall d'Hebron.

De l'1 al 4 de maig, Consell i Trobada Nacional d'Antics Alumnes Salesians al Tibidabo i a Sarrià. El 3 de maig, a la basílica de Nostra Senyora de la Mercè, Eucaristia presidida pel rvd. Egidio Viganò, Superior General dels Salesians.

I en el Centre d'Estudis Martí Codolar, Trobada del Superior General i de la Mare

General de les Filles de Maria Auxiliadora amb la Família Salesiana i amb els joves. Aquest acte serà particularment emotiu per celebrar-se els cent anys del dia que Don Bosco i els seus salesians i d'altres nois de Sarrià, assistiren a la formosa finca dels Martí Codolar a la festa d'honor del Sant, obtenint allí mateix la històrica fotografia considerada la millor de Don Bosco. Afortunadament encara es conserva la seva original placa fotogràfica.

El dia 4 de maig es commemorarà el lliurament del cim del Tibidabo a Don Bosco, celebrant-se al Temple del Sagrat Cor de Jesús l'Eucaristia dels joves del Campobosco, presidida pel Superior General i retransmesa per TVE.

També els dies 4 i 6 de maig se celebraran actes a Girona, l'altra ciutat catalana que visità Don Bosco: Eucaristia en el Santuari de Maria Auxiliadora, presidida per monsenyor

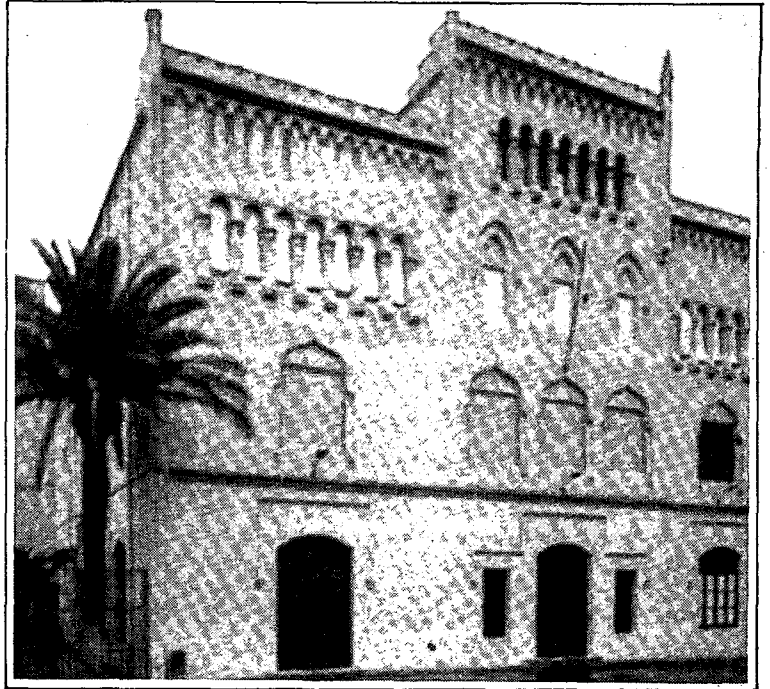
Jaume Camprodon, i Sessió Acadèmica al Saló d'Actes de La Caixa, amb lliçó a càrrec de mossèn Josep Maria Marqués.

Els dies 30 de maig i 1 de juny, se celebrarà a Barcelona-Sarrià el Tercer Congrés Nacional de Maria Auxiliadora amb nodrides representacions de tot Espanya.

Barcelona salesiana

La comissió organitzadora del Centenari ha publicat un formós opuscle molt ben il·lustrat, amb textos del salesià Ramon Albertí, professor d'Història Eclesiàstica en el Centre d'Estudis Martí Codolar.

En ell s'hi detalla l'itinerari salesià de Barcelona, els llocs que santificà Don Bosco amb la seva presència i que aquest any recorreran els seus devots i seguidors d'arreu d'Espanya en un emotiu pelegrinatge: les esglésies de Bet-

El Col·legi del Sagrat Cor és la primera obra social, en la fundació de la qual intervingueren els esposos Serra-Chopitea. Don Bosco la va visitar el 14 d'abril, a la tarda. La seva presència va omplir d'alegria tant a les religioses com a les alumnes. El sant sacerdot va enfervorir a totes en la pràctica de la vida cristiana. En aquesta ocasió es va obtenir la coneguda fotografia de Don Bosco, assegut i amb el cap cobert amb un bonet espanyol de quatre puntes.

lem i de la Mercè, el palau del Marquès de Comillas (Palau Moja), el palau de Dorotea Chopitea (actualment Hotel Gran Via), el complex salesià de Sarrià amb la seva joia més preuada: les habitacions que ocupà el Sant convertides en artística capella, l'ermita primitiva i el Temple del Tibidabo, la finca Martí Codolar amb el primer monument aixecat a Don Bosco al món...

Un itinerari important i inusitat que demostra la salesianitat de Barcelona. Don Bosco, a través dels seus salesians, ha anat espargint les seves obres per tota la ciutat com si en prengüés possessió fent-la la seva predilecta, convertint en realitats palpables les benediccions que va impartir en els

seus carrers i en les seves places ara fa un segle. Com a senyal destacada i inequívoca d'aquesta predilecció ens va deixar la promesa —avui feta realitat— del temple del Tibidabo, guaita perenne sobre la ciutat i els seus habitants.

És el rastre de llum que deixen els sants, és Don Bosco que —com fa cent anys— continua arribant a Barcelona.

En justa correspondència, ja que Don Bosco ha fet seva la nostra ciutat, els barcelonins hem de ser de Don Bosco, continuant el seu exemple lluminós, col·laborant en les seves obres educatives i pastorals a favor de la joventut, col·laborant en la difusió del seu missatge.

E. MARTIN

Centenari del "Canigó de Verdaguer"

Es compleixen enguany cent anys de la publicació de "Canigó" i s'ha volgut aprofitar l'avinentesa per aprofundir els estudis que s'han fet sobre l'obra de mossèn Cinto. Els que han sortit fins ara són massa biografistes. Més de vint estudiosos participaran al "Col·loqui sobre Verdaguer" que se celebrarà els dies 2, 3, 4 i 5 d'abril a Vic i Barcelona. Servirà per inaugurar l'"Any Canigó" que s'espera que tingui un important ressò als Països Catalans. Els organitzadors són el Departament de Literatura Catalana de la Universitat de Barcelona, la Universitat Autònoma i l'Escola Universitària Balmes de Vic.

Els promotors d'aquesta interessant iniciativa volen que aquest any verdaguerià serveixi perquè el poeta de Folgaroles rebí el tractament de clàssic. El col·loqui servirà també per posar en contacte els estudiosos de sempre i les noves generacions que s'interessen per l'obra verdagueriana.

"Canigó", epopeia romàntica dels catalans

"Més enllà de les dades i de les efemèrides significati-

ves resta l'íntim convenciment de posseir en "Canigó" el tresor de llengua, d'art i de sentiment nacional que, llegat per un poeta ara fa cent anys, bé ens ha d'assegurar una herència per al futur", diu Ricard Torrents, director de l'Escola Universitària Balmes de Vic i membre de la Coordinadora d'Entitats organitzadores de l'"Any Canigó", al pròleg de la reedició de l'obra que ha fet darrerament l'Editorial AUSA de Sabadell.

També en paraules de Ricard Torrents, profund estudiós de l'obra verdagueriana, "Canigó" és la versió literària del catalanisme incipient que es va donar al nostre país a les darreries del segle passat. Jacint Verdaguer ens presenta a "Canigó" una al·legoria de la Catalunya nova, representada en la família del Comtes de Barcelona, que ell i els seus companys de generació projectaven pel futur.

Quan mossèn Cinto començava a escriure "Canigó" se celebraven actes com el mil·lenari de Montserrat i el primer Congrés Catalanista. El 1885 Verdaguer era membre de

la Comissió que es desplaçava a Madrid per lliurar el Memorial de Greuges. El 1886 s'inicien les obres de restauració del Monestir de Ripoll. Canigó va ser la plasmació literària d'aquest catalanisme incipient.

A la muntanya del Canigó i tot el Pirineu s'havia anat forjant durant 1000 anys la nació catalana. Verdaguer en féu una projecció restauracionista de la nació, simbolitzada en la restauració dels monestirs. El que primer havia de ser un cant elegíac va convertir-se al final en un himne al ressorgiment de la nació.

"Vet aquí com els catalans tinguérem en "Canigó" —continua dient Ricard Torrents— la nostra epopeia romàntica. Fer-ne una lectura avui, a cent anys de distància, pot transcendir la simple commemoració historicista i esdevenir una immersió en l'actualitat intemporal de què gaudeixen els clàssics de qualsevol literatura".

L'"Any Canigó" s'obrirà a Vic el proper 2 d'abril, amb la presència del President del Parlament de Catalunya, Miquel Coll i Alentorn. A l'acte, el poeta i Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, Marià Mament, llegirà el "Manifest: Verdaguer, poeta nacional", signat per una sèrie de personalitats i entitats de les arts i les lletres catalanes.

Mossèn Joan Bonet hi pronunciarà una conferència sobre "La intervenció del Vaticà en la resolució de la tragèdia de Verdaguer".

Durant els dies 2, 3 i 4 d'abril es presentaran a les aules de l'Escola Universitària Balmes, de Vic, 27 ponències i comunicacions referents a la poesia èpica, a l'obra verdagueriana en general, i a "Canigó" en particular. Entre els ponents hi ha reconeguts experts del camp de les lletres i profunds coneixedors de l'obra verdagueriana.

El dia 5 d'abril es clausurarà aquest "Col·loqui sobre Ver-

daguer" amb una conferència a l'Institut d'Estudis Catalans, a Barcelona, donada per Joaquim Molas, sobre "Ideologia i èpica en Verdaguer". Abans, s'haurà presentat el llibre de Josep M.ª de Casacuberta "Estudis sobre Verdaguer".

Paral·lelament, es faran a Vic i Barcelona una sèrie de sortides i exposicions referents al tema, així com un muntatge teatral sobre "Canigó" i un "Concert Verdaguer".

Durant tot aquest "Any Canigó", també està previst, entre altres coses, un homenatge dels bisbes a Verdaguer, pel juliol; una representació de l'òpera "Canigó", al Palau de la Música Catalana, així com la reedició del disc de l'òpera; una ascensió al Canigó amb el president Pujol; una campanya de difusió de la figura de mossèn Cinto a les escoles; i una edició popular de "Canigó".

J.C.

Un programa d'actes atapeït

		matí	12	Acte inaugural (Sala de la columna de l'Ajuntament de Vic) Joan BONET, La intervenció del Vaticà en la resolució de la tragèdia de Verdaguer. (Conferència)
DIMECRES, 2	tarda	4	Manuel JORBA, Introducció a l'èpica del s. XIX.	
		2/4 de 6	Hans JURETSCHKE, La presència de la poesia èpica a mitjans s. XIX.	Rosend ARQUÈS, La Gerusalemme Liberata en la gènesi de l'Atlàntida.
			M. Rosa FONT, Aportació de la poesia empordanesa a l'èpica catalana del s. XIX: "Mallorca cristiana" de Dàmas Calvet.	Joan ALEGRET, L'Atlàntida i Canigó en la tradició èpica.
		2/4 de 8	Antoni PLADEVALL, Les biblioteques de Vic a l'època de Verdaguer estudiant.	Joan REQUESENS, La presència de Jaume Collell en el treball poètic de Jacint Verdaguer.
DIJOUS, 3	matí	9	Josep M. FRADERA, Entre la Muntanya i Babilònia. Nota sobre el substrat ideològic del primer Verdaguer.	Segimon SERRALLONGA, La figura femenina prototípica a partir de "Jovenivoles".
		10	Osvald CARDONA, El to col·loquial dins l'epopeia.	Joan TRIADÚ, La recepció de Verdaguer per part de Carles Riba.
		11	Ramon PINYOL, Notes sobre la gènesi de l'oda "A Barcelona".	Isidor CÒNSUL, Procés, fonts i mutació del poema "Sant Francesch".
	tarda	12	Miquel ARIMANY, Tendència teatralitzant i movilitat expressiva en l'oda "A Barcelona".	Narcís GAROLERA, La transmissió impresa de les obres de Verdaguer.
		4	Xosé AVINOA, "L'Atlàntida" i la música.	Joan BASSEGODA, Verdaguer, Gaudí i el Jardí de les Hespèrides.
		5	Pere FARRÉS, Notes sobre l'elaboració del cant I de "L'Atlàntida".	Amadeu J. SOBERANAS, Anotacions autògrafes de Verdaguer en el volum imprès de "L'Atlàntida".
DIVENDRES, 4	matí	6	Josep M. SOLÀ, La gènesi i les fonts dels poemes "Colom" i "L'Atlàntida".	
		9	Ignasi ROVIRO (GRFO), Les encantades del "Canigó".	Pere TIÓ, Aportació a una lectura romàntica de "Canigó".
		10	Ferran GADEA, Mètrica funcional i poètiques paral·leles en el "Canigó".	Jordi PINELL, "Los dos campanars". Anàlisi semiòtica.
		11	Josep PARÉ, La recepció immediata de "Canigó" a la premsa (1885-1890).	Francesc PARCERISAS, "Canigó", cant II: sobre la presentació i l'encís de Florde-neu. Els recursos del poeta.
	12	Ricard TORRENTS, Contribució a l'estudi de la gènesi i de les fonts de "Canigó".		
DIS, 5	matí	12	Acte de clausura (Barcelona, Institut d'Estudis Catalans) Joaquim MOLAS, daguer. (Conferència) Ideologia i èpica en Ver-	

Nota: Les comunicacions i ponències seran llegides a les aules de l'Escola Universitària Balmes.

COMPREM ANTIGUITATS des dels CAGANERS del PESSEBRE fins el CAMP del BARÇA

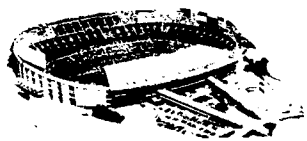

• Mobles antics, catifes, rellotges, armaris amb lluna, nines i pepas, joguines de llana, dibuixos i pintures, làmpares, llibres vells, cuberts d'alpaca, etc. etc.

Sra. MONTSERRAT

Tel.: 215 87 61
d'11 a 2 i de 4 a 9

Passem a domicili.

LLIBRES

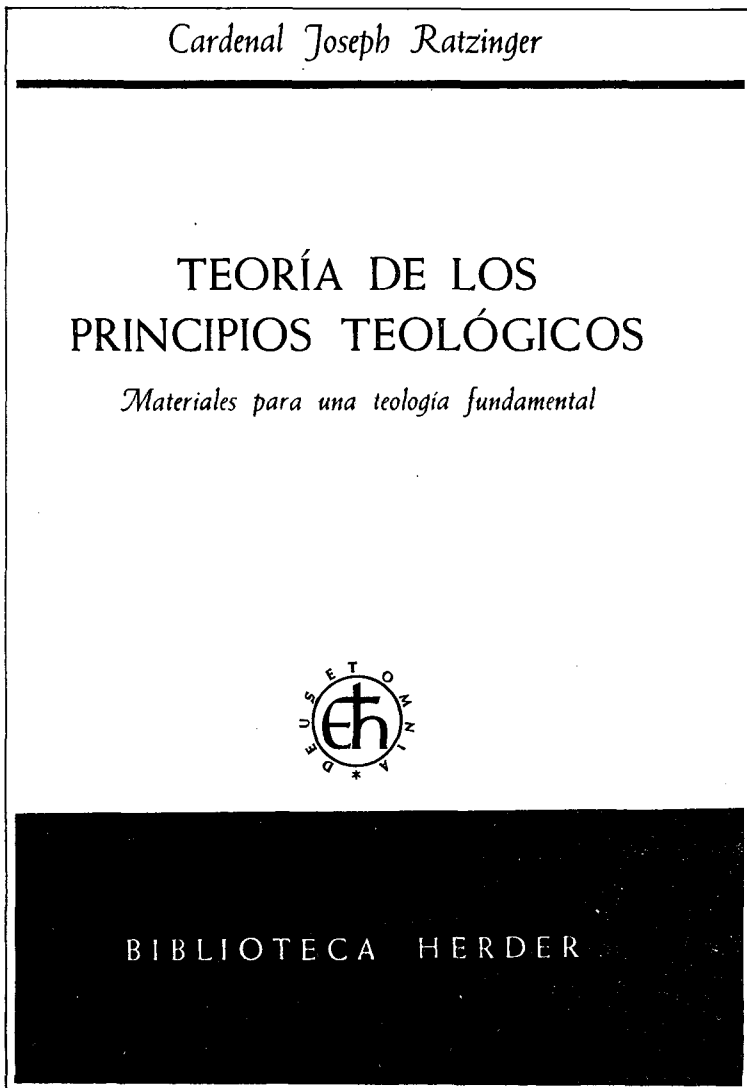
Estat de la qüestió dels grans principis teològics cristians (1)

En totes les discussions que s'estan fent al voltant dels continguts concrets de la fe cristiana, tant en l'àmbit intraeclesial com en l'ecumènic, s'adverteix amb creixent claredat que les solucions no es troben en cada un dels diferents temes concrets sotmesos a debat, sinó que depèn de la resposta que s'hagi donat a la qüestió prèvia de l'estructura i la configuració del cristianisme, considerat en el seu conjunt. Per això sembla avui urgent la tasca de tornar altra vegada sobre la doctrina dels principis de la teologia i de plantejar la discussió en el marc de les dimensions que aquesta doctrina ha adquirit en la nova evolució eclesial i teològica.

En aquest volum, l'autor ha recopilat els treballs dispersos de l'últim decenni, sorgits en diverses circumstàncies i amb diversos motius, i els ha agrupats per configurar un tot que desenvolupa sistemàticament les preguntes de l'estructura del cristianisme.

Després del considerable retrocés de les reflexions sobre l'autèntica teologia fonamental en els últims anys, era necessari aquest llibre, que comença un diàleg global entre les diferents posicions teològiques —catòliques, protestants i ortodoxes— del moment present i porta l'estudi de les qüestions concretes fins als seus suports bàsics més profunds, per descobrir així, al mateix temps, camins d'autèntica unitat i compresió.

Aquest conjunt de materials, estructura les bases sobre les quals ha de reposar un cos de doctrina ferma. A aquestes bases caldrà acudir com a punt de referència

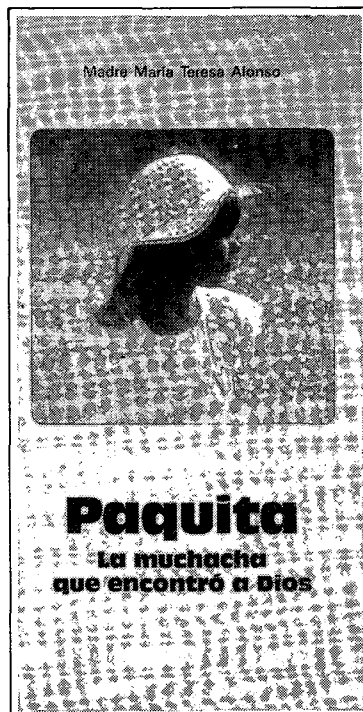

fonamental en les múltiples i complexes qüestions que tant la vida de la societat moderna com la de les Esglésies va plantejant dia rera dia als homes en un repte continuu a la seva fe.

(1) CARDENAL JOSEPH RATZINGER - TEORÍA DE LOS PRINCIPIOS TEOLÓGICOS.

Materiales para una teología fundamental. 1986 - Editorial Herder - Barcelona.

Escrit autobiogràfic d'una monja contemplativa (1)

Una noia que fou rebutjada per una comunitat religiosa per la seva escassa salut, es posa a treballar com a mestra. Un dia, anant pel camí de Sant Genís a Horta, a la serra de Collserola, descobrí una comunitat contemplativa sotmesa perpètuament al dejuni de carn i lacticinis. Eren les seguidores de sant Francesc de Paula: les monges mínimes. Ingressà en aquesta comunitat de la qual al cap de poc temps esdevingué superiora durant vint anys. A més creà la federació dels convents d'aquest orde.

La mare Molinero Canut redactà una bonica i senzilla autobiografia que ara és presentada per l'actual superiora del seu convent, la mare Maria Teresa Alonso.

La mare Molinero explica la seva infantesa i joventut a Tarragona, Gerri de la Sal i Lleida a principis de segle en un món sens dubte molt diferent de l'actual. Tot l'escrit està impregnat de l'espiritualitat i bon gust i es detecta que està escrit de fa trenta anys. El llibre es completa amb algunes fotografies alusives a la comunitat de mínimes i un pròleg del doctor Segarra.

F.C.V.

(1) Paquita, la muchacha que encontró a Dios. M. Consuelo Molinero Canut. Contemplativas mínimas del Monasterio de Jesús Maria de Barcelona. Barcelona 1985.

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

DISCOGRAFIA.— Enguany s'editaran 5 àlbums discogràfics de sardanes enregistrats per la cobla La Principal de la Bisbal. Ja en anteriors circulars informatives hem donat notícies sobre dues d'aquestes noves produccions que prepara "Audiovisuals de Sarrià": l'àlbum de sardanes dedicades a Rubí, editat pel Foment de la Sardana d'aquesta vila que enguany celebra el seu mil·lenari; i el que promou la Comissió de l'Aplec de Llaveneres, amb sardanes estrenades durant 10 anys d'aplec a aquesta població de la comarca del Maresme i la música de dues danses tradicionals vinculades a Llaveneres.

Avui tenim notícies concretes d'un altra d'aquest conjunt de cinc discs de sardanes que acaba d'enregistrar La Principal de la Bisbal.

Es tracta del segon volum de la col·lecció "Sardanes al vent" creada per Josep Martínez i Vinaròs amb la intenció de col·laborar a la difusió d'obres de qualificats autors.

En aquest segon àlbum de "Sardanes al vent" s'inclouran un total de dotze obres dels compositors Fèlix Martínez i Comín, Joan Gibert i Canyadell i del mateix Vinaròs. Del primer s'han enregistrat les sardanes "Mireia", "Elegia a Joaquim Serra", "Vila de Centelles" i "Joiosa". De Joan Gibert figuraran en el disc que comentem les composicions "Castell d'Aro", "Espigol i romaní", "Per tu" i "Festa d'aplec a Sarrià". I finalment, de Josep Martínez Vinaròs s'hi inclouen les sardanes "Una vida que comença", "Miapfar", "Les campanes de Gràcia" i "Sant Llorenç del Munt". Tots els inte-

ressats en aquest nou àlbum que hom preveu que surti al mercat aquest mateix mes de març poden demanar-lo a "Sardanes al vent", carrer Reina Elionor núm. 21, 2n., Sabadell (Vallès occidental); telèfon (93) 725 93 79.

Els altres dos àlbums de sardanes enregistrats darretrament per la cobla La Principal de la Bisbal i que enguany s'han de publicar estan dedicats monogràficament a l'obra de dos compositors: d'una banda, està en preparació un disc amb obres de Manuel Saderra i Puigferrer, i també cal ressenyar que el Grup d'Informadors Sardanistes de Catalunya i la Revista "Som" tenen en projecte un àlbum que recull una interessant col·lecció de sardanes de Tomàs Gil Membrado, escrites sota el títol genèric de "Els mesos de l'any".

VIII Convocatòria dels Premis Saó

Premis en català de la revista pastoral del País Valencià

Bases

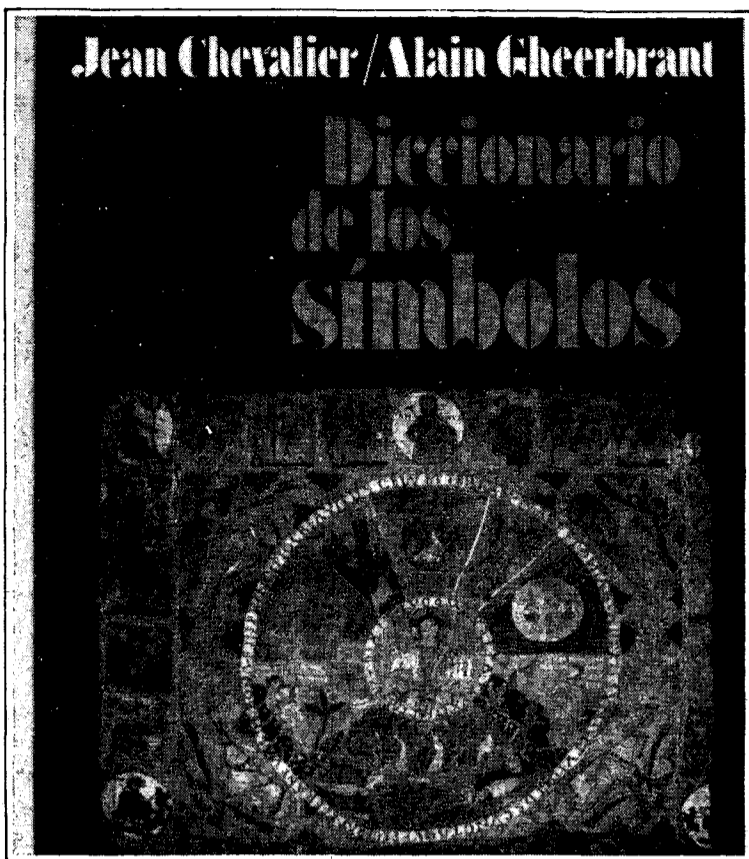
- 1.— Els Treballs, en català, s'hauran de presentar per triplicat, mecanografiats per una sola cara i a doble espai; amb una extensió màxima de vuit fulls. Els originals aniran signats per l'autor, el qual farà constar, a més a més, el seu domicili i telèfon.
- 2.— Es concediran dos premis de vint mil pessetes, un per cadascuna de les dues modalitats següents:
 - Premi Josep Espasa, de temàtica religiosa
 - Premi Ramón Muntaner, de temàtica valenciana
- 3.— El termini de presentació clourà el 30 d'abril de 1986. Els originals es remetraran al domicili de la revista (Les Garrigues, 8-5ª 46001 València). Hom farà constar en el sobre: "Per als premis Saó 1986" i la temàtica escollida.
- 4.— Si els treballs presentats a concurs no reuneixen mèrits suficients, el jurat podrà declarar deserts els premis.
- 5.— Els treballs premiats seran publicats per Saó. Igualment, la revista es reserva el dret de publicar qualsevol altre treball dels presentats, tot i que no hagi obtingut premi.
- 6.— La mateixa nit de l'adjudicació dels premis s'anunciarà la composició del jurat, el veredict del qual serà inapel·lable.
- 7.— El veredict es comunicarà oportunament als autors premiats.
- 8.— La presentació dels originals suposa l'acceptació íntegra d'aquestes bases.

LLIBRES

La simbologia classificada i ordenada (1)

Amb aquesta edició, que millora i amplia alguns punts l'edició original francesa, s'ofereix al lector el diccionari més ampli i documentat que existeix actualment sobre els símbols. Conté unes 1.200 veus i 300 dibuixos que es presten a interpretacions. Entre aquestes s'ofereixen aquí les més cerciorades, fonamentals i a la vegada suggestives i evocadores, és a dir les que millor permeten al lector vivificar la imaginació, impulsar la reflexió i pressentir per si mateix nous sentits. El treball d'invenió personal i la possibilitat de percepció original queden també facilitats per un joc de nombroses correspondències entre les ressenyes del diccionari, i per referència als llibres especialitzats que s'ofereixen en l'abundant bibliografia. Fullejant les pàgines el lector es familiaritzarà a poc a poc amb el pensament simbòlic, anirà desvetllant aquesta lògica dels símbols, que escapa a tota sistematització i admet contradiccions en la seva dialèctica, però que en canvi constitueix —segons G. de Campeaux i S. Sterckx— la trama del fet subjectiu així com de l'univers. Quan a continuació el lector obri llibres d'art, quan visiti museus i monuments, les obres mestres li semblaran situades en un conjunt de dimensions fins llavors inadvertit i s'enriquiran amb un sentit nou.

Nombrosos especialistes han aportat contribucions a aquesta obra permetent així referir-se a totes les tradicions i àrees culturals del món: l'Àfrica negra, l'Amèrica precolombina, Euràsia, l'Extrem Orient, l'Àsia meridional, el Pròxim Orient i l'Orient Mitjà, com també la tradició islàmica, l'Europa cèltica i germànica, la tradició greco-romana, l'Egipte antic, com també els símbols jueus i cris-

tians. Es donen exemples d'interpretació segons les diverses escoles de l'anàlisi psicològica contemporània i es descriuen també els símbols astrològics, que es troben a totes les cultures i tots els temps, considerant a la vegada les seves interpretacions tradicionals i les orientacions de la nova escola astropsicològica.

Aquest diccionari serà altament útil en nombroses disciplines: la història de les civilitzacions i religions, la filologia i la lingüística, l'antropologia cultural, la història i la crítica de l'art, la

psicologia, la sociologia, la filosofia, les ciències de la informació i la comunicació, les arts audiovisuals, les plàstiques, l'arquitectura, la música, la literatura, les arts escèniques i de l'espectacle, entre d'altres. Serà per tant una obra de consulta i una introducció a la simbologia.

R.C.

Diccionario de los Símbolos
Jean Chevalier
Alain Gheerbrant
1986. Editorial Herder-Barcelona

A Granollers es troben més restes romanes

Noves restes romanes han estat localitzades a les proximitats de l'església parroquial de Sant Esteve, a Granollers, en realitzar-se la instal·lació d'una línia d'alta tensió al carrer Sant Jaume.

Les restes consisteixen en una piscina d'aigua revestida de paviment, fragments informes d'àmfores de diferents murs d'amplada i una cambra que disposava de calefacció. Les alineacions angulars del que s'ha trobat corresponen, segons sembla al conjunt descobert l'any 1981, a aquesta zona, en construir-se un "Parking".

La trinxera excavada, d'una amplada de 40 centímetres i una profunditat que canvia durant el seu recorregut, ha estat inspeccionada i controlada pels serveis tècnics d'Urbanisme de l'Ajuntament i per membres de l'àrea d'Arqueologia del museu local, gràcies als quals ha estat possible dibuixar i documentar les restes.

El millor museu 85, el Morera de Lleida

L'Associació de Crítics d'Art de Catalunya ha concedit al museu Morera de Lleida el guardó com a millor museu de l'any a Catalunya, per les seves activitats i le seves tasques pedagògiques amb els grups escolars. En la concessió

d'aquest guardó hom ha tingut en compte la seva tasca estimable pel que fa a les exposicions en col·laboració amb joves artistes d'avantguarda. També s'ha remarcat el seu treball en el camp de la divulgació de l'art del museu.

Es descobreix un poema de Petrarca

Un poema donat per desaparegut del poeta italià Francesco Petrarca (1304-1374) ha estat descobert en un escrit medieval de la biblioteca Gotha, en el districte d'Erfurt, a la República Democràtica Alemanya.

Segons informa l'agència germano-oriental "ADN" d'un text redactat en llatí es coneixien només dos versos que Petrarca havia citat en el discurs pronunciat amb motiu de la seva coronació com a poeta, fet que va ocórrer el 8 d'abril del 1341 al Capitoli de Roma.

L'escrit de la biblioteca Gotha conté una còpia de la poesia completa amb 142 versos, compostos per Petrarca com a resposta a la carta del jove admirador del seu art poètic, Rinaldo da Villafranca, de Verona. Aquesta carta també es troba en l'escrit conservat en la biblioteca.

RACÓ DEL LLENGUATGE

A la recerca dels mots perduts

(1)

ALBERT PERA

La influència castellana i la cultura apresada als llibres, i a les escoles durant molts anys han desvirtuat l'espontaneïtat i la gràcia d'un llenguatge popular que en temps dels nostres avis era viu a totes les converses.

Paraules, expressions i maneres de dir abans molt esteses i ara, dissortadament, extingides gairebé del tot i que només podem sentir en boca de persones d'edat respectable que no hagin sofert la pressió erosionadora del llenguatge de la gran ciutat, del treball massificat, de la televisió. En escassa proporció, també hi ha aquelles persones preocupades per revaloritzar un estil de llenguatge català genuí i fresc.

De la mateixa manera que, ecològicament parlant, hi ha unes espècies protegides, tant vegetals com animals, hi hauria d'haver també unes formes de llenguatge recomanades públicament a fi de salvar-les de l'oblit per a enriquiment de la llengua.

No fa gaires dies, amb un matrimoni amic parlàvem d'un determinat negoci i en la conversa la muller de l'amic va aconsellar al seu marit: "No et fiquis en aquest negoci perquè en sortiràs escamnat". I tot seguit va exclamar: "Aï! Ara he dit una paraula que quan era petita l'havia sentida a dir a la meva mare sovint i no l'he sentida mai més fins ara que la dic jo". Es referia a la paraula escamnat, que

en sentit figurat, vol dir escarmentat, i en sentit físic i concret l'enduriment de certs llegums durant l'ebullició.

Què havia passat perquè aquesta paraula desaparegués de la vida d'una persona per un tan llarg període? De vegades, les paraules desapareixen amb la persona que les fa servir, sense haver tingut temps de transmetre-les a la seva zona d'influència. De vegades, són les circumstàncies les que canvien els fets i és possible, doncs, que si abans les mestresses de casa coïen els llegums elles mateixes, ara com que no hi ha temps per perdre a la cuina, tampoc no hi ha la possibilitat que els llegums s'escaminin. Aquesta fóra una de les paraules a rescatar de l'oblit, ja que podem usar-la en sentit propi i també en sentit figurat amb el valor d'escarmentar.

Perles ortogràfiques

Llegit al diari: El suïcidat Boulin acusà Chirac. Destaco aquesta falta perquè va aparèixer amb titulars grosses encapçalant la notícia i perquè és doble: falta la dièresi sobre la i i oblida que no podem situar mai ç abans de e i abans de i. Com pot haver arribat al públic un error així i amb lletres tan grosses? Per què no ha estat eficaç la correcció de proves?

MÚSICA

Tàrrega estrena orquestra de cambra

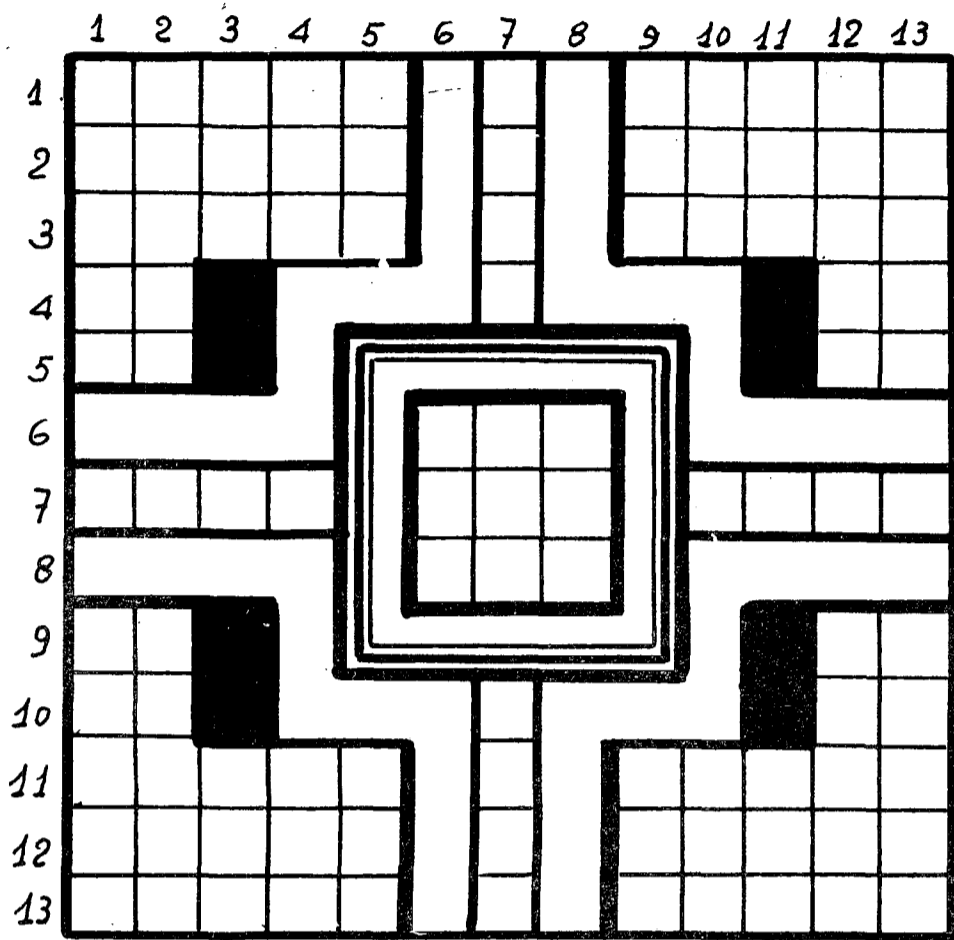
A l'Església medieval de Sant Antoni i davant un públic nombrós se celebrà el concert de presentació de l'Orquestra de Cambra de Tàrrega.

El programa del concert fou format per la "Suite la Lyra" de Telemann, diverses obres de Bach, actuant com a solista Montserrat López, i la "Suite per a orquestra número 2 en si M", amb Dolors Serra com a flauta solista. Els grans aplaudiments de l'auditori obligaren a perllongar el concert, amb la coneguda "Aria de la "Suite en Re" de Bach.

L'Orquestra de Cambra de Tàrrega està integrada per dotze membres sota la direcció de Joan Pàmies Herranz, músic de sòlida formació que ha estat membre de les orquestres Simfònica i de Cambra de la RTVE belga, així com professor de l'Orquestra Nacional d'Espanya. Des de l'any 1983 assumí les funcions de director i responsable del Departament de Corda de l'Escola de Música de Tàrrega. Cal destacar que aquesta orquestra de cambra és fins aquests moments l'única formació en el seu gènere existent a les comarques lleidatanes.

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

HORITZONTALS

1.- Última lletra de l'alfabet grec. Inicial de punt cardinal. Qualitat moral que emmena algú a no fer res que el pugui desmerèixer. 2.- Guarir. Consonant. Iré. 3.- Tresor públic. Preposició. Els qui fan les coses amb cautela. 4.- Sigles de Antic Testament. Vocal. (En angl. neutre). 5.- La seva. Gos. 6.- Patriarca bíblic. 7.- Així sia. Espinavesa. Pèrsia. 8.- Germana del pare o de la mare. 9.- Virtut teològica. Campió. 10.- Article. Consonant. S'atansa. 11.- Mesura de capacitat equivalent a un centímetre cúbic. Consonant. Ocell sagrat d'origen egipci, únic en la seva espècie i que renaixia de les seves cendres i que grecs i romans el tenien com a imatge de la vida eterna. 12.- Fill d'Abraham i Sara. Inicial de punt cardinal. L'Ungit. 13.- Certa capital d'Europa. Inicial de punt cardinal. Era necessari.

VERTICALS

1.- Nom d'un profeta. Preposició. Nom d'un apòstol. 2.- La germana de Llàtzer i Maria. Mil. Nom femení. 3.- Nom de consonant, vocal. (A l'inr.) rata. 4.- (A l'inr.) música índia, escala que no correspon al concepte de música occidental. Inicial de punt cardinal. Conjunt de troncs subjectes amb redortes que dirigit amb remes va esguinant el corrent d'un riu. 5.- Indoeuropeu. Expressió de fàstic. 6.- Nascut. 7.- El noi "peludet", germà de Jacob. Pregui. Tancat a la presó. 8.- Nom de consonant. 9.- Manera de pronunciar la lletra "H". Consonants. 10.- Onada. Conjunció. Lloc on baten els cereals. 11.- Dit del triangle que té per vèrtexs els tres peus de les altures del triangle donat. Preposició. Passi la veu. 12.- Lloc on viuen els ocells. Consonant. El riu més llarg del món. 13.- Operació aritmètica. Consonant. Una de les hores de l'Ofici Diví.

SOLUCIÓ:

1.- Oseas. A. Felip. 2.- Marta. M. Elisa. 3.- Ema. E. tar. 4.- gar. N. Rai. 5.- Art. Ecs. 6.- Nat. 7.- Esau. Ori. Pres. 8.- Ema. 9.- Hac. FCC. 10.- Ona. I. Era. 11.- Ortic. A. Avisi. 12.- Niu. R. Nil. 13.- Resta. N. Sexta.

VERTICALS

1.- Omega. E. Honor. 2.- Sanar. S. Aniré. 3.- Erari. A. Cauts. 4.- At. U. It. 5.- S. A. Ca. 6.- Noé. 7.- Amén. Arn. Iran. 8.- Tia. 9.- Fe. As. 10.- E. P. Ve. 11.- Litre. R. Fènix. 12.- Isaac. F. Crist. 13.- Paris. A. Callia.

HORITZONTALS

JEROGLÍFIC

per SNOB

POBLE DE LA VALL D'ARAN

L

Solució n.º 339 SOLSONES
SOLS ON ES

FILATÈLIA

Per JOSEP ESCALADA

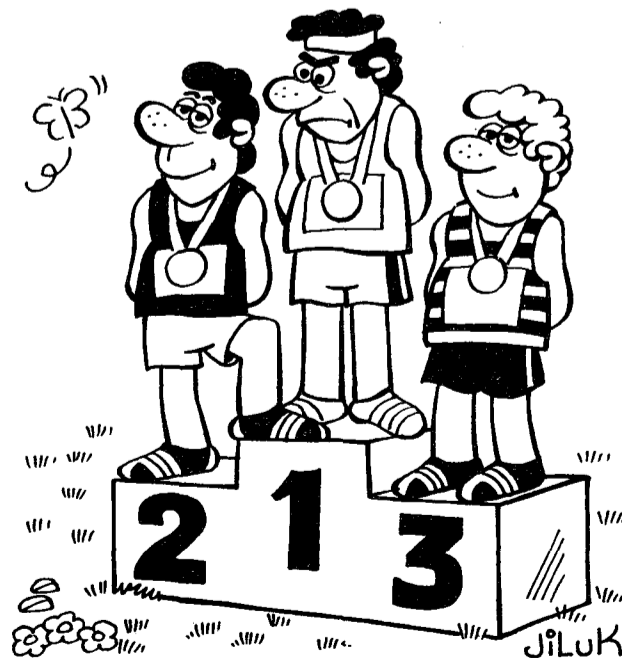
Una nova temàtica acaba de néixer a la Filatèlia. Es tracta de col·leccionar segells clandestins de Polònia, editats pel Moviment Sindical clandestí "Solidaritat". Aquests segells varen ser ideats pels detinguts de Solidaritat mentre estaren a la presó, quan hi hagué l'estat de setge del juny del 1981.

Actualment són ja més de 150 els segells emesos i que es poden comprar a algunes botigues filatèliques de París i també al mercat a l'aire lliure que, tres cops cada setmana, es fa a París als voltants del Palau Presidencial, dimarts, dijous i dissabtes mati.

No cal dir, que cap dels segells de Solidaritat és reconegut pel Govern Polonès.

Els personatges que figuren en els segells, tampoc no deuen ser gaire ben vistos per les autoritats.

HUMOR

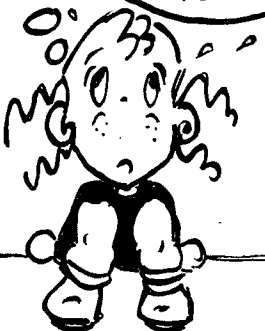
La Baldufa

JA ÉS L'HORA.

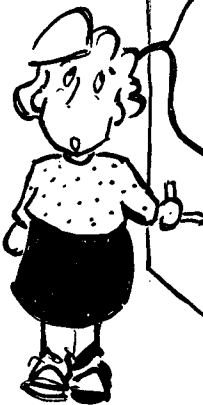
BALDUFA... ANIM! CORATGE!

BALDUFA!

LES NOU MENYS DEU... AU, CAP A ESCOLA!

L'HORA TERRIBLE DE CADA DIA...

HOUSE

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Any V N° 297

Històries d'Eixerits

Visca Jesucrist!!!

Sí senyor, ho dic ben alt i sense cap vergonya. Hi ha gent que són fanàtics d'un equip de futbol, d'un cantant de rock, d'una actriu o d'un actor de cinema... Bé, no hi tinc res a dir. Però, amb el temps, coses i persones passen. Doncs, mireu, jo, més que res i que ningú, vull estimar Jesús.

Jesucrist Ressuscitat és la gran victòria de l'home sobre el mal i sobre la mort. Jesucrist el Fill de Déu fet Home ha ressuscitat. Ell és la penyora de la nostra felicitat. Quan estic content per alguna cosa, penso: Imagina't l'alegria i la felicitat que tindrem quan puguem veure Déu! I quan estic trist, penso: Tots els entrebancs, mals i la mateixa mort, no seran prou forts per allunyar-me de l'amor a Jesús. Sé que un dia participaré de la seva victòria i de la seva VIDA eterna. A tot hom agrada, oi, pensar que la última veritat de la nostra existència no és pas la mort sinó la vida.

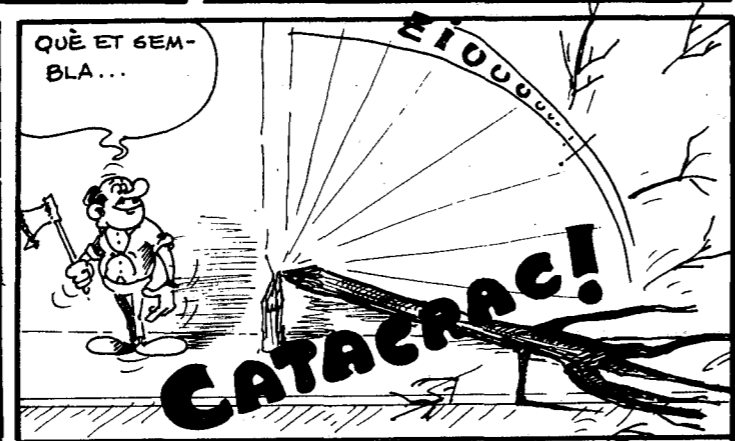
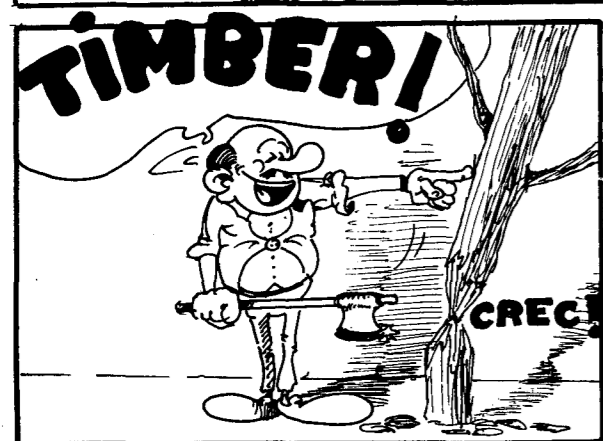
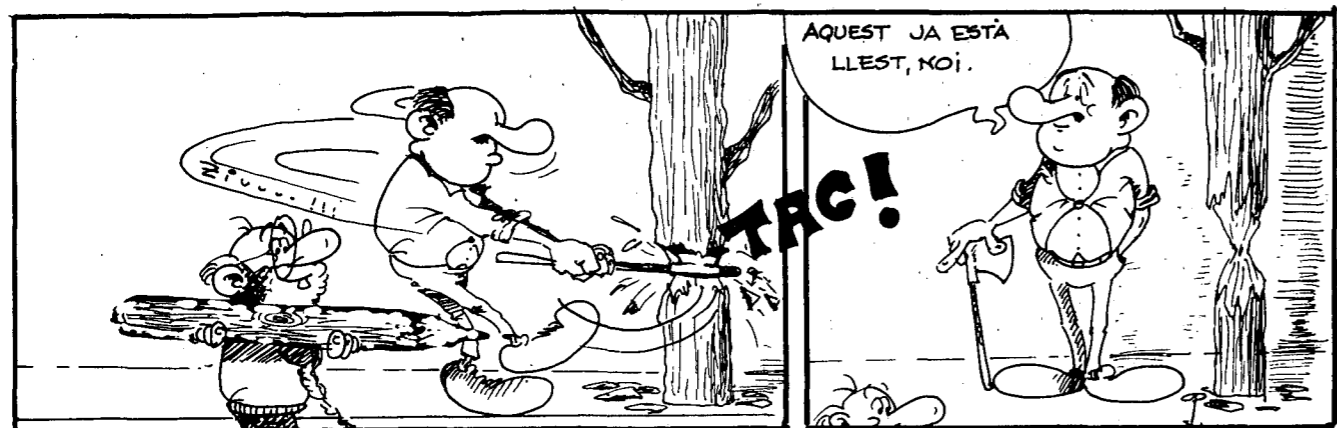
Per això, avui, la Festa més gran de totes les festes, Festa de la Resurrecció de Jesucrist, tots els nois i noies cristians del món, plens de joia i d'alegria, diem ben alt, clar i català, que volem estimar sempre Jesucrist.

Ell ens ha obert de bat a bat les portes de la VIDA. VISCA!!!

Bona Pasqua, Eixerides i Eixerits de tot el món!!!

L'Eixerit

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Joan, capítol 20, versets de l'1 al 9 (Jo 20:1-9).

Reflexionem: 1. Maria Magdalena estimava sincerament Jesús. Per això "de matí, quan encara era fosc", se'n va a pregar al sepulcre. En veure la porta oberta, creu que han robat el seu cos, i corre a dir-ho als Apòstols. La fe dels Apòstols i dels seguidors de Jesús en la seva resurrecció, fou lenta i progressiva, plena de dubtes i d'incredulitat.

2. El "sepulcre buit" és una circumstància de la qual donen testimoni tots els evangelistes. Era un "signe extern que palesava el fet de la Resurrecció de Jesús. Però, per arribar a la fe, calia "veure'l" a la llum de la Paraula de Jesús i fiar-se'n.

3. Nosaltres hem rebut el testimoni dels Apòstols i de les primeres comunitats cristianes d'aquest fet "central" de la nostra fe. I ajudats amb el do de l'Esperit Sant, sabem en què i en qui hem cregut. Per això, cada diumenge, després d'escoltar la Paraula de Jesús, proclamem la nostra fe tot dient: "Crec en un sol Senyor Jesucrist... que patí i fou sepultat, i ressuscità el tercer dia".

El mossèn

ORIBI 86

DIUMENGE - 30

- 10.45 Matinal a TV3 - Concert.
- 12.45 Fi d'emissió.
- 15.30 El rei Artur.
- 16.00 La pel·lícula del diumenge: "Califòrnia".
- 17.30 Els ducs d'Hazzard: "El Duc de Duke".
- 18.30 Digui, digui... (51)
- 18.45 Plats de nata. Poltrona exprés. Stan Laurel i Oliver Hardy.
- 19.15 Música vista.
- 20.00 Vida salvatge.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Els joves - Cap. 7
- 21.30 Tenko. Cap. 8.
- 22.30 50, 60 i principis dels 70.
- 23.00 Gol a gol.
- 24.00 Fi d'emissió.

DILLUNS - 31

- 13.30 TV3, segona vegada. Gol a gol.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.15 Dancin' days. Cap. 145.
- 16.00 Digui, digui... (52)
- 16.05 El baró fantàstic (Barón Prasil).
- 17.45 Recital Antonio Carlos Jobim.
- 19.00 Avanç informatiu.
- 19.05 Fes flash.
- 19.35 Joc de Ciència - Magazine.
- 20.05 Concurs.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Informatiu cinema.
- 21.30 Cinema 3:

"Anna dels mil dies"
23.45 Arsenal.
00.40 Fi d'emissió.

DIMARTS - 1

- 13.45 TV3, segona vegada. Joc de Ciència. 30 minuts.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.15 Dancin' Days. Cap. 146
- 16.00 Aula visual.
- 19.00 Avanç Informatiu.
- 19.05 Fes Flash.
- 19.35 Fletxa Negra - Cap. 1.
- 20.05 Concurs.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Allo, allo - Cap. 4.
- 21.30 Àngel Casas Show.
- 23.15 Dimensió desconeguda.
- 23.45 Fi d'emissió.

DIMECRES - 2

- 13.45 TV3, segona vegada. "Trossos" - Curar-se en salut.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.15 Dancin' Days. Cap. 147.
- 16.00 Aula visual - Rep.
- 19.00 Avanç Informatiu.
- 19.05 Fes Flash.
- 19.35 Fletxa Negra - Cap. 2.
- 20.05 Concurs.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Magnum: "Escriptura a l'ombra".
- 22.00 Pel·lícula: "Identitat".
- 23.40 Fi d'emissió.

DIJOUS - 3

- 13.45 TV3, segona vegada. Informatiu cinema. Àngel Casas Show.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.15 Dancin' Days. Cap. 148.
- 16.00 Aula visual.
- 19.00 Avanç Informatiu.
- 19.05 Fes Flash.
- 19.15 Oliana Molls: "La muntanya pelada".
- 19.35 Fletxa Negra - Cap. 3.
- 20.05 Concurs.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Máfia la societat del crim: "El futur del crim organitzat".
- 22.00 Curar-se en salut.
- 22.30 Temps de neu.
- 22.50 A tot esport.
- 00.20 Fi d'emissió.

DIVENDRES - 4

- 13.45 TV3, segona vegada. A tot esport.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.15 Dancin' Days. Cap. 149.
- 16.00 Aula visual. (Rep).
- 19.00 Avanç Informatiu.
- 19.05 Fes flash.
- 19.35 Fletxa Negra - Cap. 4.
- 20.05 Concurs.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Històries imprevistes: "L'home de dalt de tot".
- 21.30 Trossos.
- 22.15 Max Headroom - Cap. 1.
- 00.15 Fi d'emissió.

DISSABTE - 5

- 15.30 Avanç Informatiu.
- 15.35 Els barrufets.
- 16.00 Buck Rogers en el segle XXV: "El despertar".
- 17.00 Oliana Molls: "La fletxa de lord Sebastian".
- 17.30 Poltrona Exprés.
- 17.45 La dona biònica.
- 18.30 La ruta de la seda.
- 19.30 L'ofici d'aprendre: "Cuiner-Restaurador".
- 20.00 Vida salvatge.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Vostè jutja.
- 22.30 Galeria oberta.
- 00.30 Fi d'emissió.

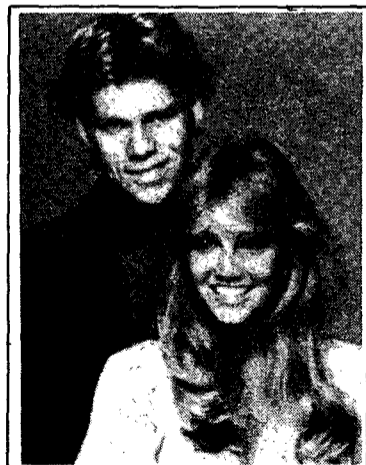

DIUMENGE - 30

- 8.30 Mirades
- 9.30 Concert
- 10.30 Santa Missa - El dia del Senyor.
- 12.30 Estudi Estadi.
- 15.00 Telediari.
- 15.35 Dragons i masmorres.
- 16.00 Autopista vers el Cel
- 16.55 Si ho sé no vinc.
- 17.55 Pumuky.
- 18.20 Els arxius del temps.
- 18.50 Avanç Estudi Estadi.
- 18.55 De 7 en 7.
- 19.10 Punt de trobada.
- 20.05 Curses de caballs.
- 20.30 Telediari.
- 21.05 Brigada especial:
- 22.00 Altres pobles.
- 23.00 Estudi Estadi.
- 00.30 Comiat.

DILLUNS - 31

- 7.30 Bon dia.
- 9.00 Posada a punt.
- 9.15 La bossa de la compra.
- 9.30 Els rics també ploreu - Ep. 56.
- 10.00 Estudi estadi.
- 11.30 Dinastia.

- "Reunión en Singapur".
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 Crear i viure.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1ª ed.
- 15.35 Ombres en la foscor. "Mirando hacia el pasado."
- 16.30 La tarda.
- 17.25 D'Aquí cap allà.
- 0217.50 Hola nois!
- 18.00 Barri Sésamo.
- 18.30 Dibuijos animats.
- 19.00 El planeta imaginari.
- 19.30 Dinamo.
- 20.00 Consum.
- 20.30 Telediari - 2ª ed.
- 21.05 Punt i apart.

- 21.15 L'home i la terra.
- 21.45 ... I la vida continua. Ep. 8.
- 22.40 Viure cada dia.
- 23.35 Telediari - 3ª ed.
- 00.05 Telesport.
- 00.15 Comiat.

DIMARTS - 1

- 7.30 Bon dia.
- 9.00 Posada a punt.
- 9.15 La bossa de la compra.
- 9.30 Els rics també ploreu - Ep. 57.

- 10.00 Viure cada dia.
- 11.00 Consum.
- 11.30 Dinastia. "Padres e hijos".
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 L'armari dels 7 calaixos.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1ª ed.
- 15.35 Ombres en la foscor. "La doncella de la Dama de Campanilla".
- 16.30 La tarda.
- 17.25 Dins d'un ordre.
- 17.50 Hola nois!
- 18.00 Barri Sésamo.
- 18.30 Els Electrofollets.
- 19.00 Objectiu-92.
- 20.00 Els comptes clars.
- 20.30 Telediari - 2ª ed.
- 21.05 Punt i apart.
- 21.15 Directe en la nit.
- 22.15 Tristes de amor. "Las tribulaciones de Ceferino".
- 23.05 A portada.
- 23.35 Telediari - 3ª ed.
- 00.05 Telesport.
- 00.15 Testimoni.
- 00.20 Comiat.

DIMECRES - 2

- 7.30 Bon dia.
- 9.00 Posada a punt.
- 9.15 La bossa de la compra.
- 9.30 Els rics també ploreu - Ep. 58.
- 10.00 Directe en la nit.
- 11.00 Val més prevenir.
- 11.30 Dinastia. Ep. 57.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 Passarel·la a l'èxit.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1ª ed.
- 15.35 Ombres en la foscor. "La tia de Seaton".
- 16.30 La tarda.
- 17.25 Lletxa menuda.
- 17.50 Hola nois!
- 18.00 Barri Sésamo.
- 18.30 Els osos amorosos.
- 19.00 A mitja tarda.
- 19.30 Tocata.
- 20.30 Telediari - 2ª ed.
- 21.05 Punt i apart.
- 21.15 Mitja taronja. "Una amistad equivoca".
- 21.45 Sessió de nit: "De hombre a hombre".
- 23.30 Telediari - 3ª ed.
- 00.10 Comiat.

DIJOUS - 3

- 7.30 Bon dia.
- 9.00 Posada a punt.
- 9.15 La bossa de la compra.
- 9.30 Els rics també ploreu - Ep. 59.
- 10.00 Fi de segle.
- 11.30 Dinastia. Ep. 58.
- 12.30 Connexió amb Madrid.
- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 Jo estimo la tele.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1ª ed.
- 15.35 Ombres en la foscor. "El laberinto".

- 16.30 La tarda.
- 17.25 L'art de viure.
- 17.50 Hola nois!
- 18.00 Barri Sésamo.
- 18.30 El quiosc.
- 19.00 Escollir una professió.
- 19.30 Al mil per mil.
- 20.00 MASH: "Una noche en Rosie's".
- 20.30 Telediari - 2ª ed.
- 21.05 Punt i apart.
- 21.15 El segon ensenyament: "Por David y Goliat".
- 22.10 Dijous a dijous.
- 23.35 Telediari - 3ª ed.
- 00.05 Telesport.
- 00.15 Comiat.

DIVENDRES - 4

- 7.30 Bon dia.
- 9.00 Posada a punt.
- 9.15 La bossa de la compra.
- 9.30 Els rics també ploreu - Ep. 60.
- 10.00 Dijous a dijous.
- 11.30 Dinastia. Ep. 59.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 Roba neta, roba bruta.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1ª ed.
- 15.35 Ombres en la foscor. "A renglón seguido".
- 16.30 La tarda.
- 17.25 Un país de sagitari.
- 17.50 Hola nois!
- 18.00 Barri Sésamo.
- 18.30 Sherlock Holmes.
- 19.00 Anna, Ciro i companyia.
- 19.30 Al galop.
- 20.00 Val més prevenir.
- 20.30 Telediari - 2ª ed.
- 21.05 Punt i apart.
- 21.15 "Por la calle de Alcalá".
- 23.50 Telediari - 3ª ed.
- 00.20 Telesport.
- 00.30 Comiat.

DISSABTE - 5

- 8.30 La nostra setmana.
- 9.30 Tocata.
- 10.30 El quiosc.
- 10.55 La bola de vidre.
- 12.25 La quartà part.
- 12.50 Loteria.
- 13.00 Gent jove.

- 14.30 Diari de sessions.
- 15.00 Telediari.
- 15.35 David, el gnom.
- 16.05 Primera sessió: "Un enredo de familia".
- 18.00 La pantera rosa.
- 18.30 Les aigües del record.
- 19.00 De pel·lícula.
- 19.30 La fugida de Colditz. "Desaparecido, se le supone muerto".
- 20.30 Telediari.
- 21.05 Informe setmanal.
- 22.30 Dissabte cinema: "El síndrome de China".
- 00.45 Comiat.

DIUMENGE - 30

- 10.30 Santa Missa.
- 11.30 Miramar esportiu.
- 14.00 Recull informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Golf.
- 17.00 Estrenes TV: "Un buen deporte".
- 18.45 Els Fraguels.
- 19.10 Tauromaquia.
- 20.10 Wagner - Ep. 3.
- 21.00 El dominical.
- 22.05 Diumenge cinema: "Leonor".
- 23.45 "Diumenge Clips".
- 00.15 Comiat.

DILLUNS - 31

- 15.00 Temes de Catalunya.
- 15.30 Gancing bar.
- 16.30 Teatre: "La pregunta perduda".
- 18.30 La petita Polon (9).
- 19.00 Connexió amb Madrid.
- 19.00 Agenda Informativa.
- 19.15 Curs de francès. Ep. 23.
- 19.30 Mans artesanes.
- 19.45 Mirar un quadre.
- 20.05 L'hora de Bill Cosby.
- 20.30 La nit del cinema espanyol: "Jeromín".
- 23.30 Últimes preguntes.
- 24.00 Metròpolis.
- 00.30 Comiat.

DIMARTS - 1

- 17.00 Digui, digui.
- 17.30 Berenar a Sant Cugat.
- 18.30 La petita Polon (10).
- 19.00 Connexió amb Madrid.
- 19.00 Agenda Informativa.
- 19.15 Curs de francès. Ep. 24.
- 19.30 Mans artesanes.
- 19.45 Mirar un quadre.
- 20.05 Planta baixa.
- 21.00 La muntanya màgica. Ep. 3.
- 22.00 Pop-Rock en la nit.
- 22.30 Busca't la vida.
- 23.25 "Tendido cero".
- 23.55 Metròpolis.
- 00.30 Comiat.

DIMECRES - 2

- 17.00 D'ací d'allà.
- 17.30 Berenar a Sant Cugat.
- 18.30 La petita Polon (11).
- 19.00 Connexió amb Madrid.
- 19.00 Agenda Informativa.
- 19.15 Curs de francès. Ep. 23.
- 19.30 Mans artesanes.
- 19.45 Mirar un quadre.
- 20.05 Vells amics - Ep. 9
- 20.15 Gossos.
- 20.30 Amb les mans a la massa.
- 21.00 Fi de segle.
- 22.30 Temps moderns.
- 23.25 Embolic - Ep. 42.
- 23.50 Temps de creure.
- 00.05 Metròpolis.
- 00.35 Comiat.

DIJOUS - 3

- 17.00 Jo estimo la tele.
- 17.30 Berenar a Sant Cugat.
- 18.30 Picajocs de l'avi.
- 19.00 Connexió amb Madrid.
- 19.00 Agenda Informativa.
- 19.15 Curs de francès. Ep. 24.
- 19.30 Mans artesanes.
- 19.45 Mirar un quadre.
- 20.05 A-u-an-ba-buluba-balam-bambu
- 21.00 Fila 7.
- 22.05 Cine Club: "Operación cicerón".
- 24.00 Metròpolis.
- 00.03 Comiat.

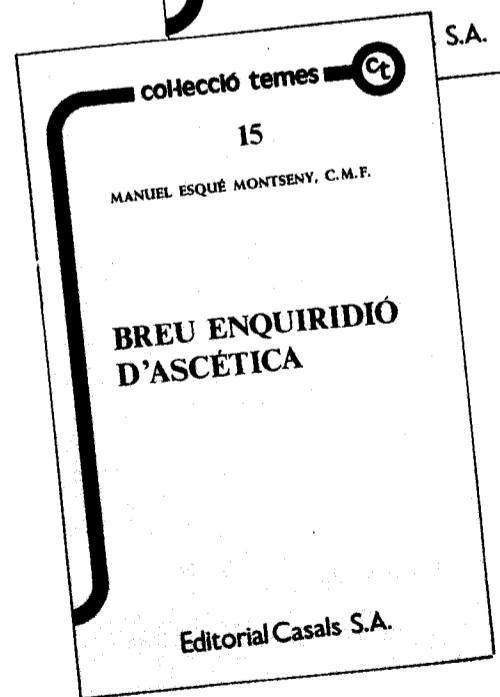
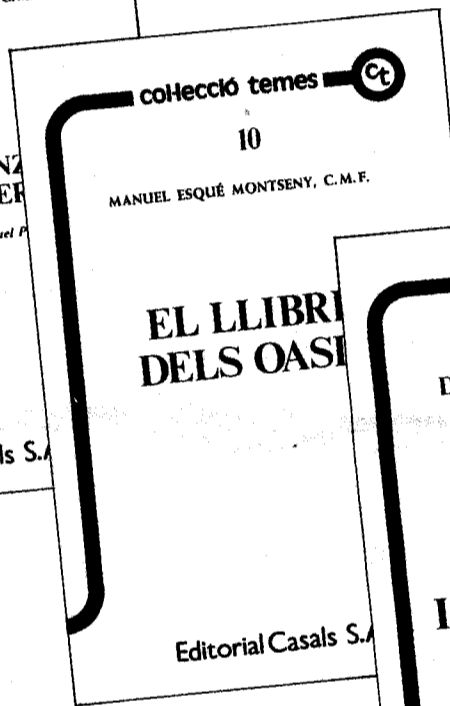
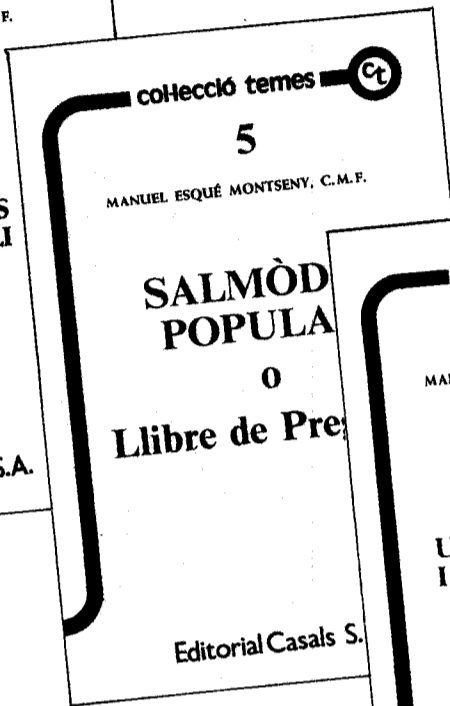
DIVENDRES - 4

- 17.00 Enric, parada i fonda.
- 17.45 Científics catalans.
- 18.00 Produccions de TVE a Catalunya.
- 18.30 Tres i no res (20).
- 19.00 Connexió amb Madrid.
- 19.00 Agenda Informativa.
- 19.15 01 Curs de francès.
- 19.30 Mans artesanes.
- 19.45 Mirar un quadre.
- 20.05 Oscar 1986.
- 22.05 Seleccions del Mundial.
- 23.05 Jazz entre amics.
- 24.00 Metròpolis.
- 00.30 Filmoteca TV. "La canción del camino".
- 02.30 Comiat.

DISSABTE - 5

- 10.30 Memole. (21)
- 11.00 Tres i no res (21).
- 11.30 Digui, digui.
- 11.45 Pleitagnensam.
- 12.15 Canal 10.
- 13.00 Novel·la del dissabte. "Marta sempre, Marta tothora" (1).
- 14.00 Recull informatiu.
- 15.00 135 escans.
- 15.30 Reportatge.
- Connexió amb Madrid.
- 16.00 Estadi 2.
- 21.00 La finestra electrònica: "Acontecimientos felices".
- 23.40 Teatre Real.
- 01.00 Comiat.

Collecció de llibres
de temàtica religiosa,
en la que els seus autors
ens ofereixen
reflexions breus.

1. La família cristiana
2. Maria en les rutes de l'Evangeli
3. El millor diàleg, la veu de Déu
4. Criteris i orientacions
5. Salmòdia popular o llibre de pregàries
6. Servent de Déu G. Miquel Palau Vila
7. Una ruta senzilla i una vida heroica
8. Petjades de sang
9. La Mare de Déu del Tallat
10. El llibre dels oasis
11. Joia meva i corona meva
12. El joglar de la Senyora
13. Volves de Pirineu i d'altres coses
14. Temes de catequesi i d'apologètica popular
15. Breu enquiridió d'ascètica
16. Sou la llum del món
17. Amb himnes i càntics cantant al Senyor

Autors: Núm. 1 i 11, Dr. R. Masnou, bisbe emèrit de Vic.
La resta de la collecció: M. Esqué Montseny, C.M.F.